

FÖRSLAG

till förbättrade

KYRKO-SÅNGER.

TILL

Kongl. Maj:t

i

underdånighet uppgifvit

af

den för detta ändamål förordnade

Komité.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Johan Pehr Lindh,

1814.

Med Konungens nådiga bifall öfver-nnas härmed åt Allmänheten Kongl. salm-Komiténs Förslag till Kyrko-nger, för att, under ett halft års l, pröfvas af Svenska Församlingen, h derpå, efter inhämtade omdömen å o genomsedt, till Kongl. Maj:ts nå-ga stadfästelse i underdånighet an-ilas.

Komiterade, som med all samvets-annhet sökt att begagna både äldre elpredor och nyare bidrag till detta gtiga Arbetes fullkomnande, hafva, ir redaktionen deraf, i synnerhet haft ljande punkter till ögonmärke:

Att så inrätta den nya *Psalm-bo-n, att den, utan anstötlighet och an förvillelse, måtte kunna, jemte n* gamla *begagnas: till dess de nya almerne hunnit blifva allmänneligen*

ej ogillas: åfvensom att, under d
gamla psalmer, som bestått af en en
da vers, man tillsätt en ny af samm
åmne, utmärkt med en Stjerna. Oc
har man trott sig kunna iakttaga sam
ma förhållande vid N:o 5, till des
Församlingen får tillkännagifva si
önskan, om den gamla prosaiska sån-
gen skall bibehållas eller icke.

Anmärkningarne insändas under
adress till Kongl. Psalm-Komitén,
Stockholm. *De skola, under gemen-*
sam öfverläggning, till pröfning upp-
tagas och, i all den mon de finnas
grundade, med erkänsla begagnas.

Vårs Herras Jesu Christi nåd
och frid vare med oss alla!

Stockholm d. 1 Nov. 1814.

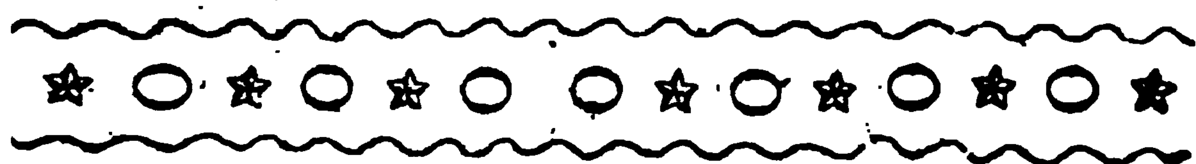
J. A. Lindblom. J. G. Oxenstjerna. G. Adlerb
J. A. Tingstadius. C. v. Rosenstein. C. G. af Leopo
E. M. Fant. F. M. Franzén. J. O. Walli
M. Stenhammar. P. Frigel.

Jan Janzo

INNEHÅLL

TI

TIO GUDS BUD.

I.

Hör, menska! hör de helga Bud,
n fordomdags sjelf Herren Gud
folken gaf, med thordönsröst;
nenska! skrif dem i ditt bröst. Kyrie eleeson.

2.

mig ej andra Gudar haf:
nenska, var ej menskors slaf;
gull och mull ej nederfall,
endast Gud du frukta skall. Kyrie eleeson.

3.

ls höga namn missbruka ej:
t tal skall vara ja och nej;
ık hvad du ber, håll hvad du svår,
ı vördnad för det helga bår. Kyrie eleeson.

4.

l helig Herrans Sabbatsdag:
ök hans hus, betånk hans lag;
himlen höj din själ, och mårk,
der år målet för ditt verk. Kyrie eleeson.

5.

All heder åt föråldrar gif
Och deras stöd och hugnad blif.
När du af dem vålsignad år,
Så år dig Herren alltid når. Kyrie eleeson

6.

Förstör ej ditt och andras lif,
Fly håmd och högmod, hat och kif;
Sök friden, var din ovåns vån,
Och löna ondt med godt igen. Kyrie elee

7.

All köttslig lusta qvåf i grund:
Vet, Gud dig ser i profvets stund:
Stör ej ett menlöst hjertas ro
Och mot din maka bryt ej tro. Kyrie elee

8.

Tillgrip ej, hvad dig ej tillhör:
Gör redligt, hvad du göra bör,
Gif samvetsgrant en hvar sin rått
Och sök ditt bröd på årligt sått. Kyrie elees

9.

Ej falskt och argt om andra döm:
Om nåstans goda namn var öm,
Var sann och skonsam i ditt tal,
Och sky båd smicker och förtal. Kyrie elee

10.

Haf icke lust till nåstans hus:
Guds nåd går vidt som solens ljus:
Han hvar och en försörja vet,
Som afund flyr och girighet. Kyrie eleeson

11.

Var herre öfver ditt begår,
Förr ån du snart dess fånge år;

på ditt hjerta städse akt
ı mins hvad Herren Gud dig sagt. Kyrie eleeson.

12.

säger han: Jag är din Gud,
ı hämnar öfverträdda bud;
t följer straffet syndarns spår,
ı syndens följd till barnbarn går. Kyrie eleeson.

13.

. den, som håller Herrans bud:
ı finner nåd för Herran Gud,
ns dygders frukt i tidehvarf
ill blifva tusen leders arf. Kyrie eleeson.

2.

o vågar träda fram för Herran,
Då han sin lag utgifver?
ck se, från dig han aldrig fjerran,
Den i ditt hjerta skrifver.
h ej en bokstaf af hans ord
gås i himmel och på jord
Når jord och himmel falla.

2.

i båfvar du för Herrans vilja?
Han vill ju blott ditt bästa.
n vill dig från det onda skilja,
Och vid det goda fästa:
t goda, som blir evigt qvar,
r allt, hvad verlden herrligt har,
Liksom en rök försvinner.

3.

ung Herrans lof, då du hör ljuda
Hans stadgar öfver jorden.
t! endast kärlek, kärlek bjuda

De eviga budorden.
Blott som en Fader han begår
Att du mot honom trogen år
Och huld mot dina bröder.

4.

Men når från Gud ditt hjerta viker
Och hårdnar mot din nåsta;
Når du i ord och gerning sviker
Och söker oskuld fresta;
Når blott din tanke hemligt når
En omild fröjd, ett lågt begår,
Så frukta råttens timma.

5.

Se, dina gerningar dig följa
Tills domsbasunen skallar.
Hvart flyr du, hvar vill du dig dölja,
Når Håmnarns röst dig kallar?
I verlden ingen tillflykt år,
Och i ditt eget bröst du bår
En eld, som ej skall slockna.

6.

O Gud! mot dig vi brutit alla,
Men, Fader! du förlåter.
Når vi din nåd i tro åkalla,
Ditt rike öppnas åter.
O! hör vår suck vid korsets fot,
Och tag oss i *Dens* namn emot,
Som ensam fullgjort lagen.

3.

På *Sinai* stod Herren Gud:
Bland eld och rök och thordönsljud

Han stod fördold i töcknen.
umen teg, och Herrans röst
d bäfvan slog allt folkets bröst,
Och berget skalf och öknen.
h Herren talade och böd
h sade: den år evigt död,
Som en af mina råtter,
Blott en åsidosåtter.

2.

samvete! o röst af Gud!
m himlens stjernor, lagens bud
Oss lysa evigt klara:
en hvem, på hela jordens rund,
vem finns, som kan i domens stund
Den starke Hämnarn svara?
i enda finns, som svara kan:
't år *fullkomnadt:* säger han,
Sin blick till himlen höjer,
Och ner sitt hufvud böjer.

3.

ån Sinai till Golgatha
itt öga vånd, o menniska!
Och se hvad du har brutit.
ör dig han lagens vrede bår;
syndare! för din skuld år
Hans helga blod utgjutit.
kom, försmält af ånger, kom
ch låt ditt hjerta skapas om,
Låt tron din anda lifva
Och frukt i kårlek gifva.

TRONS ARTIKLAR.

1.

Vi tro på en allsmäktig Gud,
Af hvars Anda, genom ordet,
Allt skapadt är, och, på hvars bud,
Allt är godt och herrligt vordet:
Oss en Fader vill han vara,
Oss, utaf sin goda vilja,
Skall han alltid väl bevara,
Aldrig, aldrig från sig skilja.
Han beskärmar allt :,: styrer allt,
Och allting sker, som han befallt.

2.

Vi tro också på Jesum Christ,
Fadrens Son, den evigt kära,
Som varit först, som blifver sist,
Jemlik Gud i makt och ära.
Genom Andans kraft allena,
Honom rena Jungfrun födde;
Han, att oss med Gud förena,
Bland oss bodde, led och dödde.
Döden han för oss :,: öfvervann,
Och sitter på Guds högra hand.

3.

Vi tro ock på den Helge And',
Som, uti en christlig kyrka,
Förenar oss med fridens band

Och åt ordet gifver styrka.
Synden varder hår borttagen,
Stillad all vår sjålavånda,
Och uppå den sista dagen
Vi förvånte att uppstånda.
Och ett evigt lif :,: gifves då
Dem som i Christi tro bestå.

5.

Vi tro uppå en Gud, en allsmåktig Fader Som skapat hafver himmel och jord, Och al det som både synligt, Så ock osynligt år.

2.

Och uppå en Herra Jesum Christum, Son år Guds enfödde Son, Och af Fadrenom föd der för evig tid, Gud af Gudi, ljus af Gud klarhets ljus; Sannan Gud af sannan Gudi Föddan och icke gjordan: Samma varelse me Fadrenom: Genom hvilken all ting gjord år Hvilken för oss menniskor, Och för våra salig hets skull, Nedersteg af himmelen, Och to mandom, genom den Helga Anda, Af Mari Jungfru ren, Och vardt sann menniska: Bl också för oss korsfåster under Pontio Pilat Döder och begrafven. Nedersteg till helvete Och på tredje dagen uppstod efter Skriftern Och uppfor till himla: Sitter på Fadrens hö gra hand. Och dådan igenkommande med st herrlighet, till att dömma lefvande och döda På hvilkens rike ingen ånde blifver.

3.

Och på den Helga Anda, Herran och Lifgifvaren, Hvilken af Fadrenom och Sonenom utgår. Den med Fadrenom och Sonenom sammandyrkad och tillbeden Och lika årad varder: Den ock genom Profeterna talat hafver. Och ena helga allmånneliga och apostoliska kyrka. Vi bekånne en dôpelse, Till syndernas fôrlåtelse. Och fôrvånte de dôdas uppståndelse, Och det tillkommande verldenes lif. Amen.

Jag tror uppå den Gud, som med sitt ord befallt
Naturens prakt och tingens skara
Och alla lif och våsen *vara*,
Och styr och uppehåller allt.
O kraft och vishet utan like!
Oåndlige! du gôms fôr dôdlighetens syn,
Men hjertat vôrdar din Fôrsyn
Så vidstråckt som ditt allmakts rike.

2.

Jag tror på Medlaren, som rôrdes af vår nôd,
Att himlens bud till jorden båra,
Och gaf oss friden med sin låra,
Och gaf oss lifvet med sin dôd.
O nåd och kårlek utan like!
Fôrbarmare! du ser till en fôrvillad hop,
Och låter upp, fôr ångrens rop,
Ditt hjerta och ditt nåderike.

3.

på den Anda tror, som lifvande går ut
Af ljusets Far till jordens sôner,

Och båttringen med framgång kröner,
Och pröfningen med saligt slut.
O ljus och sällhet utan like!
Hugsvalare! du ger vårt svaga hjerta stöd,
Och öfver brist och qval och död
Du öppnar herrlighetens rike.

6.

O Gud! vi lofve dig; o Herre! vi tacke dig.

2.

Dig evige Fader, vördar hela verlden.

3.

Dig prisa alle englar, himlar och alla krafter.

4.

Dig prisa Cherubim och Serafim, sjungande utan ånda:

5.

Helig, Helig, Helig, Herre Gud Zebaoth!

6.

Fulle åro himlarne och jorden af ditt majestät och herrlighet.

7.

Dig lofva och prisa alle helge Apostlar.

8.

Desslikes lofva dig alle helge Profeter.

9.

Sammalunda lofva dig alle helge Martyrer.

10.

Den helga kyrka i hela verlden bekånner dig för en allsmåktig Fader:

11.

Och din enfödda Son, den med dig hafver sannan *Gudom.*

12.

Desslikes Hugsvalaren den helga Anda.

13.

Du Christe! ärones Konung.

14.

Fadrens Son äst du i evighet.

15.

Till menniskones förlossning tog du i Jun
lifve mandom.

16.

Du öfvervann döden, och upplåt himm
för de trogna.

17.

Du sitter på Guds högra hand i Fadrens herrli

18.

Dädan igenkommande till att dömma lefv
och döda.

19.

Ty bedje vi dig, att du hjelper dina tjen
som du med ditt dyra blod hafver åte

20.

Och gifver dem den eviga herrligheten n
din Helgon.

21.

O! Herre fräls ditt folk och välsigna din arfve

22.

Och regera dem och upphöj dem i evigh

23.

Herre Gud! vi lofve dig alla dagar.

24.

Och prise ditt namn ifrån evighet till evi

25.

Bevara oss, Herre! i denna dag, att vi
göre emot din vilja.

26.

Förbarma dig öfver oss, o Herre! och var
barmhertig.

27.

re din barmhertighet öfver oss, såsom vi på
dig hoppas.

28.

dig hoppas vi, o Herre! Låt oss icke komma på skam till evig tid.

7.

Gud! vi lofve dig,
Evig, oåndelig!
år: och genom dig år allt.
verlden rörs, som du befallt.
ın din thron går ljuset ut,
h stormen våntar ditt beslut.
em gör, att allt i detta nu
blir till intet? endast DU.
Helig år Gud, vår Gud!
Helig år Gud, vår Gud!
nmel och jord åro fulla af hans prakt,
Hans herrlighet och makt.

2.

sjunger alla englars tal
n evighet till evighet;
h de, som hår i död och qval
kunnat din råttfårdighet,
stå inför ditt anlete
h se, och håpna och tillbe.
; lofvar din församling hår;
n ån i strid med mörkret år.
G, Fader! på din allmakts thron,
G, som förvårft vår *salighet*,
G, som oss helgar genom tron,
unger all din Christenhet.

3.

O Jesu! Guds enfödde Son,
Som från din herrlighet steg ned,
Och himlens vrede, verldens hån
I dödlig skepnad för oss led.
Du segrat öfver dödens makt,
Du mörkrets här i bojor lagt.
Lyft på din Faders thron igen,
Du upplåt himlen för vår syn;
Och ser till oss i grafven än,
Till dess du komma skall i skyn.

4.

Du, som oss löste med ditt blod,
Hjelp oss att för din dom bestå.
Hjelp oss att här med christligt mod
I dina helga fotspår gå.
Ack! var oss når i nödens tid,
Och i den sista svåra strid,
O Jesu! stärk vår tro och hopp,
Och tag du sjelf vår ande opp.

5.

Dig bedje, dig anrope vi;
O Gud, vår Fader! statt oss bi.
Välsigna hela jordens rund.
Tag jordens barn i ditt förbund.
Välsigna våra Fäders land,
Sträck öfver Kung och Folk din hand.
Förlåna oss en fruktsam tid
Och gif oss helsa, gif oss frid.
Till dig, till dig står all vår tröst.
O Gud, vår Fader! hör vår röst.

HERRANS BÖN.

8.

Vi, med alla och för alla,
O allas Fader! dig åkalla,
Vår tillflykt är din hulda famn.
Flärdens falska röst må tiga
I våra själar, som sig viga
Till dyrkan af ditt helga namn.
Må egennyttans frö
I våra hjertan dö;
Lär oss söka
Ditt rike blott;
Så blir allt godt
I lif och död vår sälla lott!

2.

Må vi, lydiga din vilja,
All oren lusta från oss skilja,
Som skiljer oss, o Gud! från dig.
Må vi, med din vilja nöjda,
Af himlens frid oss redan fröjda
På jordens korta pröfvostig;
Och bedja, hvarje dag,
Att du med vålbehag
Till oss skådar,
Oss når, oss klår
Och ståds beskår
Hvad oss och andra nyttigt år.

3.

Lår oss rått vår synd begråta,
Och vårdes du vår skuld förlåta,
Som vi förlåte nästans skuld.
Genom frestelser och öden
Och genom tiden, genom döden,
Oss för till målet, vis och huld.
Allt ondt ifrån oss drif,
Och evig frid oss gif:
Ty du allena
Från evighet
Till evighet
Har rike makt och herrlighet.

9.

Store Gud! som, från det höga,
Allt bevakar med ditt öga,
Allt bevarar i din famn!
Fader vi dig våge kalla:
Heligt vare för oss alla
Ditt tillbedjansvårda namn.

2.

Kring all verlden sträck ditt rike,
Der din Son, vår vän och like,
Samlar oss med fridens röst,
Der han lättar ångrens börda,
Skänker ljus åt vilseförda,
Åt betryckta nåd och tröst.

3.

Gode Herde! från din vilja
Låt en syndig verld ej skilja
Dina återlösta- mer;

och föd den spridda hjorden,
din vilja sker på jorden
om den i himlen sker.

4.

oss ej i fåfäng möda
vets dyra lån föröda;
, ej rikedom, ej nöd, —
blott, att vi redligt vinne
h, med ett förnöjsamt sinne,
ite dagligen vårt bröd.

5.

lfve stapplande och svaga,
: oss andras fel fördraga
in agg, förtal och knot;
h, då vi vår synd begråte,
s förlåt, som vi förlåte
m som brutit oss emot.

6.

r vårt stöd i profvets fara,
r vårt skydd, når verldens snara
: vårt svaga hjerta ställs;
; bered mot alla öden,
; i lifvet och i döden
n allt ondt, o Fader fråls.

7.

r *den* bön, dig hjertat ägnar!
n år makten: allt du hägnar;
tt år riket: allt du styr;
i år åran, herrligheten:
g lofsjunge Evigheten,
g det ögonblick som flyr!

Han sjelf vill bo i detta bröst
Och skydda hvad han återlöst.

5.

Nu, då jag första gång är färdig,
Att njuta en så dyrbar lott,
O Gud! gör mig den samma värdig,
Gör hjertat troget, rent och godt;
Låt själen, höjd från jordens grus,
Upplysas af din sannings ljus.

6.

De tårar, som ur ögat rinna,
Den suck, som höjs ur hjertats grund,
Ack! må de alltid mig påminna
Om helgden af så sällt förbund!
Ack! må den kärlek, jag dig svår,
Besegra hvarje ondt begår.

7.

Utaf en flyktad barndoms dagar,
Låt oskulden hos mig bli qvar:
Att jag, mot dina helga lagar,
Af uppsåt intet företar.
Hvar gång din Nattvard delas mig,
Låt tro och hopp förkofra sig.

8.

O kärleks Gud, förutan like!
Ack! hör min bön, ack! styrk min tro;
Att sist, som barn, jag i ditt rike
Må bland de sälla evigt bo.
Min Gud! min Far! se till mig ner!
Mitt hjerta ord ej finner mer.

13.

Du, som i ditt ord förkunnar,
Att ditt hjerta glåder sig

ett lof från barnens munnar!
t nu dem, som nalkas dig.
o Jesu! från din höjd
lens ljus och himlens fröjd
iftigt deras hjertan glåda,
n till detta altar tråda.

2.

din kårlek hår de njuti:
nmelsk salighet och tröst.
det blod, din kårlek gjutit,
förvara deras bröst.
rkret skingra och fördrif;
pt i deras hjertan skrif
ınet af en dag, som låter
n till ljuset föras åter.

3.

de Jesu! från det höga
e med barmhertighet
sa tårar från ett öga,
ı ännu ej skrymta vet.
till dig, som allt förmår,
re! med förtröstan går
rtats tysta suck, som beder
ı ditt bistånd kallar neder.

4.

, från lifvets första dagar,
d om dessa hjertan bar.
as oskuld dig behagar;
dess styrka och försvar.
att de, från denna stund,
ne uti ditt förbund,
t på *dina armar båras*
utaf din kårlek nåras.

5.

Milde Jesu! dem ledsaga
På den våg, dem förestår.
Låt ej verldens kärlek draga
Dem ett steg från dina spår.
Gif, af ditt försoningsblod,
Dem i faran kraft och mod.
Låt din kärlek, om de falla,
Dem till skyndsam bättring kalla.

6.

Då till himmelsk glädje röras
Dessa frälsta barnens bröst,
Skall ifrån ditt tempel höras
Vår med dem förenta röst:
Pris ske dig, som med ditt ord
Ger ännu, vid nådens bord,
Nya lemmar åt din kyrka,
Att dig älska, tro och dyrka.

14.

Allmänna Nattvardspsalmer.

Jesus Christus är vår helsa,
Som allena kan oss frälsa.
Han sin nattvard tillredt här:
O kommen! allting redo är.

2.

Kommen, J som tryckte ären!
J som dagens tunga bären!
Kommen hit med hopp och tro:
För edra själar finnen ro.

3.

J som kånnen ångrens sveda,
Och till synden hafven leda!
Tråden fram till Herrans bord
ı hören salighetens ord.

4.

Tagen, åten! åten lifvet,
Som i detta bröd år gifvet:
Jesus år det lifsens bröd,
n gifver styrka i all nöd.

5.

Tagen, dricken! dricken lifvet,
Som i denna kalk år gifvet:
Jesus år den lifsens dryck,
n gifver tröst i allt betryck.

6.

Detta gören till hans minne!
Firen hår, med heligt sinne,
Hvad för allt år minnesvårdt:
ad Jesus lidit, gjort och lårt.

7.

Med det ord, som evigt varar,
Nådens ord, som uppenbarar
Fadrens vilja till vårt vål,
plyser han vår mörka sjål.

8.

Med en dygd som aldrig vikit,
Med en kårlek som ej svikit,
Han, för oss, till himlen går,
h manar oss i sina spår.

9.

Med en oskuld, som på jorden
Ingen dödligs lott år vorden.

Död, som ingen dödlig dog,
Han syndens skuld ifrån oss tog.

10.

Och med Andan, som oss rörer,
Styrker, tröstar, helgar, förer,
Skall han alltid bli oss när,
Och gifva oss hvad nyttigt är.

11.

Medan han oss tid vill unna
Låtom oss hans död förkunna,
Tills, med herrlighet och makt,
Han kommer åter, som han sagt.

12.

Låtom oss nu bedja, vaka
Och all syndig lust försaka,
Att vi utan båfvan må,
I hans tillkommelse bestå!

15.

Du gick, att döden lida,
Och rörd du såg, Förbarmare!
De dina vid din sida,
I tro och bön församlade.
Oss alla, då du brödet bröt,
Du såg ibland de dina
Och till ditt hjerta slöt.

2.

Ditt hjerta till oss alla
Än talar i ditt dyra ord,
Och vill oss till sig kalla,
Vill oss välsigna vid ditt bord;
Ditt hjerta, som vår sveda bar,

Och bad för oss i döden,
Du här oss lofvat har,

3.

O kärlek utan like!
hemlighet af nåd och tröst!
Än från din Faders rike
ı nalkas ett förkrossadt bröst,
:h säger, evigt huld och god;
Tag, det är min lekamen,
O! tag, det är mitt blod.

4.

O Jesu! när du säger:
r det till min åminnelse;
Ej hela verlden äger
herrlig högtid, att oss ge.
fröjd! när den, som bättrar sig,
Får, vid din blodskalk, höra:
Din synd förlåtes dig.

5.

Ditt blod, ditt blod allena
renat har. Dock sade du:
Ej alla äro rena.
n ack! förbarma dig ännu,
Í de förförda se i nåd,
Att de ej må förtappas
I Judæ öfverdåd.

6.

Men salig ren i tiden
han, som vid ditt hjerta låg,
Och följde dig i striden,
ı vid ditt kors opp till dig såg.
salig den, dig nalkas så!
Han skall igenom döden
Med dig till lifvet gå.

7.

Med dig skall han hår lida,
Och verka medan dagen år;
Och kåmpa, vid din sida,
Mot kött och verld och afgrundshår.
Med dig skall han i evighet
Din stora nattvard njuta,
Och se din herrlighet.

16.

Vårs Herras Jesu Christi död
Hugsvalar oss i all vår nöd,
Och når vi tånke deruppå
En hjertlig glådje vi då få.

2.

Afplanat har han med sitt blod
Den handskrift, som emot oss stod.
Mot oss var han så god och huld,
Att han betalte all vår skuld.

3.

Att detta trofast år och sannt,
Han gifvit oss en såker pant
Uti sin helga nattvard, der
Vi smake huru ljuf han år.

4.

Den lekamen, han offrat har,
Det blod, som verldens frålsning var,
Vi undfå vid hans helga bord,
Som han har lofvat i sitt ord.

5.

En herrlig spis år detta visst,
På hvilken aldrig blifver brist,
Ett himmelskt manna, som vår själ
Till evigt lif bevarar vål.

6.
Säll är då hvar en värdig gäst,
Som sig vid Jesu löfte fäst;
Ty Jesus vill med kärlek bo
Hos den, som har en stadig tro.

7.
Samt har det uppsåt, att han sig
Omvända vill från villans stig,
I Christo lefver, synden dör,
Och så Guds helga vilja gör.

8.
Men den ovärdig går härtill,
Ej tror, ej sig omvända vill,
Han finner ingen frälsning här;
Sin dom han i sitt hjerta bär.

9.
O Jesu Christ, vår Broder kär,
Som för oss arma korsfäst är!
Du helar och hugsvalar väl
En sargad och bedröfvad själ.

10.
Gif att med dig, i denna stund,
Vi rätt förnye vårt förbund.
Din nåd är rik, din makt är stor.
Amen, välsignad den det tror!

17.

Du lifsens bröd, o Jesu Christ,
Som låter dig här finna
Dem nådig, som sin synd och brist
Rätt ångra och besinna!
Dig beder jag så innerlig,
Du ville nu bereda mig,
Att jag må värdig vara.

2.

Du vårdes sjelf i denna stund
Mig till ditt altar leda,
Och der, befäst i ditt förbund,
För mig ditt bord bereda;
Så att min själ, ej blott min munn,
Må af din spis och nådebrunn
Sig kunna vederqvecka.

3.

Du vårdes ock, o Herre Gud!
Mig kraft och nåd förlåna,
Att vandra ståds i dina bud
Och dig af hjertat tjena.
Begåfva mig med hopp och tro,
Att du må stadigt hos mig bo,
När jag af dig är spisad.

4.

Tag bort allt hat, all bitterhet,
O Jesu, från mitt hjerta;
Låt mig min synd och orenhet
Här ångra med all smärta.
Du är för mig på korset död,
Du frälsat mig från evig nöd:
Det är min tro, o Jesu!

5.

Jag är, o Gud, din nåd ej värd,
Jag, är dertill för svager;
Jag är i synd och ondska snärd,
Stor skuld mitt samvet drager:
Dock tröstar det, o Jesu, mig,
Att du förlåter nådelig
Och gerna dig förbarmar.

6.

Jag är helt full med syndasår;
Ack, låt din hand mig hela:

g år helt blind och vilse går;
itt ljus låt mig ej fela:
g år helt svag, förbarma dig;
örloradt får, men uppsök mig
ch hjelp af nåd allena.

7.

in Jesu! kom, kom hit till mig,
ig värdigas mig gifva,
att din kärlek stadelig
å i mitt hjerta blifva.
nöd och död är du min fröjd,
dig är jag så hjertligt nöjd:
skole vi åtskiljas.

8.

t beder jag rätt innerlig,
t, Jesu! mig åtnjuta
n helga nattvard värdelig
h i din nåd mig sluta.
blir i dig, du blir i mig:
skall ock mig på lifvets stig
ll himlens glädje föra.

18.

Jag vill i denna stund,
Min Gud! af hjertats grund
Den stora kärlek prisa,
Du velat mig bevisa.
Dig är mitt hjerta gifvet
I döden och i lifvet.

2.

O Jesu, *Herre god!*
Din lekamen och blod

Mitt hjertas fröjd månd' vara,
Min tröst uti all fara.
De mig till himlen föra
Och evigt saliggöra.

3.

Ej vårt förnuft och vett
Guds vishets djup insett:
Dock måste sanning vinna,
All tvekan här försvinna.
Guds ord står fast för alla,
Om jord och himmel falla.

4.

Här är Guds rätta lam,
För oss, på korsets stam,
Af verlden helt föraktadt,
Af kärlek till oss slagtadt.
Här kan du nåden finna,
Min själ! din frid besinna.

5.

Din trohet, stor och blid,
Ske, Herre! pris all tid,
Som mig nu har upprättat
Och mildeligen mättat.
Mig skall din kärlek lära,
Att lefva dig till ära.

19.

Säll den, som hafver Jesum kär
Och honom i sitt hjerta bär;
Ty ingen större hugnad är,
Än hafva Jesum hos sig när.

2.

ıörer helst min Jesu röst,
inner min förnämsta tröst
Jesum, som mig återlöst:
ensam lugna kan mitt bröst.

3.

år mot ångerfulla god,
gifver de betryckta mod,
renar oss i dopets flod
styrker med sitt helga blod.

4.

djens dag, på lyckans höjd,
esus dock min högsta fröjd;
under korset nederböjd,
ıg i honom dock förnöjd.

5.

uftet visste ej ett sätt,
nåden skulle gå för rätt,
hjertat, som han styrkt och glädt,
tron hans kärlek fattar lätt.

6.

söker Jesum med all flit,
Jesu kors står all min lit;
fromt begär jag längtar dit
tidens flärd och svek och split.

7.

jag om morgonen uppstår,
första suck till Jesum går;
dagen följer jag hans spår,
nattens ro af honom får.

8.

onung, öfver alla stor!
verlden af ditt bud beror;
, full *af nåd, likväl* du bor
den, som hjertligt på dig tror.

21.

Dig, Jesu! ske nu evigt pris
För all din nåd och gåfva!
Af dig jag i en jordisk spis
Undfår en himmelsk håfva.
Vålkommen år jag, som din gåst;
Du mig med dig så nåra fåst:
Ty år jag glad och sjunger.

2.

O Jesu! du mig bjudit in
Att af din nattvard spisa.
Nu år jag din och du år min:
Det skall i nöd mig lisa.
Nu har jag nog i all min brist,
Nu år min själ vålsignad visst:
Pris våre dig, o Jesu!

3.

Låt mig få blifva ståds i dig,
Låt mig dig evigt tjena:
Förblif ock evigt du i mig,
Och, Jesu! sist förlåna,
När jag år tryckt af dödens nöd,
Att, styrkt af detta nådens bröd,
Jag glad till dig må fara!

22.

Milde menniskornas vån,
Hur dig lik i alla öden!
Hur i lifvet, hur i döden,
Detta hjertat kånns igen!
Når du alla qval att smaka,

ppgår till Jerusalem;
år de dina dig försaka,
u dock ej försakar dem.

2.

ig från er ej skiljas kan,
ist jag dör: man hör dig säga:
ej, jag vill, att vi dock äga,
vigt äga må hvarann:
ommer! snart min stund är inne,
eder Påskalammet till:
år gemenskap till ett minne,
ig, med er, det njuta vill.

3.

ch i brödet, han dem bröt,
ch i kalken, han dem räckte,
roderskänslan för sitt slägte,
raften af sin Anda göt:
ch i denna stund af smärta,
år hans afsked förestod,
et han bjöd dem, var hans hjerta,
ar hans lekamen, hans blod.

4.

, i detta vin och bröd,
su! du dig sjelf har gjutit,
ig och oss emellan slutit.
t förbund i lif och död.
edlen här naturen gifvas,
t besökt af nåden bli:
år förenas, införlifvas
rd och himmel, Gud och vi.

5.

ı, jag följer dina fjät,
', som älskade och blödde!

Hur du lefde, hur du dödde
Må min tro förkunna det!
Du, som, i din sista smärta,
Äfven tänkte huld på mig!
Jag, med dig uti mitt hjerta,
Lefver, dör, står upp med dig.

23.

Jag kommer, Gud! och söker dig,
Förkrossad, stadd i våda.
Förbarmare! ack, se till mig
Och mig med tröst benåda.
Jag brutit har mot dina bud:
Men Jesus, menniska och Gud,
Har verldens synder burit.

2.

Med ångrens qval, kring korsets fot
Jag mina armar sluter:
O! Jesu tag den suck emot,
Som jag af hjertat gjuter.
Jag tröstar på din nåd och makt;
Allt är fullkomnadt: har du sagt,
Du mig med Gud försonat.

3.

Då till ditt bord jag träder fram,
Låt mig den trösten finna,
Att ock för mig, på korsets stam,
Ditt blod du låtit rinna;
Att du, som fullgjort Herrans lag,
Åt mig beredt Guds välbehag,
Då jag i dig förblifver.

4.

r du mitt skydd mot verldens flärd,
Mot syndens makt och villa,
kronan, som mig år beskärd,
Jag icke må förspilla.
Jesu du, som frälsat mig,
tt hela lif jag helgar dig,
Din död att evigt prisa!

24.

ig skall sitt offer bära,
Jesu! din förvärfda hjord.
n kärlek och din ära
rkunnas skall vid detta bord.
tt frälsta folk sig gläder
id ljudet af ditt namn,
ch med förtröstan träder
Jesu! till din famn.
u himlens sällhet gjuter
detta hjerta ner,
m vid ditt altar njuter
en tröst, oss din försoning ger.

2.

n våra läppar höres
mera jemrens klago-röst;
j, glädjens lofsång föres
pp till din thron från frälsta bröst.
u gladde mildt det öga,
m ångrens tårar göt.
n kärlek från det höga
s öppnade *ditt sköt.*
sjelf på dina armar

Lär mig alltid hafva Gud
Och min pligt i minne.
Låt din röst
I mitt bröst
All min vandring leda,
All min frid bereda!

8.

Då kan jag, förnöjd och fri,
Af mitt hjerta dömmas,
Göra rätt — och misskänd bli,
Göra godt — och glömmas:
Ty en röst
I mitt bröst
Detta utslag fäller:
Herren vedergäller!

27.

Helgelsens nåd och kraft.

I mitt bröst en låga brinner,
Som mig för till öfverdåd.
Jesu! jag min vanmakt finner
Och behofvet af din nåd.
Hjertat under pröfningstiden,
Fångsladt af begärens band,
Svigtar dagligt under striden.
Räck, o Jesu! mig din hand!

2.

Mitt förnuft, till vishet ämnadt,
Famlande i töcknet går:
Åt sin egen styrsel lemnadt,
Träder in på villans spår.

uktlöst jag mot mörkret strider,
m ej Jesus är mig når.
et är han, som ljuset sprider;
an, som gör mig dygden kär.

3.

iljan, maktlös och förlägen,
vekar ofta i sitt val;
ker sällhet på den vägen,
m bereder ångrens qval.
uktlöst jag mitt hjerta höjer,
m ej Jesus är mig når.
et är han, som viljan böjer;
an, som helgar mitt begär.

4.

, o Gud! du ser mig svåfva
ellan verldens dolda nät:
i jag vill till dygden stråfva,
årjer brottet mina fjät.
r min vanmakts djup jag häpnar,
n ej Jesus är mig når;
et är han, som hjertat väpnar,
an, som segren mig beskär.

5.

ı, som min försoning blifvit;
ı, som bäst min svaghet ser;
ı, som efterdömen gifvit;
ı, som lif och anda ger!
dast du en stråle gjuter
din klarhet i mitt bröst,
; i alla faror njuter
aft *och seger, hopp* och tröst.

28.

Gud i kärlek utan like,
Utan gränsor Gud i makt!
Herrlig, så i nådens rike
Som uti naturens prakt!
Låt mig efter dina lagar
Helga dig mitt lefnadslopp,
Dig mitt lof i glädjens dagar
Och i nödens stund mitt hopp.

2.

Låt min själ ur stoftet höjas
Till den sällhet du beredt,
Fatta rätt din nåd, och höjas
Åt det ljus du verlden gett;
Tro det ord, din vilja tyder,
Dyrka dig, så mild som stor,
Med förtröstan då jag lyder,
Och med lydnad, då jag tror.

3.

Låt din vishet mig ledsaga
I en verld, som lätt förför.
Låt mig endast företaga
Hvad du vill och hvad jag bör;
Tåligt bära tidens möda,
Med Försynens vägar nöjd,
Och, då dina gåfvor flöda,
Varsamt bära lifvets fröjd.

4.

Gif, o Fader! att jag njuter,
Tacksamt och till ditt behag,
Den välsignelse du gjuter
Äfven på min arbetsdag;

ımer mildt om den, som felar,
dligt för min ovån ber,
:h med andra villigt delar
det goda du mig ger.

5.

yrk min tro att frukter båra,
ıder hopp och tålamod.
f mig ljus af Jesu låra,
f mig kraft af Jesu blod.
:h då detta svaga hjerta
ker af från dina råd,
t mig, under ångrens smårta,
ka dig och finna nåd.

29.

'ort det, att jag skall höra
Begårens onda bud,
t jag skall illa göra
Och synda mot min Gud!
ırt det, att jag skall sålja
Till syndens tjenst min själ,
ch verldens lusta vålja
För evighetens vål!

2.

is, Jesu! dig, som sluter
Den svaga i din famn!
; ljufva tårar gjuter
Och lofvar rörd ditt namn.
ı i min sjålavåda
Så huld mig håller opp;
l dig jag ån kan skåda
Med *tro och stilla hopp.*

Tidens sällhet rätt att skörda
Tillhör endast dygdens vän.
Upphöjd öfver lifvets smärta,
Han i alla skiften har
Lugnet af ett renadt hjerta,
Och af himlen sitt försvar.

4.

Du, som blind i otro svåfvar!
Stadna i ditt yra lopp.
Se, det mål, hvartill du stråfvar,
Flyr för ditt bedragna hopp.
Lär med oskuld öfvervinna
Ondskan, som ditt lugn förstör,
Och ditt sanna goda finna
I det goda, som du gör.

32.

En Christens sällhet och pligt.

Du, som fått en Christens namn
Dig till tröst af honom bära,
Som dig öppnat nådens famn
Och dig leder med sin lära!
Höj din själ med tillförsigt,
Njut din sällhet, känn din pligt.

2.

Glad dig åt ett dopsförbund,
Som din tro till lydnad böjer,
Och ditt hopp i nödens stund
Öfver tidens gränsor höjer
Till ett arf, som evigt år
Och af nåd dig gifves der.

3.

Glåd dig åt det dyra blod,
Som dig våg till himlen banar;
Åt en Gud, som, vis och god,
Dig till tro och båttring manar,
Att, från syndens bojor fri,
Finna nåd och lycklig bli.

4.

Glåd dig åt en mild Førsyn,
Den du dagligt ser och røner.
Glåd dig, att den høga skyn
Øppnar sig før dina bøner,
Då din suck från jorden går
Till din Gud, som allt førmår.

5.

Glåds! men lår att himlens røst
Med ett renadt hjerta lyda,
Och den tro, som ger dig trøst,
Med en helig vandel pryda,
Då din fot, i Jesu spår,
Segrande till målet går.

6.

Kånn din pligt, att gøra godt,
Vaksamt mot begåren strida,
Mildt førlåta andras brott,
Ømt hugsvala dem, som lida,
Villigt ge den svaga stød,
Nøden trøst och hungren brød.

7.

Høj till Gud ditt hopp och lår
Himlen i ditt hjerta finna;
Lifvets mødor och besvår
Vid ett høgre ljus førsvinna,
Då *ditt hjerta renadt år*
Och af Gud sitt allt begår.

33.

Till dig, som hjertat glåder
Och hoppets tillflykt år,
O Gud! mitt hjerta tråder
Och dig sitt offer bår.

2.

På mig din kårlek tånkte,
Förrån jag tånkt på dig,
Och mig det lifvet skånkte,
Hvaraf jag glåder mig.

3.

I dopet du mig sånde
En Faders ömma blick;
Och jag, som dig ej kånde,
I dig en Fader fick.

4.

Jag af din godhet nårdes,
Beskyddad i din famn;
Och mina låppar lårdes
Åkalla Jesu namn.

5.

I lifvets vår mig rörde
Din faderliga röst;
Den spåda suck du hörde,
Som gick utur mitt bröst.

6.

Men snart mitt hjerta dåradt
För dig ej mera brann.
Jag fann mitt samvet såradt;
Min oskulds lugn försvann.

7.

Ditt kårleksrop mig våckte;
Din famn mig återtog.

Den handen, du mig räckte,
Ur villans djup mig drog.

8.

Du gaf mig kraft att vaka,
Och vårda glädjens dag,
Att lifvets sällhet smaka
I lydnad för din lag.

9.

Med hvarje dag, du gifvit
Mig samma dags behof.
Hvar timme tecknad blifvit
Med nya kärleksprof.

10.

Så under lifvets öden
Din vård mig alltid följt.
Du för ditt barn i nöden
Ditt hjerta aldrig döljt.

11.

Må all din kärlek blifva
En lärdom för min själ,
Att dig sin dyrkan gifva,
Som vakar för mitt väl.

12.

Må mig din godhet lära,
Att, under tro och hopp,
O Fader! dig till ära
Fullborda väl mitt lopp.

34.

Rättvisa och Ståndaktighet.

På tidens haf, bland stormars ljud,
r rättvisan ditt röder.

Med den, du fruktar rätt din Gud
Och älskar rätt din broder,
Skön är den lott
Att göra godt:
Men rättvisan
Hos menniskan
Är alla dygders moder.

2.

Gör rätt, och skifta icke färg,
Då mörkrets motstånd röjes.
Ditt mod skall likna ett Guds berg,
Som öfver molnen höjes;
Din kraft skall, fast
Vid vindars kast,
Vid hot och smek,
Lik jernhård ek,
Förr brytas, än den böjes.

3.

Försvara sanning, heter det,
Försvara den i döden:
De gyllne orden ej förgät
I glädjen eller nöden.
Först pligten sköt;
Din lott se'n möt
Med trygga steg,
Och var ej feg
För menniskor och öden.

4.

De hafva öfver kroppen makt,
Men icke öfver själen.
Håll dig vid rätt: den Herre sagt,
Som högst ger ut befälen.
Och, stäcks ditt lopp,
Han kallar opp,

Utur ditt grus,
Dygd, frid och ljus,
dina vedermålen.

5.

Christen! så i Christi fjät,
ikligt, ofőrtrutit.
t år det mot Guds majestät,
du af vekhet brutit.
Och tro, att han
Dig skydda kan.
Ett hufvudhår
Af dig ej går,
han ej så beslutit.

6.

ignad du, som går med frőjd
våld och svek att strida!
du, som, főr det råtta, nőjd
őljelse kan lida!
Ty jordens hopp
Du friskar opp:
Och si, din lőn
År stor, år skőn
grafvens andra sida!

35.

Mennisko-kärlek.

nenskors barn, som alla ågen
vård af samma Faders hand!
kifvens J åndå på vågen
ett och samma fadersland?
l Christi namn J nåmnens hår,
ı Christi *Anda fjerran* år.

2.

Hur fridsamt deras dagar hvälfva,
Som rätt förstå hvad han befallt:
Att älska andra som sig sjelfva
Och älska Herran öfver allt;
Och göra väl, fast ingen mer
Än Herren Gud det vet och ser!

3.

Att ondt med ondt ej vedergälla,
Men öfvervinna ondt med godt;
Att hämden glömma, eller ställa
Uti den Högstes händer blott:
Se der, hvad Herren Christus lär,
Och Christnas kännetecken är.

4.

Det är ej nog, att Herran prisa
Med böners mängd och sängers ljud;
Din menskokärlek skall bevisa
Din sanna kärlek till din Gud.
Förlåt din broder först hans skuld,
Bed sedan Gud dig vara huld.

5.

Gör väl, ej blott åt den som löner,
Åt den som prisar dig igen:
I samma hjerta, samma böner
Haf rum för ovän och för vän.
Barmhertig som den Fader var,
Hvars nåd är allom uppenbar.

6.

Ack! föd den arma, kläd den nakna;
Låt upp för nödens barn din dörr;
Du skall ej se'n din nödtorft sakna
Af Herrans händer mer än förr.

Gif glad din skårf; rik kommer den
Till dig och dina barn igen.

7.

Så, Gud skall höra dig i nöden,
Om sjelf du nödens suckar hör.
Det goda, som blir qvar i döden,
Är blott det goda, som du gör.
På sjelfva grafvens ödestig
Din gerning följer efter dig.

8.

En gång, uti vår Faders rike,
Du möts af detta glada ljud:
Hvad du har gjort din minsta like,
Det har du äfven gjort din Gud.
Då skall du se, hvad herrlig lott
Gud dem beskär, som göra godt.

9.

O Du! som gaf ditt lif för fåren!
Om nåd och kraft vi bedje dig,
Att framgent följa dig i spåren
På kärlekens och fridens stig:
Och blifve det, i dygd och ljus,
En Herde och *ett* fårahus.

36.

Barmhertighet och Välgörande.

Du, som glåder mina dagar
Med din rika nåd och vård!
Gif, att för den röst, som klagar,
Jag ej finnes döf och hård.
Det är du, som gifver allt;
Mig du blott *till redskap valt*,

Då du, genom mina händer,
Hjelpen till min broder sänder.

2.

Då jag, under nödens börda,
Mina likar svigta ser,
Lär mig då din kärlek vörda,
Som en bättre lott mig ger.
Då med tacksam blick till skyn
Jag välsignar din försyn,
Gif, att hjertat värma sprider,
Gladt och ömt, till den, som lider.

3.

Må min högra hand ej veta
Hvad den vänstra handen gör;
Högmod ej mitt hjerta reta,
Då jag dina gåfvor för.
Må min tro, af kärlek ledd,
Endast af ditt öga sedd;
Sin välgerning aldrig mäta,
Göra godt, och det förgäta.

37.

När, trygg och mätt, du somnar in,
När, frisk och glad, du vaknar,
Din arma nästa dig påminn,
Som bröd och helsa saknar.
Du nattens hvila njuter nöjd,
Han spör, hvad natten lider?
Och, när din dag går fram i fröjd,
I brist och qval han qvider,
Att dagen långsamt skrider.

2.

l, Christen! för din Fader ned
h bed för dina bröder;
bön för hvarje hjerta bed,
m under korset blöder.
i se'n du handlar, som du ber,
n tro du rått bevisar;
ir du en usling bistånd ger,
ir du en sjukling lisar,
ı bäst din Fader prisar.

3.

n jag en daglig nödtorft fått
ed helsans dyra gåfva,
; vill min Gud för denna lott
ed ord och gerning lofva;
, tacksam vill jag då mitt bröd,
en icke ensam åta:
skall en vän ock, i min nöd,
ed samma mått mig måta,
h Gud mig ej förgåta.

38.

Försonlighet.

ägg ner vid altaret din gåfva,
h först förlik dig med din bror:
'n kom förnöjd och Herran lofva,
m vet hvad i ditt inre bor,
h på det goda hjertat mer
ı alla verldens offer ser.

2.

ır kan du honom nalkas våga,
m en *oändlig kärlek* år,

Om du, till din och andras plåga,
Ett oförsonligt hjerta bär?
Hur kan du Gud om skonsmål be,
Då du vill ingen tillgift ge?

3.

Sjelf full af synd, du ej förlåter
En like, som förbrutit sig,
Då Gud hvar morgon uppgå låter
Sin sol för honom, som för dig.
Din Fader är ju hans jemvål,
Och Jesus led för begges själ.

4.

Förlåt din ovån, och du känner
En mer än jordisk sällhets höjd.
När tråtobröder blifva vänner,
Guds englar skåda ner med fröjd;
När ej ditt hjerta vredgas mer,
Hur skön går solen för dig ner!

5.

Och kan du ej hans hat försona,
Så tänk mot honom väl ändå;
Med ord och gerning honom skona,
Hur långt hans ondska än må gå.
Se! Jesus, qvald till kropp och själ,
För sina bödlar bad likväl.

39.

Rättsinnighet och Sannfärdighe[t]

Du ransakar mig, min Gud!
Du mitt hjerta pröfvar,
Och du ser, mot dina bud,
Om jag falskhet öfvar:

fȯr dig år uppenbart
hvad doldast hånder,
du mårker, hur och hvart
min tanka vånder.

2.

ing jag bevittna bȯr,
mig sanning tala,
jag orden aldrig fȯr
sa eller hala:
jag ej med lȯgn och list
la gȯr min nåsta,
hans svaghet och hans brist
der till det båsta.

3.

re! lår mig tadel sky,
fȯrtal ej hȯra,
onda anslag fly,
ens lugn fȯrstȯra:
te afund ej mitt brȯst,
min mun beflåcka,
jag med aggets rȯst
it och oro våcka.

4.

jag smådemunnar hȯr
gn med ilska para,
mig, Herre! som mig bȯr,
dras namn fȯrsvara:
jag ej bestraffning spar,
min broder felar,
n, når han af nȯden har,
l och trȯst meddelar.

5.

mig, *att hvar blick*, hvart ord,
jag mig fȯrställer,

År, likt Judæ kyss, ett mord,
Som mig själen gäller.
Jesu! Du, som än bad godt,
Under dödens smärta,
För den hop, som dig förrådt!
Gif mig, du, ditt hjerta.

40.

När du, på samvete och ed,
Skall sanning uppenbara,
Till orätt dom ej då förled,
Råds att bedräglig vara;
Ty helig, helig Herren är,
Och den, som falskt vid honom svär,
Kan icke bli ostraffad.

2.

Om du med uppsåt sanning döljt,
Och en oskyldig fäller;
För hvad du har i mörkret höljt,
Gud dig i ljuset ställer.
Gud låter icke gäcka sig;
Han ser dig, han skall dömma dig:
Var redlig — eller bäfva.

41.

Arbetsamhet.

Ej större bröd oss kommer till,
Än Gud vill oss tillmäta;
Men den, som ej arbeta vill,
Skall icke heller äta:

Och detta bud
Från Herran Gud
a aldrig må förgäta.

2.

ar arbetsam! lär, jordens son!
nietssvett dig föda.
ads gåfvor blott i samma mon
m svettens droppar flöda.
Han lofvat ge
Välsignelse,
en endast åt din möda.

3.

ar arbetsam! i nyttans värf
itt mod, din kraft sig dane.
et, lättjan är din själs. förderf,
in oskulds vissa bane:
Då pligten är
Så lätt, så kär
ör den vid bördan vane.

4.

ar arbetsam! men hjertat nöjdt
uds hjelp för allt må skatta.
e händer, du till himlen höjt,
ed kraft i verket fatta.
Och bönen gör
Dig arbetsför,
lär händren blifva matta.

5.

ar arbetsam! men se ej blott
ppå ditt eget bästa.
ör alltid rätt, gör gerna godt,
ig närma till din nästa.
Med *goda verk*
Din kärlek stärk,
n tro, ditt hopp befästa.

6.

Var arbetsam! men blott de dar,
Då Gud dig bjöd arbeta:
Din sjunde dag han helgat har,
Att Herrans Sabbat heta.
Då bör din själ
Sitt högre väl
Begrunda, se och veta.

7.

Så gör din flit: men aldraförst
Till dygd och ljus du fike.
Blif häldre, än på jorden störst,
Den minste i Guds rike.
Ditt gods der ök,
Ditt mål der sök:
För det allt annat vike!

42.

Försakelse, Förnöjsamhet och Oeg nytta.

Af rikedom och verldslig fröjd
Ej själen båtnad äger;
Men, vara from och vara nöjd,
Allt annat öfverväger.
En helig håg, ett tåligt mod,
En stadig tro att Gud är god,
Blir vinning nog för själen.

2.

Den Gud, som hör hvad jag begär
Och ser hvad jag behöfver,
Han ger mig väl hvad nyttigt är
Och håller vård deröfver.

enna sålla tillförsigt
söker fylla opp min pligt,
ı tröstar se'n på *Herran.*

3.

skulle jag en lycka tro,
ı lockar och bedrager;
ı söfvas i den korta ro,
ı flården ger och tager?
! när min drömda fröjd försvann,
ıd vore jag? en fåvisk man,
ı byggt sitt hus på sanden!

4.

om mig sjelf, i detta bröst,
jag den lycka bygga,
ı himlens ord och dygdens tröst
ɛda och betrygga:
råds jag inga ödens hot,
ı tar förnöjd och lugn emot
ıd Herren helst förlånar.

5.

ådjens dag, med sinnet jemnt,
Gifvaren jag tänker,
ı ock till andras väl bestämt
goda, han mig skänker;
rgens dag är hoppet qvar,
han, som hittills hulpit har,
l ock härefter hjelpa.

6.

verldens fröjd må fly min stig
aldrig komma åter!
är min fröjd, jag nöjer mig
hvad han gör och låter;

I hvad han ger, i hvad han tar,
Han är min Vän, han är min Far:
Hvad har jag då att frukta?

7.

Han känner hvad mig görs behof,
Att bli för himlen mogen,
Och derför under alla prof,
Jag vandrar tyst och trogen:
Och när jag blir af verlden trött,
Så låter han mig somna sött,
Och snart i glädjen vakna.

43.

Christen! klandra ej din lycka,
Om du ringa håfvor fått:
Verldens trålar blott förtycka
Nästans ymnigare lott.
Han, som afmätt dina dagar,
Skådar hvad dig nyttigt är;
Med förtröstan till hans lagar
Tag förnöjd hvad han beskär.

2.

Så din åker! spar ej mödan:
Sådant är den Högstes bud;
Att deraf bestämma grödan,
Tillhör icke dig, men Gud.
Vet du jordisk åtrå tvinga
Och begären gränsor ge,
Blir den lott, dig synes ringa,
Stor af Guds välsignelse.

3.

Ja, när gullet är en börda
För den trötta gullets träl,

l du båttre skatter skörda
ı lugn och skuldfri själ;
t samvete, som tyder,
du redligt fyllt ditt kall;
t hopp, hvars löfte lyder,
du himlen vinna skall.

4.

den fattiga, som rika,
kas ett gemensamt slut.
len skall dem göra lika
r all skillnad plåna ut.
nan skall det goda löna,
ı du verkat i ditt mått.
tre ansvar skall den röna,
ı har mer förmåga fått.

44.

O Gud! mitt hjerta skydda
Mot egennyttans brott,
Och lär mig, i min hydda,
Att nöjas med min lott:
Lär mig rätt skilja kunna
På andras och på mitt,
Och hvar och en förunna
I frid att njuta sitt.

2.

Att Naboths vingård skörda,
Det är en fåvisk fröjd;
Man till sin egen börda
Belastas oförnöjd:
Att sig i vällust göda,
Det är ett skändligt rof

Af idoghetens möda,
Af armodets behof.

3.

Om rik jag skulle blifva,
Kanske, i öfverflöd,
Man såg mig öfvergifva
Min nästa i hans nöd:
Om fattigdom mig tryckte,
Och saknade jag bröd,
Kanske jag till mig ryckte
Den frukt, du mig förböd.

4.

Har du välsigna velat
Det bröd, du mig beskär,
Så skall det blifva deladt
Med den, som hungrig är:
Jag vill de skatter öka,
Dem tiden ej förtär,
Det högsta goda söka,
Som du allena är.

45.

Ödmjukhet och Saktmod.

Du yfs, du prunkar, usla mull!
Ditt sjelfbestånd du prisar;
Din makt, din slägt, ditt sparda gull
För verlden spotsk du visar.
Kom hit till grafven, kom och lär
Hvarpå din makt sig stöder:
Förgängelse din arfslott är,
Och matkar dina bröder.

2.

, hvem tillhöra dessa ben?
. glömda, den berömda?
j hår det bröst, der stjernan sken,
ı det af vallmarn gömda.
mig den hand, som svärdet höll,
ı som höll herda-stafven.
. tiggarns sida Försten föll,
:! lika djupt i grafven.

3.

menniskor! af samma blod
Gud er alla danat,
ı allas våg han, vis och god,
l samma mål har banat:
'det J skolen, en och hvar,
tillhet söka Herran,
h finna honom, som en Far,
n barnen aldrig fjerran.

4.

denna våg, som, smal och kort,
vidgas, ej förlånges,
tt dåren, innan han går bort,
ı främsta ledet trånges.
ı fram den vise hinner förr,
ı fridens stig ej tappar,
, vid sitt mål, på himlens dörr
stilla hopp han klappar.

5.

tjenarenas tjenare,
ı alla herrars Herre,
frälsa det förtappade,
större med det smärre;
, vid sin bortgång, *skänkte han*
detta Testamente:

"J Vänner! tjenen så hvarann,
Som jag er alla tjente."

6.

Så talte han, med hvilkens blod
Vi alla återköptes,
Med hvilkens dop till tålamod
Och kärlek alla döptes.
Hans lefnad var försakelsens
Och fridsamhetens lära,
Och korset, vid hans lefnadsgräns,
Blef ödmjukhetens ära.

7.

Så blef ej tjenare, ej fri:
Ty, fattiga som rika,
Och små som stora, blefvo vi
Hvarann, som christne, lika:
Och allas knän, vid nådens bord,
I tro och kärlek böjdes,
Och allas hopp från qvalens jord,
Till samma himmel höjdes.

8.

O Christendom! ditt verk det är:
Bland gåfvor, mångahanda,
Som Gud åt sina barn beskär,
Är en och samma anda,
Som, tålig, trofast, from och blid,
Dem lifvar, lugnar, renar,
Och, i saktmodighet och frid,
Med Christo dem förenar.

9.

Gud! jag mitt *intet* och ditt *allt*,
Lik Publikanen, skådar:
Men du, som ödmjukhet befallt,
Den ödmjuka benådar.

tt nyttja rätt de pund, jag fått,
Du vårdes sjelf mig lära,
Och, för allt gjordt och njutit godt,
Ge dig allena ära.

46.

Måttlighet och nyckterhet.

Du, som låter mig erfara
Af din nåd så rika prof,
Fader! lär mitt hjerta vara
Lyckligt under få behof.
Låt din godhet ömt bevaras
I ett nöjdt och helgadt bröst,
Och min tacksamhet förklaras
Genom nästans hjelp och tröst.

2.

Straff du i naturens lagar
Stadgat för begärens slaf;
Helsans fröjd och muntra dagar
Du åt måttligheten gaf.
Menskor! edra sinnen höjen
Från begärens låghet opp.
Samken ej, med timmars nöjen,
År af plågor på er kropp.

47.

O menskal fall för Herran ner,
Som dig allt godt och nyttigt ger,
Och *tacka för hans* gåfvor:

Men njut med vishet och med hof
Hans dageliga huldhetsprof.

2.

Hvad du förtär i öfverflöd,
Det röfvas från din nästas nöd
Och till ett gift förbytes.
Hvad Gud till lifvets näring gaf,
Blir sällhetens och dygdens graf.

3.

Vak upp, och rys, och se din lott:
Förakt och brist och blygd och brott,
Och plågorna och döden,
Och domen se'n! — o syndatrål!
Förspill ej så din arma själ.

4.

Låt hjertat ej betungadt bli
Af dryckenskap och frosseri
Och detta lifvets lustar:
Se till, att Herrans dag ej må
För hastigt komma dig uppå.

5.

Förty den dagen komma skall,
Liksom en snara, sträckt till fall,
För lastens fräcka slafvar:
Ve! den i synden sofver då!
Han skall för Herran ej bestå.

6.

Han hafver ej sin lampa tänd,
Han är af Herran icke känd:
Han fängslas i de lågor,
Der ingen lossa skall hans band
Och ingen svalka tungans brand.

48.

Kyskhet.

alig den, hvars hjerta lågar
taf renade begår,
ch sitt öga lyfta vågar
ill en Gud, som helig år.
å på dygdens våg han tråder,
limlen honom styrka ger.
sin renhet han sig glåder
t den blick, som all ting ser.

2.

'an med blygsel och med smårta
ldrig tåcker sina spår.
sitt bröst han bår ett hjerta,
om sig intet förebrår.
ian i mörkret och i dagen
ıga ångrens åmnen ser;
ıgen oskuld, som, bedragen,
åmdens domar kallar ner.

3.

u, som dygdens lagar bryter,
e det djup, dig möter der.
ıvåf den gnista, som sig byter
en låga, som förtår.
en, som ej i ungdomsåren
uktar vådan af ett fall,
ik en blomma, bråckt i våren,
ti förtid vissna skall.

4.

ånn din plats uti naturen;
ånn det vårde Gud dig gaf.
jupt förnedrad under djuren
begårelsernas slaf.
ıd ditt hjerta att förvara

Gett förnuft och ordet sändt.
Säg, hvad vill du honom svara,
Som ett dubbelt ljus dig tändt?

49.
Oskuld.

Ho är den, för Herran träder,
Honom täck, i Zions gårdar?
Den sin själ i oskuld kläder
Och sin första kärlek vårdar.
Jordens barn! i fröjd och smärta
Hör från himlen återljudet:
Kärlek af ett menlöst hjerta
Hufvudsumman är af budet.

2.

Utan helgelse kan ingen
Skåda Herran Gud i höjden;
Mins det, själ! som lyfter vingen
Trånande till himlafröjden.
Intet orent väg kan finna
Till lycksalighetens rike:
Menskan, för att himlen vinna,
Måste blifva englars like.

3.

Tänk på honom, som var frestad,
Såsom du, i alla stycken;
Honom, som vid korset fästad,
Drack för dig den bittra drycken.
Ren och helig, han allena,
Kunde frälsning oss förvärfva,
Att vi, heliga och rena,
Skulle paradiset ärfva.

4.

From och vaksam, böj din vilja
Under Christi Andas lydnad.

Utan fläck, som dalens lilja,
Blifve helighet din prydnad.
Frisk, som blomstret uti Saron,
I ditt bröst bevara henne,
Och dess smycke, såsom Aron,
Bär uppå ditt klara änne.

5.

Fly bespottarenas skara,
Sitt ej, der de fräcka sitta;
Deras tunga är en snara,
Deras anda dödens smitta.
Dig förnöje Herrans lagar;
Herrans helga bud och rätter
Gifve fröjd åt dina dagar,
Gifve frid åt dina nätter.

6.

Upp, min själ! att korset bära,
Upp, att segerprofvet gifva!
Vill du tjena Gud med ära,
Red dig till, att frestad blifva.
Salig den, som tåligt lider:
Han hugsvalelse skall finna.
Salig den, som manligt strider:
Han skall lifvets krona vinna.

7.

Upp, att helgelsen fullborda
I Guds råddhåga; till döden!
Dig med tro och bön omgjorda
Emot retelser och öden.
Upp, att Herrans lof förklara,
O mitt hjerta! o min tunga!
Tills du får, bland helgons skara,
Helig, Helig, Helig sjunga!

KONUNG DAVIDS PSALMER

50.

Dav. 37.

Låt icke det förtryta dig,
Att de, som våld bedrifva,
Och åt sin ondska glädja sig,
Så ofta skonte blifva.
De skola dock en dag förgås,
Och såsom grås till jorden slås,
Och vissna och förtrampas.

2.

Men till din Gud förtröstan sätt,
Och lyd hvad han befaller.
Den, som gör godt och handlar rätt,
Allt till det bästa faller.
Haf kärlek för ditt Fosterland,
Och föd dig redligt. Herrans hand
Skall dig ej olönt lemna.

3.

Fast, under öfning af ditt kall,
Du vill af bördan digna,
Så var dock säker, att han skall
Till slut ditt värf välsigna.
Jag varit ung, jag ålder nått,
Men aldrig har jag än förstått,
Gud förglömt den fromma.

4.

afundsmåns försåt och list
modet ej må fålla.
d skall din oskuld skydda visst,
h den i dagen ställa.
dig med svårdet hota må;
t skall ej skada dig, men gå
nom deras hjerta.

5.

såg en ogudaktig man:
ars vålde vida råckte,
ns öfvermod ej motstånd fann,
ns anblick håfvan våckte.
honom föllo skaror ner;
gick framom: han var ej mer;
ns rum var icke funnit.

6.

vet Försynen vål sin tid,
straffa och belöna,
n att med salighet och frid
n redlige bekröna.
ns enda skårf år mera vård,
skatters mångd och håfvors flård,
n af förtryckarn samlas.

7.

, som för Herran fruktan bår,
nöjd i alla skiften.
l lugn han tål sitt lifs besvår;
l lugn han nalkas griften.
verldens stormar honom bry:
har en hamn, dit han kan fly,
evig trygghet skånker.

51.

Dav. 38.

Ack Herre! dig förbarma;
Förtyng ej på mig arma
Din vredes hårda hand.
Ack Herre! mig ej krossa,
För Jesu skull förlossa
Min själ från syndens band.

2.

Mitt öga skumt har blifvit,
Min kraft mig öfvergifvit:
Blif du mitt ljus, mitt stöd!
Styrk hoppet, när det bäfvar,
Styrk hjertat, när det sväfvar
Emellan lif och död.

3.

Jag är din nåd ej värdig;
Men du mot en botfärdig
Barmhertig är och huld.
Den synd, som jag begråter,
Jag tror, att du förlåter
Af nåd för Jesu skull.

4.

Jag känner bördan lättad,
Min anda är upprättad,
Min trogna bön är hörd;
Ditt barn du ej förskjuter,
Jag i mitt hjerta njuter
Din Andas vittnesbörd.

5.

Ty vill jag mer ej klaga,
Men lida nöjd den aga,

Som ett krossadt hjerta har,
Styrker den af bördan tryckta,
Den vårnlösas klagan hör,
Och en villad återför.

6.

I den lag, oss föreskrifves,
Märkom huru god han är:
I hvart ord tillkännagifves
Att vårt väl han blott begär.
Gud! du ej vårt lof behöfver,
Tillåt dock, att upp till dig
Hjertats röst må tränga sig.

70.

Dav. 71.

Min Gud! på dig förtröstar jag
I alla mina öden,
Jag lemnar mig åt ditt behag
I lifvet och i döden.
O! var mig huld,
För Jesu skull,
Och låt mig bistånd finna.
Du är den borg,
Der jag all sorg,
All nöd kan öfvervinna.

2.

Förbarmare! räck ut din hand,
Fräls mig ur själafara:
Slit sönder mina synders band,
Och satans hårda snara.
Du hjelper visst,
Som först och sist

53.

Dav. 42.

Såsom hjorten tråget långtar
Efter friska kållans flod,
Så mitt hjerta åfven trångtar
Till min Gud, som år så god.
Gud! når vill du kalla mig,
Från all oro, hem till dig?
Gud! når skall det dig behaga,
Att mig i din glådje taga?

2.

Jag mitt bröd med tårar fuktar,
Blandar upp min dryck med gråt,
I en verld, som dig ej fruktar,
Men sin lusta följer åt;
Der ej mera frid och tro,
Endast kif och rånker bo;
Der all styggelse bedrifves,
Och råttfårdighet ej trifves.

3.

Ej ditt hus de dårar glåder,
Öde står den helga ort,
Der de gångne fromme Fåder
Sökt och funnit himlens port.
Med din staf, på fridens stig,
Du dem förde hem till dig:
Deras barn, ifrån dig vikna,
Hjordar utan herde likna.

4.

I sin yra de ej rådas
För den blick, som allting ser;

På qvalens bädd mig sträcka,
Blott, Herre! blott
Ej blygd och brott
Mitt samvete befläcka.

6.

Min hydda, utaf stoftet byggd,
Må falla dit tillbaka,
Men ej mitt mod och ej min dygd:
Dem skall ej våldet skaka.
Min fot och hand
Kan slås i band,
Men ej min rena vilja.
Mig ondskans råd
Från menskors nåd,
Men ej från Guds kan skilja.

7.

Du, Herre! du, men icke jag,
För allt må ära taga!
Din hand, o Gud! då jag är svag,
Är mäktig i den svaga.
Du, kärleksfull,
Mig arma mull
Blott till ditt medel brukar:
Pris ske dig, Gud!
Jag för ditt bud
I stoftet mig ödmjukar.

8.

Det är din kraft, som styrker mig,
Att jag kan hörsamt vandra
På lifvets väg, och prisa dig,
Och undervisa andra.
Du i ditt sköt
Min barndom slöt,

8.

Nu ej mer jag skall bedröfvas;
Herren är min Gud och vän,
Herren, som mig låter pröfvas,
Är min gode Fader än.
Trygg vid Herran Zebaoth,
Vill jag gå mitt mål emot,
Der jag får, med helgad tunga,
Evigt Herrans godhet sjunga.

54.

Dav. 43.

Döm mig, Gud! bestyrk min rätt,
När mot våld och svek jag strider;
Du, som vet mitt tankesätt,
Du, som skådar hvad jag lider!
Döm mig ståds i fredadt bröst,
Låt mitt samvet tala tröst.

2.

Hvarför skall jag sorgsen gå,
När min ovän mig förföljer?
Är du ej mitt värn ändå,
Om du ock ditt anlet döljer?
Är du ej ännu den Far,
Som du alltid, alltid var?

3.

Jo, min Gud! du är min borg,
Är ännu den samme Guden,
Som har stillat förr min sorg
Och, i brutna klagoljuden,
Låtit blandas, mången gång,
Hoppets tröstrika sång.

4.

utaf din sannings ljus
ll min stilla vandring ledas,
len styrkas i ditt hus,
ertat der mot stormar fredas;
, i dina vingars skygd,
all jag bo, med frid och dygd.

5.

min smärta, all min nöd
ll jag till ditt tempel bära,
r, o Gud! mitt säkra stöd!
all du mig förtröstan lära,
ingra mina sorgers tropp,
ta uppgå fröjd och hopp.

6.

hvi skulle detta bröst
ıder flyktig motgång qvida?
rgsna hjerta! fatta tröst:
; skall ej beständigt lida;
ıd är den, som makten har,
:h han är de frommas Far.

7.

, jag vet på hvem jag tror:
rg och högar skola vika,
n den Gud, i höjden bor,
all mitt fasta hopp ej svika:
skall tacka honom än,
: han är min Gud och vän.

55.

Dav. 8.

ll verldens Herre! du, hvars namn
Upphöjs af englars skara!

Det minsta barn i modrens famn
Du böd ditt vittne vara.
Det rena hjertat till dig ser,
Och i din vård sin oskuld ger,
Som i en faders händer.
Blott lasten flyr med sluten syn,
Och vill ej se din hand i skyn,
Som lif och död oss sänder.

2.

O du, som fästet bredde ut
Och sol och måne ställde,
Och ser omkring dig utan slut,
Och utan gräns, ditt välde!
Hvad är i jordens vrå likvål
Ett menskostoft, en menskosjäl,
Att du dess vägar följer?
Allt jordiskt är ju samma slägt?
Som matkens, är vårt lif en flägt,
Och samma mull oss höljer!

3.

Nej! du, som dina helga bud
I menskans hjerta skrifvit:
Du henne ej, o lifvets Gud!
Åt döden öfvergifvit.
Din bild på jorden, der du lagt
Allt skapadt under hennes makt,
I mark och luft och vatten,
Hon till din himmel blickar opp,
Och går till hvila, med det hopp
Att vakna än ur natten.

4.

Men ack! den fallna glömmer dig,
Åt sina lustar lemnad.

edom ett djur hon sänker sig,
Som till ditt barn var ämnad.
ock ej den själ, som dig förnam,
f dig i ljuset kallad fram,
Du lemna vill i nöden.
! djup af nåd! för menskans skull
u ger, o Fader, evigt huld,
Din egen Son i döden.

5.

! dödens makt han öfvervann;
Han lefver: jag skall lefva.
ed Fadren evigt lefver han,
Med honom skall jag lefva.
ljus! o tröst af Herrans ord!
f jord jag är, och blir till jord;
Men Herren skall mig väcka.
andans lif i tron på Gud!
j verldens fall, ej domens ljud
En trogen själ förskräcka.

56.

Dav. 46.

Vår Gud är oss en våldig borg,
n tillflykt alla stunder,
är Gud med oss, i all vår sorg,
ör stora ting och under.
Hans ord står fast,
Om klippan brast,
Och jorden skalf,
Och himlens *hvalf*
ored lågor, skräck och dunder.

2.

Som skördemannens brända land
Af regnets milda flöden,
Så hugnas ock af Herrans hand
Hans folk med hjelp i nöden.
Vår Gud är stor!
Bland oss han bor,
Till oss han ser
Med godhet ner
Och leder våra öden.

3.

När Herren öfver jordens rund
Sin vredes thordön sänder,
Då skakas jorden på sin grund,
Då bäfva folk och länder.
Men vi se opp
Med tro och hopp:
Med oss är Gud,
All verldens Gud
Bär oss på sina händer.

4.

När Herren, efter fasans tid,
Till oss sitt anlet vänder,
Och skänker glädje, bröd och frid,
Åt tryckta folk och länder;
Då höjs vår röst
Till Gud, vår tröst:
Med oss är Gud,
All verldens Gud
Bär oss på sina händer.

57.

Dav. 15.

Ho är den, som, trött af striden,
F... med friden

Herre! i din hydda bo?
skall, upphöjd öfver nöden,
Sorgen, döden,
Blifva på ditt berg i ro?

2.

, som utan vank och villa
Vandrar stilla
På rättfärdighetens stig;
, som utan skrymtan öfvar
Hvad han pröfvar
Vara godt och rätt för dig;

3.

, som sanning blott förklarar
Och försvarar
Utaf hjertat all sin tid;
, som, utan flärd och ränker,
Aldrig kränker
Någons ära, någons frid;

4.

, som fattiga och rika
Aktar lika,
Lasten blott föraktlig tror;
, uti hvars lugna öga,
Ej den höga,
Men den dygdiga är stor;

5.

, som nästans hopp ej sviker,
Eller viker
Från sin ed, för vinning skull;
, som dygdens fall ej våller,
Ej förhåller
Nödens rätt för gunst och gull.

6.

Han, o Herre! skall med friden
Efter tiden
I din helga hydda bo;
Han skall, upphöjd öfver nöden,
Sorgen, döden,
Blifva på ditt berg i ro.

58.

Dav. 20.

Nu Herren Gud välsigne oss,
Vår kraft, vårt mod han lifve!
Den Evige bevare oss
Och lycka han oss gifve!
Ja, Gud, vår Gud, som till oss ser,
Skall hjelpen ej fördröja;
I Herrans namn vårt stridsbanér
Vi med förtröstan höja:
Gud! gif vår Konung seger!

2.

Må andre prisa svärd och spjut
Och tro på sina hårar:
Med oss skall Herren draga ut;
Oss ingen då förfärar.
De skola störtas i sitt lopp,
De skola nederfalla;
Men oss skall Herren hålla opp,
Ty vi hans namn åkalla:
Gud! gif vår Konung seger!

59.

Dav. 51.

O Herre Gud! gör nåd med mig!
Oändelig, evinnerlig

Din godhet är mot alla,
Som dig i nöd åkalla.
är min nöd: med skräck och qval
ser på mina synders tal.
Hvad är, att jag dem gömmer
För verlden, som mig dömmer?
dig jag syndat, dig, som ser
örkret och i hjertat ner.
Mot dig jag brutit, dig, hvars lag,
Rättfärdige! till domens dag
Ej skall en prick förlora.

2.

jag i synd är född, och närd
h fostrad i en lastfull verld.
Dock, skapad till din ära,
Fick jag din sanning lära.
lina verk, din lag, din nåd,
tillbad dina dolda råd;
Men under mörkrets välde
Mig verldens lustar fällde.
d! skall jag dö en syndaträl?
s ingen frälsning för min själ?
Kom, Jesu! du kan twå mig ren,
Och gifva frid åt dessa ben,
Som Herrans hand förkrossat.

3.

nd bort ditt ansigte, o Gud!
n all min vandring mot ditt bud.
Nytt hjerta hos mig dana
Och styr min framtids bana.
ıd mig din Ande: gjut dess tröst
h mod och visshet i mitt bröst,
Att ingen makt må skilja
Min håg ifrån din vilja:

Och hjertat städse vända
Till det, som mest kan lända
Dig, Gud! till pris; och söka
Sin tro med ordet öka.

6.

Ja, sälle äro de,
Som sin förnöjelse
På dig allena bygga,
Och, uti hoppet trygga,
Rätt vandra, tåligt lida,
Och Herrans hjelp förbida.

7.

Fast de med sorg och qval
Igenom sorgens dal
Sin vandring måste taga,
Likvål de allt fördraga,
I hopp, att Gud skall vända
Allt till en salig ända.

8.

Ja, deras lärare
Med hjertans hugnad se,
Att Guds bud blifva lydde
Och de med seger prydde,
När ondskans välde ståckes
Och trones lif uppväckes.

9.

Ack! Herre! hör min röst,
Du är min enda tröst;
Befrämja Christi rike,
Och satan dädan vike!
Låt mig en lem der vara,
Den du vill sjelf försvara.

10.

Att tjena dig en dag,
För mig har mer behag,
Än hela verldens glädje.
Du, Herre! mig tillstädje;
Att jag din husdörr vaktar;
Jag all ting då föraktar.

11.

Du är min sol i köld,
I strid är du min sköld;
Min tro kan du upptända,
All fara från mig vända;
Mig nåd och åra gifva,
Och låta salig blifva.

77.

Dav. 85.

Du, som ditt folk till denna dag
Af ålder har bevarat,
st ej dess lydnad för din lag
Emot din godhet svarat!
ll dig vi fly med bön och bot:
O låt din vrede falla!
! ångren för oss till din fot,
Din kärlek vi åkalla:
Haf miskund med oss alla!

2.

ir underbart oss fört din hand
Och frälst ur nöd och våda!
ck glöms ditt ord i stad och land:
Allt mer vill synden råda.
Gud! förlåt oss, såsom du
Förlåtit våra fäder.

Når honom genast åter
Till stoft du varda låter.

2.

För dig, o Herre! tusen år
Likt dagen, som gick fram i går,
Likt nattens våckt, försvinna:
Och våra dagar, som en dröm
Och som en redan faren ström,
Bortila och förrinna.
Se ångens blommor, som sin knopp
För morgonsolen veckla opp,
Om aftonen de falla:
Så är det med oss alla.

3.

Vi hafve det förskyllt, o Gud!
Vi hafve mot ditt ord och bud
Med våra fåder brutit:
Si, derför år vår tid så kort,
Och hastigt, som ett ljud dör bort,
År menskans lif förflutit.
Si, hennes högsta vandring går
Till sjutti eller åtti år,
Bland arbete och möda,
Och stannar hos de döda.

4.

Så snart år det med oss förbi,
Så fort, så fort som flöge vi,
Till dödens land vi fara:
O! må vi märka tidens flykt
Och tånka på vår åndalykt,
Att vi må vise vara.
O Herre Gud! till oss dig vånd,
Till oss din nåd och sanning sånd,

Att vi här med hvarandra
Må dina vägar vandra.

5.

åll oss, Herre! vid det hopp,
du vår lefnads dunkla lopp
Till ljusets hem ledsagar.
rt hjerta glåd, vår anda stärk,
h främja våra händers verk
I alla våra dagar.
oss och våra barn din nåd
h var med oss i råd och dåd,
Och låt oss redo vara
Hvar stund, att hädanfara.

80.

Dav. 91.

ll- du, som dig åt Gud betror,
Och hopp till Herran äger!
i hans vård du fredad bor,
Och trygg och tålig säger:
ud är min tillflykt och min borg,
Min tröst på Gud jag bygger;
all fara, nöd och sorg,
Hans sköld mig öfverskygger:"
Säll du, som har
I Gud din fröjd och ditt försvar.

2.

ina vingars skygd han skall
Ditt stilla läger bädda,
h från försåt och olycksfall
Hans trohet dig skall rädda.
, *honom lydig, honom* täck,

I hans beskärm du hvilar,
Så bäfva ej för nattens skräck
Och ej för dagens pilar.
Tro hvad han sagt,
Och frukta ej all mörksens makt.

3.

Om tusen vid din sida än,
Om tiotusen falla,
Du, frälsad från förödelsen,
Skall glad din Gud åkalla.
Trygg kan du gå bland vilddjurs hot,
Ty Herren dig bevakar,
Och tråda med en stadig fot
På lejon och på drakar;
På all din stig
Guds englar skola följa dig.

4.

Han älskar mig, så talar Gud,
Ty skall hans strid jag föra;
Han håller mina helga bud,
Ty skall hans bön jag höra.
Jag honom vill, i nödens dag,
Ifrån all fara rycka,
Och kröna allt hans företag
Med ära och med lycka.
Min salighet
Han röna skall i evighet.

81.

Dav. 92.

Har fröjdar sig i templets famn
Mitt hjerta och min tunga!

ur ljufligt, att den Högstes namn
Ibland hans folk lofsjunga!
var morgon hans barmhertighet,
var afton hans sannfärdighet,
Hur saligt att förkunna!

2.

ik upp, min själ! var glad och märk
Det goda Gud dig gifver:
ans vishet i hans stora verk
Här uppenbarad blifver;
ans nåd, oändlig som hans makt,
hvad han gjort, i hvad han sagt,
Här till din tröst förklaras.

3.

fröjd, o frid, som njutes här
Af andaktsfulla själar!
i verldens lustar och begär
Förnöja lastens trålar:
l deras fröjd är tom och kort;
m vissna grås de falla bort
Och evigt sig förderfva.

4.

en Cedren lik, som frisk och skön
På Libanon sig höjer,
:h Palmen lik, som, evigt grön,
Sin ädla fägring röjer:
skall, i Herrans helga gård,
n fromme blomstra i hans vård
Och evigt frukter båra.

82.

Dav. 94.

Gud, som hämden hörer till!
Huı långe vill

Du skona dem dig gäcka?
Bete dig, verldars Domare!
Din makt bete,
Som trotsas af de fräcka.
Dem vedergäll, Dem nederfäll,
Att återskall Af deras fall
Må varna och förskräcka.

2.

Med våld och svek de gå omkring,
Och arga ting
De städse eftertrakta;
För oskuld lägga de försåt,
Och enkors gråt
Och spädas rop förakta;
Och rof och kif Är deras lif:
"Gud," säga de, "Ej det kan se,
Ej Jakobs Gud det akta."

3.

Men märker dock, ogerningsmän!
Att Hämnaren
Har både syn och öra.
Skall han, som ögat gjort, ej se?
Den Evige,
Som örat gjort, ej höra?
Allt, hvad här sker, Han hör, han ser,
Och kommer snart, Med stormens fart,
Att mörkrets verk förstöra.

4.

Dock, Herre! hämnden dig tillhör:
Hvad helst du gör,
Så tröstar oss din lära,
Och kraft af dig den fromme får,
Då illa går,

korset tåligt båra.
l helst du vill Oss dela till,
måste rått Dock varda rått
dygd bestå med åra.

5.

ondskans makt allena du,
Som förr, ännu
vårn för mig uppträder.
, Herre! du mig icke hjelpt,
Jag vore stjelpt
lagd till mina fäder.
år din nåd, Som gifver råd;
år din tröst, Som detta bröst
lt bekymmer glåder.

6.

ı den tro jag aldrig går,
Att Gud ej står
på de ondas sida.
jag till sanningens försvar
Min kraft ej spar,
ll Herren för mig strida.
f och död är han mitt stöd,
ı Frålsare, Min hjelpare:
dem, hans hjelp förbida!

83.

Dav. 95.

ofsjungom Herran! låtom oss med fröjdeljud
ıböja, nederfalla och tillbedja Gud:
Lofsjungom Herran den Allsvåldige,
Vår Skapare, vår Frålsare,
Vår Tröstare:
Högtlofvad vare Herren!

2.

All himlens hår, all jorden och det vida h
Han varelse och rörelse och lagar gaf:
Ty sjunge jorden och allt hvad hon bär
Och hafvet och hvad deri är,
Och himlens hår:
Högtlofvad vare Herren!

3.

Och du, hans folk, hans fosterfolk, som af hans h
Ledsagas, som hans egen hjord kring goda land
Du frälsta menskslighet! i tacksamt bröst
Förnim hans godhet, känn hans tröst,
Och höj din röst:
Högtlofvad vare Herren!

4.

Lofsjungom Herran, vår Förlossare och Gud!
Från våra hjertan stige våra läppars ljud
Till Herren, som oss hörde i vår nöd!
Han är vår klippa och vårt stöd
I lif och död:
Högtlofvad vare Herren!

84.

Dav. 100.

Hela verlden, fröjdens Herran
Alltid och af hjertans grund!
Tacker honom, när och fjerran,
J som stån i hans förbund!
Träder fram med helig fröjd,
Lofver Gud i himlens höjd.

2.

Han oss skapat, Hans oss korat
Sig till folk och fosterfår,

sat det, som var förloradt,
ı är den, som med oss står.
ı oss vill, med fadershand,
a sist till glädjens land.

3.

ıom lofver, Honom priser
ans portar, i hans gård:
nom tacksamhet beviser,
n oss hafver i sin vård;
n oss nådig är och blid,
lper oss till evig tid.

85.

Dav. 101.

:t och sanning vill jag sjunga:
: Gud! mitt hjerta rör,
l jag talar med min tunga,
l min vandel rätt utför.
jag, Herre! att du skall
: sjelf mitt dyra kall.

2.

min håg, mitt hjerta fästa
du hafver mig befallt,
ca mina bröders bästa
ud! din ära framför allt.
dlig själ och stadig dygd
förvissad om ditt skygd.

3.

:dar dina bud och rätter
hemligaste värf;
ist jag till en förmur sätter

Mot tidens villor och förderf.
Min verkningsbana tecknas skall
Af dygdens fröjd och brottets fall.

4.

Jag hatar, att gemenskap plåga
Med dem, som mörksens vägar gå,
Som annat tänka, annat säga,
Och efter andras ofärd stå.
Af smicker, flärd och skrymteri
Skall ej mitt hjerta däradt bli.

5.

Men åt de redliga i landen
Jag bjuder tillflykt och försvar;
Jag räcka vill de arma handen
Och bli de faderlösas far;
Och göra nödens börda lätt,
Och skaffa de förtryckta rätt.

6.

Mitt öga efter dem skall leta,
Som dygd och sanning svurit tro,
Och dem, som redligen arbeta
För allmänt väl och enskilt ro:
De skola fröjdas åt min tid,
Och dem skall jag mig trygga vid.

7.

Men dig, min starkhets Gud! jag beder
Regera du min anda så,
Att på den väg, der du mig leder,
Jag oförfärad vandra må:
Så skall mitt hjerta innerlig
Lofsjunga dig evinnerlig.

86.

Dav. 103.

Lin själ skall lofva Herran,
ga prisa skall hans namn,
n, både när och fjerran,
na sluter i sin famn.
n våra brister helar,
n våra faror ser,
rlåter den, som felar,
h hörer den, som ber.
r ungdoms tid han måttar
d glädje utan tal
h åldrens börda låttar
lper oss i dödens qval.

2.

tfärdig, han förkunnat
nga dom i syndarns bröst,
n, kärleksrik, förunnar
ad själ sin andas tröst.
n då ej med oss handlar,
n våra brott förskyllt,
n uti nåd förvandlar
vredesmått vi fyllt;
bundet han befäster
ı gör som himlen fast;
n öster skiljs från väster.
jer oss från skuld och last.

3.

ı fadren huld omarmar
, som felen ångrat har,
Herren sig förbarmar
som är till båttring snar.

Han ser vårt svaga våsen:
Vi åre mull och stoft;
Som blomman yfs bland gråsen
En stund af fårg och doft,
Men vissnar fór en stråle
Och faller fór en flågt:
Så flyktigt vi hår pråle,
Så vansklig år en jordisk slågt.

4.

Men Herrans nåd allena,
Hans mildhet och barmhertighet
Mot dem, som honom tjena,
Ovansklig år i evighét.
Hans thron står fast i hójden,
Hógt ófver tidens grus:
J englar, som er frójden
Uti hans klarhets ljus!
J hjeltar, J, som ljungen
Att fóra ut hans bud!
J menskor! alle! sjungen,
Lofsjungen Herran eder Gud!

87.

Dav. 99.

Lofsjunger Herran,
Som i det hóga,
Våra óden hvålfver!
Från himlars thron den starke Håmnarn lju
Och all jorden skålfver,
Och ner till jorden bójas folk och kunga
Våldig år Herren,
Herren vår Konung!

2.

2.

Lofsjunger Herran,
Som, i det höga,
Lönar och bestraffar!
den förtryckta, som till Honom ropar,
Rätt och dom han skaffar,
ı nederslår de fräcka våldets hopar.
Helig är Herren,
Herren som dömer!

3.

Lofsjunger Herran,
Som, i det höga,
Våra hjertan glåder!
d samma hand, som, i de fordna dagar,
Förde våra Fäder,
n oss ännu beskyddar och ledsagar.
Ljuflig är Herren,
Herren, vår Herde!

4.

Lofsjunger Herran,
Som, i det höga,
Våra fel förlåter!
r, i sann bot, vi ångrens tårar fälla,
Han oss tager åter
l sina barn, och gör oss evigt sälla.
Nådig är Herren,
Herren vår Fader!

88.

Dav. 110.

'en Högste från sin thron såg ned,
Då Jesus sjönk i jorden,
:h sade: "hvila du, som stred;
Din lön är redo vorden.

Här på min thron du sitta skall
Och lägga till din fotapall
Den verld, som dig förföljde.

2.

Förgäfves rågas qval och mord
Af blinda hedna hopar:
Med bäfvan hör en syndig jord
Det helga blod som ropar.
Ditt namn bekänns med himmelskt mod,
Och för ditt kors, din segerstod,
Nedfalla folk och kungar.

3.

Från Zion sträcks din spira ut
Så långt som dagen hinner.
Ditt rike står till tidens slut,
Det står, då allt försvinner.
Der lönar du de dinas strid,
Der samlas de i evig frid,
Då du all verlden dömmer."

4.

Den Högste böd ifrån sin thron,
Och Jesus steg ur griften:
Och ännu står den Christna tron,
Trots alla tidens skiften.
Än, gode Herde! hörs ditt ord;
Än följer dig en trogen hjord,
Än segrar du och ljuset.

5.

Det barn, som föds, till dig man bär;
Till dig man flyr i döden.
Om du i lyckan bortglömd är,
Man söker dig i nöden;
Der oskuld trycks, der dygd blir häld,

rgens hus, på plågans bädd,
Din tröst allena gäller.

6.

m, Jesu! var i ve och väl,
I lif och död oss nära,
h gjut i hvar förkrossad själ
Din Anda med din lära.
rk med din kalk den frommes tro,
t redan här en salig ro
Belöna må hans seger.

89.

Dav. 104.

Till alla folk och tider
n spira, Evige! är sträckt,
Kring verldens rymd sig sprider
n sanhings ljus från slägt till slägt.
Si, jordens grundval skälfver
För dina ögonkast;
Din blotta vink omhvälfver
Dess yta i en hast:
Men, under alla öden,
Är du den frommes tröst;
I lifvet och i döden
ll dig han höjer glad sin röst.

2.

Så länge hjertat andas,
länge munnen har ett ljud,
Skall ock min stämma blandas
anors lof till verldars Gud.
Förstummens, snöda sinnen,

Som hafven synden kär!
Från jordens krets försvinnen,
Ty jorden Herrans är.
Må glädjens rena toner
Ifrån dess hela rund,
Dess hyddor och dess throner,
Hans lof förkunna, hvarje stund.

90.

Dav. 119.

O Herre! för allt godt du mig
Har värdigats bevisa,
Mitt hjerta ödmjukt täckar dig
Och skall dig evigt prisa:
Men när din vishet fann behof
Att fresta mig med korsets prof,
Du ock mitt lof förtjente.

2.

Af lyckans gunst i blindhet förd,
Jag lärde älska verlden.
Din varning var ej mera hörd:
Min håg blef fäst vid flärden.
Jag yrade på villans stig,
Till dess din tuktan sökte mig
Och från förderfvet frälste.

3.

Af oförsedda motgångs rön
Min sansning återväcktes.
För verldens tjenst blef qval min lön
Det hopp, mig dårat, släcktes.
Och äfven, när mig blef beskärdt
Hvad jag af jordiskt gods begärt,
Det hjertat ej förnöjde.

4.

Bland mången sorg och öm förlust,
Bland stormars hot och våda,
Jag lärde misstro verldens lust
Och all dess tomhet skåda.
O Gud! då var det, som till dig
Mitt öga öppnadt vände sig
Och återsåg din sanning.

5.

Jag fann, att, när du är min lott,
Må jag för intet rädas;
Att den, på dig förtröstar blott,
Kan midt i nöden glädas:
Att, när jag med uppriktighet
Främst söker din rättfärdighet,
Allt till mitt bästa länder.

6.

Ja, Herre! ljufligt är ditt ok
Och salig är din börda.
Hvad om mitt öde i din bok
Står tecknadt, vill jag vörda.
I medgång prisar jag din nåd,
I motgång dina visa råd,
I allt en Faders kärlek.

91.

Dav. 122 och 144.

ig, våra fäders goda land!
igne, hägne Herrans hand;
Frid dina gränsor trygga göre,
Och *sällhet dina tjäll* tillhöre!

I ljus, i dygd, i ära stig:
Dem gånge väl, som älska dig,
Och önska dig af hjertat lycka!
Ve dem, dig hata och förtrycka!

2.

Må våra söner, till vårt hopp,
Som friska plantor vexa opp!
Välsignad vare flitens möda
Och hjeltens kraft och jordens grö
Må våldets rop och nödens skri
I våra hem ej hörda bli!
Gudsfruktan, endrägt, mod och dy
Lycksaliggöre dessa bygder!

92.

Dav. 116.

O Gud! mitt hjertas glädje,
Min klippa och min tröst!
En lofsång du tillstädje
Ifrån ett tacksamt bröst.

2.

Af nåd du velat göra
Barmhertighet med mig:
Af nåd ock värdes höra
Det lof jag helgar dig.

3.

Omhvärfd af dödsens snara,
Jag i dess mörker satt,
Och såg blott nöd och fara,
Förtappelse och natt.

4.

Men då jag sökte Herran
Och sade: fräls min själ!

Då var min Gud ej fjerran;
Han halp mig snart och väl.

5.

Min Gud är god och nådig,
Långmodig, vis och stor,
Allsmäktig och rätträdig:
Jag vet, på hvem jag tror.

6.

Han kan de arma draga
Ur qvalets djupa grund;
Med mildhet och med aga
Han visar sin miskund.

7.

Mig är slikt vederfarit,
Ty Gud på mig har tänkt;
När jag som djupast varit
I sorger nedersänkt.

8.

Min själ har Gud förlossat
Ifrån det kors, hon bar;
Mitt hjerta, som var krossadt,
Han åter lifvat har.

9.

Hur skall jag vedergälla
All godhet, Gud mig gör?
Ack! att jag kunde ställa
Min vandel, som sig bör!

10.

Jag from den väg vill vandra;
Du, Herre! mig beredt,
Och rörd förkunna andra
Den nåd, du mig betedt.

11.

Jag vill med glädje taga
Den kalk, du skänker mig,

Och låta mig behaga
Ehvad som täckes dig.

12.

Dig vill jag städse tjena
Och vårda dina råd:
O Gud! dertill förläna
Din helge Andas nåd!

93.

Dav. 125.

De, som hoppas uppå Herran,
Skola finna kraft och tröst.
All förtviflan vare fjerran
Från ett undergifvet bröst.
Motgång kan mitt sinne trycka,
Icke segren från mig rycka;
Vrånghet kan förfölja mig:
Dock, o Gud! jag tror på dig.

2.

Zions berg skall icke ramla,
Och ditt ord skall ej förgås.
Hoppet skall ej ovisst famla,
Trösten ej till jorden slås:
Ty din starkhet mig ledsagar,
Du är när mig alla dagar
Och, om himlahvalfvet brast,
Står ditt löfte lika fast.

3.

Jag vill lära mig att lida
På en jord af brott och flärd;
Utan klagan, nöjd förbida
Glädjen i en bättre verld.

Längre än till slutna grafven
Räcker icke ondskans glafven,
Och i himlen mins en Far
Hvarje suck, jag gjutit har.

4.

Herre! låt hvar pröfning syfta
Till mitt hjertas sanna väl;
Låt hvar sorg allt högre lyfta
Utur stoftets band min själ.
Säg mig ofta under qvidan:
Glädjen bor på andra sidan;
Säg mig, att min banas lön
Blifver evig, rik och skön.

5.

Ty åt den, som trolöst brutit
Mot din viljas klara bud,
För en nödställd handen slutit
Och sitt bröst för nådens ljud;
Icke rörts när enkan gråtit,
Ej sin broders skuld förlåtit:
Blott, o Herre! blott åt den
Gömmer du fördömmelsen.

6.

Men den sälla ljufva friden
Väntar dem, som älska dig;
Allt mitt lidande i tiden
Hur du lofvat gälda mig;
Evigt sällt det hjerta blifver,
Som din lag ej öfvergifver;
Evigt säll, den korset bär
Och till döden trofast är.

7.

Ack! hvad tröst förutan like,
Att *jag, vid min lefnadsqväll,*

Vandrar till en Faders rike,
Som mig gör oändligt säll!
I hvad nöd jag än må pröfvas,
Skall mig hoppet ej beröfvas,
Hoppet till en mild Försyn
Och till lönen ofvan skyn.

94.

Dav. 139.

Du, Herre! ser och känner mig;
Mitt hjerta du ransakar,
Min hvilobädd, min vandrings stig
Du allt omkring bevakar.
Hvad steg jag tar, hvad råd jag hör,
Hvad föresats jag väljer,
Det ord, som på min tunga dör,
Den suck jag hemligt sväljer,
Du vet och ser och täljer.

2.

O blick, för klar, för underbar,
Att af min tanke följas!
Hvar, Herre! vill jag gå, o hvar,
Att kunna för dig döljas?
Ty, steg jag öfver molnens bädd,
Din glans mig der omflöte,
Och sjönk jag neder, stum och rädd,
I jordens djupa sköte,
Är du mig der till möte.

3.

Och fördes jag till hafvets strand
På morgonrodnans vingar,
Mig äfven der din starka hand

Upphinner och betvingar;
Och ginge jag, att skyla mig,
I midnattsmörkrets dimma,
Skall, vid en enda blick af dig,
De svarta skuggors timma
I middagsklarhet glimma.

4.

Förr'n i min moders famn jag låg,
Förr'n jag min fader visste,
Du alla mina dagar såg,
Den första med den siste:
Hvart ljuft, hvart sorgligt ögonblick,
Som här min lott har blifvet,
Och mitt fördolda ödes skick,
Allt i din bok var skrifvet,
Långt innan jag såg lifvet.

5.

O djup af nåd och majestät!
Jag skönjer, alla stunder,
Långt fler än sanden dina fjät,
Än stjernor dina under:
Jag dignar ner, för svag att dig
Ett värdigt offer bära;
Jag väcks — och lika hög för mig
Är, Gud! din makt och ära:
Och mig likvål så nära!

95.

Dav. 121.

Jag lyfter mina händer
Upp till Guds berg och hus,

Från dem sin hjelp han sänder
Och skickar ut sitt ljus.
Min bön mig Gud bejakar,
Som jord och himmel gjort;
Sitt barn han ej försakar,
Men skyddar mig allt fort.

2.

Han, som ej slumra plågar
Och aldrig tröttad är,
På alla mina vägar
Mig blifver alltid när,
Den väktarn, som bevarar
Sitt folk i alla land,
Mig dag och natt försvarar
Med mild och mäktig hand.

3.

Allt ondt han från mig vänder
Och frälsar huld min själ.
Ehvad som helst mig händer,
Han styrer till mitt väl.
Min ingång han bevarar,
Min utgång lika så:
Sin nåd Gud aldrig sparar
För dem hans vägar gå.

96.

Dav. 146.

Lofva Herran Gud, min själ,
Som dig hafver skapat väl;
Lofva honom all din tid,
Ty han nådig är och blid.

2.

Trösta ej på någon man,
Huru hög han vara kan,

Ty han hjelpa minst förmår,
När du uti nöden står.

3.

Oss är alla förelagdt
Till att dö; gif derpå akt!
Alla åter bli till jord,
Så är domen i Guds ord.

4.

Se! hvad blir då all vår makt,
Alla anslag, all vår prakt?
Allt förloradt blir och dödt,
Allt blir åndadt och förödt.

5.

Säll och salig är den man,
Som på Gud förtrösta kan;
Den, som litar på hans nåd
Och hos honom söker råd.

6.

Gud är den, som med ett ord
Skapat himmel, haf och jord;
Men af allt, som finnes der,
Menskan honom kärast är.

7.

Den, som hungrar, gör han mätt;
Skaffar den förtryckta rätt;
Löser den, som fången är,
Och den blinda syn beskär.

8.

Rättar upp allt mer och mer,
Den, som ligger slagen ner;
Älskar den, som léfver from,
Spar den onda till sin dom.

9.

Herren *ser till enkors* nöd,
Gifver barnen dagligt bröd.

Alla han bevisar godt,
Men han hatar flärd och brott.

10.

Zions Gud är hög och stor:
Salig den, på honom tror!
Lofva honom, gammal, ung,
Och hans pris med glädje sjung.

97.

Dav. 127.

Förgäfves all den omsorg är,
Som styrd af Gud ej blifver;
Förgäfves menniskans besvär,
Om Gud ej framgång gifver.
Innom det land,
Der fridens band
Af Herrans hand ej knutits;
Med härars makt,
Med murars vakt,
Har aldrig lyckan slutits.

2.

Men sällt det land, den stad, det hus,
Der bön och rena seder
I molnets dagg, i sölens ljus,
Guds mildhet kalla neder:
Der helsan går
I mödans spår;
Der trefna odlarn röner
En tacksam jord,
Och kring sitt bord
Ser sina söners söner.

3.

i säll den menighet, som tror
a hoppas uppå Herran:
a trygg i fridens hyddor bor,
n bekymren fjerran.
Af landets hopp
Som vexer opp,
ina portar helsad,
Ser i dess dygd,
Sin fosterbygd
n hån och bojor frålsad.

4.

säll år öfver alla den,
n allt i Herràn söker!
ns hjerta år i himmelen,
h der sin skatt han öker.
Ej honom tår,
Hvad jordiskt år;
honom kan nedtrycka
En timlig nöd:
Gud år hans stöd,
ns rikedom och lycka.

98.

Dav. 128.

l år den man, som fruktar Gud,
gerna vandrar i hans bud,
gör med trogen flit sitt kall:
mödor Gud vålsigna skall!

2.

maka, from och kårleksrik,
usets fröjd, ett vintråd lik,
ger mot dagens hetta skygd:
Herren ser till *hennes* dygd.

3.

Och barn, som lära Herrans ord,
Med helsans färg, kring deras bord,
Likt friska oljeplantor, stå,
Som tidigt regn från himlen få.

4.

Så trifves en rättfärdig man,
Så i sitt hus välsignas han;
Och bygden kring hans boning ler,
Der han förnöjd åt himlen ser.

5.

Med gråhår sin välsignelse
Han skall åt barn och barnbarn ge,
Och gläda sig åt landets fred,
Då han sitt hufvud lägger ned.

99.

Dav. 130.

Ur djupet ropar jag till dig,
O Gud! du hör mig klaga.
Ditt milda öra vänd till mig,
Min röst låt dig behaga.
Ty om du synden straffa vill,
Och all vår skuld oss räkna till,
Ho kan då för dig blifva?

2.

Så är för oss ej annat råd,
Att synden från oss skilja,
Än taga tillflykt till din nåd,
Din evigt goda vilja.
På jorden finnes ingen man,
Som, det godt är, rätt göra kan:
Guds nåd hvar man behöfver.

3.

vill jag vid den fasta grund,
n är Guds ord, mig trygga,
h på hans löfte och förbund
tt hopp i nöden bygga.
l honom mina böner gå,
tt honom skall jag trösta på
d ett botfärdigt sinne.

4.

a Gud än ville pröfva mig
h hjelpen strax ej sända,
l honom skall dock hjertat sig
d from förtröstan vända.
h synes vred, men är dock blid,
n hjelper mig i rättan tid,
n han mig lofvat hafver.

5.

dock min synd är ganska stor,
ds nåd den öfverväger;
h den, som bättrar sig och tror,
Herran tillgift åger.
tackar jag, o Herre! dig,
n har min synd förlåtit mig.
g vare pris och ära!

100.

Dav. 130.

Till dig af allt mitt hjerta
I nöden ropar jag;
Du lisa kan min smärta;
O Gud! min *bön upptag.*

Låt upp ditt milda öra,
När jag åkallar dig;
Af nåd mig vårdes höra:
Du vet hvad felar mig.

2.

Ho blifver ej förvunnen,
Om du till doms vill gå?
Ho varder väl befunnen,
Som för dig kan bestå?
Jag är din nåd ej värdig,
Men nåd du mig beter,
När jag är rätt botfärdig
Och synden öfverger.

3.

Mitt fasta hopp jag ställer
Uppå Guds helga ord,
Och tror, att, hvad mig gäller,
Hans hjelp skall blifva spord.
Jag honom ej försakar,
Till honom alltid ser,
Lik väktaren, som vakar
Till dess sig dagen ter.

4.

Israël till den Herran
Med tro och hopp dig vänd:
Han är båd' när och fjerran
Och allestäds bekänd.
Han gifver lif och helsa,
Han gör barmhertighet,
Han skall de sina frälsa
Från synd och farlighet.

101.

Dav. 133.

Si, huru godt och ljufligt är,
Att bröder kunna sämjas,
Att en den andra hafver kär
Och allas välgång främjas.
Som helsokraft af balsam går,
Så ock ett folk af endrägt får
Sin styrka och sin ära.

2.

Som åkrens gröda herrlig står,
När den af daggen lifvas,
Så i ett land, der kärlek rår,
Skall frid och sällhet trifvas;
Der skall välsignelse och fröjd,
Och allt, som själen gör förnöjd,
I alla stånd förspörjas.

GUDS VARELSE, VE[illegible] OCH EGENSKAPER.

102.

Jag sjunger, *Evige!* din åra,
Jag andas lif och salighet:
I allt jag ser fullkomlighet,
Allt om en Gud mig vittne båra:
För strålen af ditt Majeståt,
I stoftet mina blickar digna,
Att i naturen dig vålsigna,
Och tillbedja i dina fjåt.

2.

Makt, kårlek, vishet, evigt prisad!
Treene, evigt samme Gud!
Gud, i det helas rike skrud,
Gud, i dess minsta stoft bevisad!
Att nalkas mig, som fallen år,
Dig, *Fader!* har ditt hjerta drifvit,
En *Son* bland menniskor du blifvit,
En *Ande* du år ståds mig når.

3.

Din herrlighet i solen strålar;
Hon år den blick, du jorden skånkt:
Hvart gulddoft, på din mantel strånkt,
En verld år, som på fåstet prålar:
I all naturens skapelse,
Hvem ser jag? I den blixt som knallar,
Den storm som gnyr, det haf som svåll[illegible]
Hvem hör jag? Den Allsmåktige.

4.

ljufva äro lärkans toner,
skön är rosens brustna knopp,
mild den sky, som, grödans hopp,
näring gjuts för millioner:
han som, uppenbarad der,
ned till mina sinnen flutit,
afbild tryckt, sitt hjerta gjutit,
n är han, ljuf och mild han är.

5.

s hand kom vid ett stoft, och — genast
t lefde, ville och förstod:
når, min själ! du, vis och god,
n ädlast vill, förstår som renast,
anar du ditt borna pris,
r höjs — men snart dig sänker åter
agd, att sig ej tänkas låter,
r han är helig, han är vis.

6.

blick af evighet han sänkte,
h fram igenom tiden såg;
t visst då på hvart stoft, der låg,
visst som på en verld han tänkte:
d var för ringa eller stort?
d, som ej ingick i det hela?
n ett hans vård ej skolat dela,
t visst han hade intet gjort.

7.

föds ett mygg ur jordens sköte,
evigt ej bestämdt det var:
, för dess näring och försvar,
strå ej utsågs, det till möte:
alla väsens samme Far!
bröd, jag går i dag att smaka,

Du bjöd, af evighet tillbaka,
Att mig i dag det färdigt var.

8.

Försyn! i nöje eller smärta,
Den tanka, från mitt hjerta går,
Den tanka, som, om tusen år,
Skall gå ifrån ett menskohjerta,
Allt har, Allvetande! du sett
Det onda tämdt, det goda främjadt,
Allt har i följderna du sämjat,
Och till ett allmänt väl beredt.

9.

Gud! i naturen uppenbarad,
Gud! uppenbarad i ditt ord,
I allt din Andas kraft är spord,
Din närvaro i allt förklarad:
Ej hör en inskränkt dödlig till,
Knappt englar, att en sång dig bära;
Min Gud! jag tystnar — och din ära
Jag med min vandel prisa vill.

103.

Herre! evigt stor i ära,
Höghet, vishet, nåd och makt!
Mild och sann i himlens lära,
Rik och god i' jordens prakt!
Dygdens värn och nödens tröst!
Dig jag helgar denna röst.

2.

Fast den blick, till dig jag höjer,
I sin svaghet dig ej ser,
Dig du för mitt hjerta röjer

Uti allt, hvad mig omger.
Allt en evig kårlek år.
Allt om dig ett vittne bår.

3.

Ingen tankegåfva måter
Dig i din fullkomlighet.
Du, då verlden dig förgåter,
Sjelf af ingen saknad vet.
Men, i kårlek lika stor,
Du i detta hjerta bor.

4.

Herrlighet din thron betåcker;
Evig klarhet strålar der.
Du din allmakts spira stråcker
Öfver allt, hvad skapadt år.
Men din blick, din ömma röst
Gjuter lugn i detta bröst.

5.

Ondskan för ditt öga rådes;
Dygden prisar dina bud;
Hoppet under bördan glådes
Åt en Fader i sin Gud;
Svagheten förgåter sig,
Fattar mod och nalkas dig.

6.

Fader! tacksamheten blandar
Denna stämma, låg och svag,
Med det lof, dig ljusets andar
Sjunga i en evig dag.
Du, som mild och råttvis år,
Af ett *stoft ej mer* begår.

104.

Dig skall min själ sitt offer båra,
O Fader, Skapare och Gud!
Dig vill jag med mitt hjerta åra,
Och dig med mina låppars ljud,
Och saligt tånka på din nåd,
Din makt, ditt underfulla råd.

2.

Du lif och varelse har gifvit
Åt allt, i himmel och på jord;
Ditt stora, milda namn du skrifvit
Så i naturen, som ditt ord.
I allt du dig förklarat har,
O Skapare och Gud och Far!

3.

Du stadgat ordningen för tingen,
Du satt en grâns för pröfningen,
Men för vårt hopp, vår sållhet ingen,
Ty du, o Gud! år kårleken.
Du allt på Fadershånder bår,
Och bönhör hvarje fromt begår.

4.

Ej mörker mer mitt hjerta hindrar,
Att se och vörda dina fjåt:
Hvar stjerna, som på fåstet tindrar,
Blir vittne om ditt majeståt,
Och minsta lilja på min stig
År Gud! ett tröstfullt ord från dig.

5.

Derför, o Fader i det höga!
Jag i din hand mitt vål förtror;
vet, ditt hulda fadersöga

ock den matk, i stoftet bor,
glädjens eller sorgens stig
leder mig dock sist till dig.

6.

Herre! dig jag vill åkalla,
aftonstjernan framgår skön;
morgondaggens perlor falla,
dig jag höja skall min bön,
r aldrig glömma dina bud,
Fader, Skapare och Gud!

105.

ig allena vare åra,
nlars Konung, verldars Gud!
n din thron, den skyar båra,
gt klådd i ljusets skrud,
din allmakts spira stråcker
l ett rike utan grâns;
in höghet, som förskråcker,
ck din mildhet ses och kåns.

2.

l din allmakts: *Varde!* blifva
ldar, himlar, haf och jord;
du grâns för dem vill skrifva,
dras blott ett enda ord.
a varelser försvinna
l din vink, som allt förmår;
nlar fly och verldar brinna;
t till intet återgår.

3.

, o Gud! om du behagar,
lra *kan naturens bud.*

2.

Då du mig från villans stig
Kallar och till bättring väcker;
Då jag, ångerfull, till dig
Herre! mina händer räcker:
Du en Faders hjerta bär
För ditt barn, som hjelp begär.

3.

Då du glåder med din röst
Hjertat, som i oro svåfvar;
Då du styrker detta bröst,
Som sin vanmakt ser och båfvar:
Du en Faders hjerta bär
För ditt barn, som hjelp begär.

4.

Då din kärleks ömma vård
Jag i nödens timmar röner;
Äfven då du synes hård
Och mig vägrar mina böner.
Du en Faders hjerta bär
För ditt barn, som hjelp begär.

5.

Fader! må ditt hjertelag
Dig ett tacksamt bröst bereda!
Må din kärlek, dag från dag,
Mig till dygd och vishet leda,
Att jag dig i hjertat bär
Och, som barn, din hjelp begär!

113.

O ändlige! hvad har du funnit
För ringa eller stort för dig?
Jag tror då, att också till mig
Din blick igenom tiden hunnit:

Af evighet, det är mitt hopp,
Du skickat hvarje menskas dagar,
Med samma noggranhet af lagar
Som Solens och som Månans lopp.

2.

Du, som min varelse beslutit,
Beslöt den ej till brist och nöd;
Jag tror, du brutit mig mitt bröd,
Och skuggan kring mitt läger gjutit.
När jag är trogen i mitt kall,
Jag vet, att du, som allting gläder,
Som liljorna på marken kläder,
Mig icke öfvergifva skall.

3.

Du hör, o Herre! mina böner,
Och ger mig hvad mig görs behof;
Du vågrar dem, och då ett prof
Jag af en högre vishet röner.
Dig prisande i lyckans dar,
På dig förtröstande i nöden,
Jag går med lugn emot de öden,
Dem du mig än förvarat har.

114.

Store Gud! mitt hjerta lär
Mot din kärlek rätt att svara.
Du, som gjorde att jag är,
Och att jag skall evigt vara!
Du, att styra lifvets lopp,
Gaf odödlighetens hopp.

2.

Öfver allt, hvad lif har fått,
Lifvets *fröjd du ymnigt* gjuter.
Allt är lyckligt i sitt mått,

Allt välsignar dig, och njuter
Det förråd, din nåd och makt
I naturens skatter lagt.

3.

Men, o Herre! i min själ
Du det vittnesbördet lemnat,
Att du till ett högre väl
Mig af nåd och vishet ämnat,
Högre, än hvad ögat ser,
Större, än hvad tiden ger.

4.

I en kraft, att ondt och godt
Med förnuftets domar pröfva,
Mig du ensam gaf den lott
Att med frihet dygden öfva;
Ty du håller dygden kär,
Då den hjertats offer är.

5.

Född, som menska, med behof
Att af likar bistånd låna,
Mig, med rena kärleks-prof,
Du befallt att alla tjena.
Hvad dem gifves utaf mig,
Är en skuld till dem och dig.

6.

Jag den glädje, du mig ger,
Pligtig är till andra sprida.
Då jag mig hugsvalad ser,
Bör jag trösta dem, som lida,
Och, beskyddad af din nåd,
Ge den svage hjelp och råd.

7.

Detta hjerta du mig gett,
Att af nödens tårar väckas;
Denna handen du beredt,
Att till värnlösheten sträckas,
Och uppmanat denna röst
Till den tryckta dygdens tröst.

8.

Stor och helig är min pligt,
Gud! ett stoft jag är och blifver:
Mot begärens öfvervigt,
Om ej du mig styrka gifver.
Herre! vid din fota-pall
Jag min seger hämta skall.

ADVENTS-PSALMER.

115.

Jesu! lär mig rätt betrakta
Ordet, som blef kött i dig,
Och all verldens lust ej akta
Mot den fröjd, du bjuder mig:
Fröjd af sanning, nåd och frid,
Som går opp till evig tid,
Då du Fadrens verk förklarar,
Fadren sjelf oss uppenbarar!

2.

Fadren sjelf, hos hvilken Ordet
Evigt var och evigt är;
Af hvars tanke allt är vordet,
Hvilkens hand all verlden bär:
Honom, den Oändlige,
I hans enda Son vi se,
I den vise, kärleksrike,
Helige, som blef vår like.

3.

Gud! när du i molnen ljungar
Och i morgonsolen ler,
När du föder foglens ungar,
Liljorna sin fägring ger,
När du mig ur faran för,
När din röst jag hos mig hör,
O! då känner jag dig vara,
Och din närvaro förklara.

4.

Dock, när tanken dig vill hinna
I det ljus, som höljer dig,

Kan han ingen hvila finna;
Hjertat sjelft förirrar sig:
Men du tar en jordisk hamn;
Gud och menska, i din famn
Du oss sluter, såsom bröder,
Och, likt vårt, ditt hjerta blöder.

5.

Si! då viker tviflet fjerran
För det klara lifsens ord;
Otron, håpen, skådar Herran
I hans vägar på vår jord:
I det barn, som lofvadt var;
I det kors, den helge bar;
I den graf, hvarur han träder;
I det ljus, som verlden gläder.

6.

Gud! din kärlek kan ej kallna
Mot det stoft, du lifvat har.
Sjelf du söker här den fallna,
Som af dig en afbild var.
Se'n ej mer hon liknar dig,
Ej till dig kan lyfta sig,
Du till menskan stiger neder,
Sjelf till himlen henne leder.

7.

Led oss, Jesu, lär oss lida,
Lär oss verka såsom du,
Och ett evigt lif förbida
Efter detta korta nu.
Som du ett med Fadren var,
Fadren, i dig uppenbar:
Så vi ett med dig må vara,
Dig i allt vårt verk förklara!

116.

Gläd dig, du Christi brud!
O Zion! möt din Gud:
Fullbordan löftet nådde,
Som de Profeter spådde.
Hosianna, pris och ära
Vår Konung vi hembära.

2.

Ej kungaprakt han bär,
Som kungars Konung är;
Hans välde synes ringa,
Dock kan han döden tvinga. Hosiann

3.

Han är så mild och god:
J svage! fatten mod;
Hugsvalens, J som blöden
Bland sorgerna och nöden! Hosiann

4.

Vak upp, du folk, som satt
I vantrons långa natt!
Se, mörkret är bortviket,
Hardt når är himmelriket. Hosiann

5.

Han kommer, hvilken syn!
Ej straffande i skyn;
Men bådande förskoning
Och tillgift och försoning. Hosiann

6.

Strö palmer på hans stig
Och ej hans lof förtig,
Bekänn dig uppenbarligt
Och bättra dig allvarligt. Hosiann

7.

Och spenabarnens ljud
Med dig skall lofva Gud,
Och all den hedna skara
Skall, frålst och salig, svara:
Hosianna, pris och åra
Vår Konung vi hembåra.

117.

ör porten hög, gör dörren bred,
ödmjukhet djupt böj dig ned.
t Frålsaren, det Jesus är,
n kommer och vill bli dig når.
j opp din röst med helig fröjd,
hőras må till himlars höjd:
lsignad han, i Herrans namn,
m möter oss med öppen famn!

2.

l sållhet Jesus med sig för,
i nåd han dig af hjertat gör;
ms krona år af helighet,
ms spira af barmhertighet.
all din jemmer gör han slut
:h all din skuld han plånar ut.
g vare pris, o Jesu Christ,
m hjelper oss i all vår brist!

3.

ı stad år såll, du land står båst,
m denna Konung får till gåst.
dig finns kårlek, hopp och tro,
:h dygd och frid och helig ro.
ın främjar dina vårf i nåd,
:h år dig når i råd och dåd.
g vare pris, o Jesu Christ!
ınd de dina bor du visst.

4.

Gör porten hög, gör dörren bred:
Ditt hjerta till hans boning red,
Och låt din lampa brinna klar,
Och vaka, bed och redo var.
Han komma vill, han närmar sig,
Att med all nåd bekröna dig.
Dig vare pris, o Jesu Christ,
Som återgifver hvad vi mist!

5.

Kom snart till mig, o Jesu kär!
Mitt hjerta för dig öppet är:
Kom in med nåd och salighet
Och blif der qvar i evighet.
O Jesu! gif en stadig tro,
Och hjelp mig till din himlaro.
"Jag kommer snart, o kära själ!"
Ja, amen, kom! nu är mig väl.

118.

Bereden väg för Herran!
Berg, sjunken! djup, stån opp!
Han kommer, han, som fjerran
Var sedd af fädrens hopp:
Rättfärdighetens Förste,
Af Davids hus den störste.
Välsignad vare han, Som kommer i Herrans

2.

Strö palmer, bred ut kläder,
Den helga harpan stäm,
Och sjung, der han framträder,
Hans lof, Jerusalem!
Hans makt, som syns så ringa,
Kan död och afgrund twinga.
Välsignad vare han, Som kommer i Herrans

3.

Gör dina portar vida
För Herrans herrlighet.
Se, folken kring dig bida,
Att se din salighet.
Kring jordens krets sig gjuter
Det ljus, du blindt förskjuter.
lsignad vare han, Som kommer i Herrans namn!

4.

En Hjelte hår anlånder,
En Konung, (se, o verld!)
Som kufvar folk och länder
Med sannings helga svärd.
Med kärleks makt han strider,
Och segrar, när han lider.
lsignad vare han, Som kommer i Herrans namn!

5.

På ärans thron han stiger,
Och i sin Faders hus
Ett välde han inviger
Af helgelse och ljus.
Hans lof af späda munnar
Blott nåd och frid förkunnar.
lsignad vare han, Som kommer i Herrans namn!

6.

Jerusalem är öde,
Dess tempel fallit ner,
Dess prester äro döde,
Dess thron ej uppstår mer:
Men Jesu helga lära
Skall evigt frukter bära.
lsignad vare han, Som kommer i Herrans namn!

JULE-PSALMER.

119.

Förlossningen är vunnen:
Guds son i evighet
Af Fadren är upprunnen
Till verldens salighet.
Han är den morgonstjerna,
Som lysa kan och värna
I mörker och i qval.

2.

Han menniska är vorden;
Han, i behaglig tid,
Är kommen hit till jorden
Med sanning, nåd och frid.
Han dödens makt har krossat
Och syndens bojor lossat
Och öppnat himlens port.

3.

O Christe! oss benåda
Och låt din kärlek så
I våra hjertan råda,
Att vi dig täckas må.
Till dig, till dig vi trängta,
Från verldens flärd vi längta
Till din rättfärdighet.

4.

Din Fader dig allena
Har gifvit allt i hand,

Att du må allt förena
Med trons och fridens band;
Att du må dig förvårfva
En hjord, som skall få årfva
Det rike, du beredt.

5.

Hvad Fadren dig har gifvit
Du ej borttappa vill,
Du för till råtta lifvet
Allt hvad dig hörer till.
Dit vårdes mig ock föra,
Att jag må dig tillhöra
I tid och evighet.

120.

O Jesu Christ, som mandom tog,
Att lif åt verlden gifva!
Din kårlek blott dig dertill drog;
Vårt hopp du ville blifva.
Du såg vår synd och stora nöd:
Oss var beredd en evig död
Och helvetet stod öppet.

2.

Då täcktes du förbarma dig,
Och kunde icke lida
Att djefvulen oss tog till sig:
Du gick, för oss att strida.
Du steg från himlen till oss ned,
Och, att för oss bemedla fred,
Du sjelf led död och pina.

3.

Derjemte sade du oss till,
Att tro på dig allena;
Ty du af nåd oss alla vill
Från våra synder rena,
Blott vi förtröste deruppå,
Att evigt lif af dig vi få
Och vandre som du bjuder.

4.

Ja, du vår broder vorden år,
Oss till stor fröjd och åra,
Och vill oss alltid vara når:
Hvad kan man mer begåra?
Vår broder år Guds enda son
Och om vår salighet så mån!
Ho kan oss nu förderfva?

5.

Pris vare dig evinnerlig,
Som oss den nåd beviste,
Att vi fått bli Guds barn med dig
O hulde broder Christe!
Ja, låtom oss, med glådjens ljud,
För sin vålgerning tacka Gud!
Han år vår kåre Fader.

121.

En Frålsare oss gifven år,
En Jungfrus sköte honom bår.
En börd, så ren, så underbar,
Dig, Herre Jesu! vårdig var.

2.

Det efter Herrans råd är skedt;
Stor nåd har Herren oss betedt.
I evighet af Fadren födt,
I tiden Ordet blifvit kött.

3.

Förutan synd han buren var,
Som menskligbetens synder bar;
I oskuld född, i oskuld död,
All verldens skuld han vika böd.

4.

Från evighetens thron kom ned
En Gud och Man, som gaf oss fred.
Han öfver verlden seger vann
Och mörkret för hans blick försvann.

5.

Från himlen han utgången var,
Till himlen åter han uppfar.
Han sitter på Guds högra hand
Och råder öfver jordens land.

6.

Utrustad med gudomlig makt,
Han dödens välde nederlagt,
Och mörksens här, till evig tid,
Blef slagen uti hjeltens strid.

7.

Pris, Jesu! dig, som till oss kom,
Att oss till Fadren vända om,
Och med din Anda föra så,
Att lifsens väg vi glade gå.

6.

Och himmel skall förgås och jord,
Men ej hans helga, dyra ord;
Hans namn af alla tungors ljud
Skall kallas Frälsare och Gud.

7.

Statt upp, var ljus, o Mensklighet!
Ditt namn skall vara Christenhet,
Din ära och din själaro,
Att uppå Herran Christum tro.

8.

Högtlofvad vare Herrans nåd,
Hans makt, hans underfulla råd!
Högtlofvad i all evighet
Den Eviges barmhertighet!

124.

Var glad, du frälsta menskliget
Och sjung med fröjd din salighet!
Din Gud, din Jesus kommen är
Och fridens budskap sjelf dig bär.
Pris dig, o Jesu Christ!

2.

Fullbordadt är det löftets ord,
Som Herren gaf en fallen jord.
Var glad; ty född är qvinnans säd:
Till nådens thron med glädje träd!
Pris dig, &c.

3.

Möt din Profet, som bär dig nåd,
Förklarar salighetens råd
[redacted] med sin kraft ditt hjerta rör,
[redacted] du Guds lag af kärlek gör.
Pris dig, &c.

4.

Din högste Prest, som stiger ner,
Sitt lif till din förlossning ger;
Med offrets blod hans höga kall
Förlossning dig bereda skall.
Pris dig, &c.

5.

Din Gud, din högste Konung se:
Dig, Herrans folk! skall lycka ske!
Sjung Hosianna! sjung din frid,
Som vara skall till evig tid!
Pris dig, &c.

6.

Beseglad är de trognas hopp:
Råttfärdighetens sol går opp;
Bestrålad år den himmels rymd,
Som var af mörksens skuggor skymd.
Pris dig, &c.

7.

Ditt folk, o Jesu! glåder sig,
Vårt hjerta frålst vålsignar dig.
Med englars röst förenadt år
Det lof, som dig vår tunga bår.
Pris dig, o Jesu Christ!

125.

ögtlofvad du, o Jesu Christ,
n på dig tog vår skuld och brist!
skuld dig en Jungfru bar:
r fröjd dervid i himlen var. Kyrie Eleeson.

2.

Fadren, om vår sällhet mån,
jorden födas lät sin Son.

I krubban lagd på hö och strå,
Han vill oss arma ej försmå. Kyrie Eleeson.

3.

Den verlden ej begripa kan,
Maria i sitt sköte fann:
Det spåda barn, som här J sen,
All verldens räddning är allen. Kyrie Elee

4.

Det är en stråle, mild och ren,
Af sjelfva herrlighetens sken.
Nu störtad är all mörksens makt,
Och ljus och lif i verlden bragt. Kyrie Elee

5.

Uti en verld, på smärtor rik,
En gäst han blef, oss arma lik,
Att föra menskor utan tal
Till glädjens land, ur sorgens dal. Kyrie Elee

6.

Han kom i ringa skepelse;
Han ville göra, ville se
Vår jord på dygd och sällhet rik
Och menskan himlens englar lik. Kyrie Elee

7.

I allt, hvad genom honom skedt,
Gud oss sin kärlek har betedt:
Dess fröjdar sig all Christenhet
Och tackar Gud i evighet. Kyrie Eleeson.

126.

Du, som med din ankomst gläder,
Då du frid till jorden bär!
Hör ditt folk, som tacksamt träder
Till din thron och nåd begär.

Låt vårt hjerta, väckt och rördt,
Till din kärlek återfördt,
Af en helig låga brinna,
Möta dig och frälsning finna.

2.

Oss, som dina lagar brutit,
Ingen räddning öfrig var,
Hjertat, som din nåd förskjutit,
Syndens dom och boja bar;
Då i nödens ögonblick
Du ifrån din himmel gick,
Sjelf att vår försoning blifva
Och ditt lif för verlden gifva.

3.

Du, som kom att kunnigt göra
Evighetens djupa råd,
Och ditt folk till sällhet föra
Med din vishet, makt och nåd!
Gif, att alla slutna bröst
Öppna sig för nådens röst,
Som i dag från englars munnar
Jorden frid och fröjd förkunnar.

4.

Låt vår ringhets djup oss lära
Vörda rätt din kärleks höjd,
Och vårt hjerta dig till ära
Njuta denna dagens fröjd.
Låt den sällhet, du beredt,
Låt det arf, du återgett,
Oss till sann förtröstan föra,
Syndens falska lugn förstöra.

5.

Jesu! våra hjertan böjas
För din thron och glädja sig.

Låt de röster, som här höjas
Dig till lof, behaga dig.
Gud i dig är sedd och känd;
Nådens dag för verlden tänd,
Himlen åter öppnad vorden.
Frid och dygd uppfylle jorden!

127.

En Jungfru födde ett Barn i dag,
Det vi vilje älska och ära:
I oskuld, i kärlek, i nåd och behag,
Det bar oss försoningens lära:
Ja, vore det Barnet i verlden ej födt,
Så hade för evigt hvar menniska dött;
Nu kunne vi frälsas alle:
Pris vare dig, Jesu Christe! som kom.
Nu se vi din stjerna, och hafve vändt om,
Och komme och ned för dig falle.

2.

J själarnas Herdar, som fören Guds ord!
Förkunnen, hvad Herdarne sågo,
När de, för att vakta om natten sin hjord,
I marken vid Bethlehem lågo:
Hur ljuset steg ned ifrån himmelens höjd,
Hur engeln kom, hela verlden till fröjd,
Att Frälsarens födelse båda:
J Lärare, lären oss, huru vi må,
I natten här stadde, som de, kunna gå
Att rätt detta under beskåda.

3.

Må i detta Barn all vår glädje och tröst
[illegible] se, och med hjerta och tunga
[illegible] följa den himmelska härskarans röst,

h, frälste och helige, sjunga:
:is vare dig, Gud, till evinnerlig tid!
höjden din åra, och jorden din frid,
'ch menniskor prise din vilja!
ris vare dig, Jesu, som född och som död,
r syndens försoning och svaghetens stöd!
j något från dig oss må skilja!"

128.

Fridens bud af englamunnar
Till vår jord från himlen bragt,
Jesu ankomst oss förkunnar,
Strålande af nåd och makt.
Klarhet kring den krubba svåfvar,
Der hans Gudom bortskymd år.
Mörkrets vålde redan båfvar
För det ljus, som sprides der.

2.

Synd och mörker oss betäckte,
Gud! då du, af kärlek rörd,
Sjelf i nåd ditt öga sträckte
Till en verld, som var förförd.
Sjelf du gick att striden lätta,
Sjelf du gick att segren ge,
Att ett mål för ondskan sätta
Och dess vålde krossadt se.

3.

Utan kraft att hjertat styra,
Tryckt af vanmakt och behof,
Menskoslägtet af sin yra
Rönt så många svåra prof.
Hjertat af begårens villa
Alltid dåradt, aldrig sällt,

131.

Helgad vare denna röst,
Milde Jesu! dig till åra!
Du, som kom att frid och tröst,
Lif och nåd till jorden båra.
Verlden salig, frålst och nöjd
Möter dig i dag med fröjd.

2.

Under lindan, utan prakt,
Du din Gudoms höghet döljer.
Utan grånsor år din makt;
Kårlek dig i spåren följer.
Första steget af ditt lopp,
Stadgat alla tiders hopp.

3.

Sig vårt slågte råddadt ser.
Nåd för rått hos dig vi funnit.
Du den sållhet återger,
Som med Adams fall försvunnit.
Stormens ilar rasat ut:
Glåds, min själ! och lugnet njut.

4.

Himlens hårar med sin röst
Del i jordens glådje taga:
Låt då dem, du återlöst,
Med sin lofsång dig behaga,
Och, i helighetens skrud,
Med sin vandel prisa Gud.

132.

Från himlens höjd oss kommet år
Ett bud, som lif och glådje bår:
ske Guds nåd och vålbehag!
Frålsare år född i dag.

2.

n kom till dig, du fallna verld,
m låg i brott och villor snård.
räddning ur ditt djupa fall
r dig han blef och vara skall.

3.

n dig i synd fördjupad fann,
kväl för dig hans hjerta brann.
högsta nödens ögonblick
ns kärlek dig till mötes gick.

4.

dag han föddes dig till tröst,
dag han väcka vill ditt bröst,
t; under ren och helig fröjd,
ifsjunga denna kärleks höjd.

5.

g vill med herdarna åstad
ll dig, o Jesu! skynda glad;
ll dig i tro och kärlek böjd,
g finna vill hos dig min fröjd.

6.

en hvar blef dig en värdig plats?
g har sökt tempel och palats;
rgäfves om din fosterort
g visheten, jag lyckan sport.

7.

, fåfängt dig, min salighet!
g sökt i den fullkomlighet,
n falska gudstjenst, som är byggd
egen visdom, egen dygd.

8.

ära, vällust, rikedom,
g sökt dig, men den var så tom
r en odödlig själs begär:
g sökte; men ej fann dig der.

9.

Blef då här allt i denna verld
Så fullt af lastbarhet och flärd,
Att herberge, att rum ej var
För dig, som henne skapat har.

10.

Kom, verld! och med förundran se
Din Herre och din Frälsare,
En armodets, föraktets son,
I krubban, på en bädd af strån.

11.

Väl den, det barnet söka vet
I enfald och i menlöshet:
Det skall hos den, det hylla vill,
I nåd och visdom vexa till.

12.

Det rika skatter med sig bär
Till den, som rätt förkrossad är.
Det gifver frid och salighet
Åt den, som ser sin uselhet.

13.

Ack, Herre Jesu! hör min röst,
Gör dig en hydda i mitt bröst;
Uti mitt hjerta blif och bo,
Så har jag tröst och evig ro.

14.

Låt aldrig mig förgäta dig,
Som föddes för att frälsa mig:
Ditt namn med fröjd jag lofva vill:
Gif Jesu! mig din nåd dertill.

15.

Ära ske Gud uppå sin thron,
Som oss har skänkt sin enda Son;
All jordens barn, med frid och fröjd,
Lofsjunga Gud i himlens höjd!

NYÅRS-PSALMER.

133.

Till dig, o Gud! mitt hjerta hastar
Och dig sitt första offer bär.
En tacksam blick mitt öga kastar
På året, som till rygga år.
O! måtte jag lofsjunga rätt
Den nåd, som mig så ofta glädt!

2.

På branten, der du såg mig falla,
Du räckte mig din hand i nåd;
Din röst jag hörde återkalla
Mitt hjerta från dess öfverdåd.
Så vårdade du äfven ömt
Det kalla bröst, som dig förglömt.

3.

Till dig i nödens stund jag höjde
Min röst, och himlen öppen fann.
Den tyngd, som mina skullror böjde,
Af dig blef lättad, och försvann.
Så glädde du min sorgedag
Med sötman af ditt hjertelag.

4.

Du såg ditt barn med svaghet sträfva,
Och göt din styrka i dess bröst.
Du såg ditt barn för faran bäfva,
Och gaf dess hjerta lugn och tröst.
Jag, Fader! detta barnet är,
Som samma nåd ännu begär.

5.

Förskjut mig icke när jag felar
Mot dina kärleksrika råd.
Det blod, som verldens brister helar,
Mig återföre till din nåd.
Du sjelf i Jesu dyra namn
Mig öppnat vägen till din famn.

6.

Låt kraften af ditt ord bereda
De rätta skatter för min själ.
Låt frid och dygd och samdrägt leda
Till enskildt lugn och allmänt väl.
Välsignadt varder då det år,
Som nu ditt folk till mötes går.

134.

Herre i det höga!
Du slägter bortgå låter
Och andra komma åter,
Och tidehvarfven fly:
Men ditt fadersöga
Mildt vakar öfver alla;
Din nåd, som vi åkalla,
Är hvarje morgon ny.

2.

År och vänner flykta:
Men du densamme blifver;
Du än åt barnen gifver
Den vård, du fädren gaf:
Mod åt de betryckta,
Och styrka åt de svaga,
Och tröst åt dem, som klaga
Vid sina vänners graf.

3.

3.

Gud! vi vandra trygga,
När redligen vi vandra,
I kärlek för hvarandra
Och lydnad för ditt bud.
Gud! på dig vi bygga
Vårt hopp i alla öden;
I lifvet och i döden
Du vårdar oss, o Gud!

4.

Lofvad vare Herren!
Sannfärdig, vis och nådig
Och helig och rättrådig,
Han öfver allt förmår.
Lofvad vare Herren!
Hans lag, hans nådelära,
Hans herrlighet och ära
I evighet består.

135.

Min Gud! jag dig vill lofva,
Dig, dyre Frälsare!
Jag vill till nyårsgåfva
I dag mitt hjerta ge;
Ja, Jesu! hjelp du mig,
Att det, från synden renadt,
Må evigt bli förenadt,
Igenom tron, med dig.

2.

Du mig har velat frälsa,
Bevarat kropp och själ,
Förunnat lif och helsa,
Och mildt beredt mitt väl:

Att, efter ditt behag,
Förskonad för all våda,
Jag kan med glädje skåda
Och fira denna dag.

3.

Jag ser mig vederfaras
I dag den nåd och tröst,
Att mig på nytt förklaras,
Hur du mig återlöst:
Du, med din hörsamhet,
Mig lär på denna dagen,
Att stråfva under lagen
Till din rättfärdighet.

4.

Du omskars; dig vardt gifvet
Ett namn, som innebär,
I döden och i lifvet,
Allt hvad min själ begär:
Du Jesus, Frälsaren,
Vardt nämnd: ack! värdes blifva
Min frälsning, och mig gifva
Din nåd att njuta den.

5.

Styrk tidigt du mitt hjerta
Till den försakelse,
Att jag, om ock med smärta,
Hvar syndig böjelse
Uti dess frö förstör;
Jag annars ej förtjenar
Det namn, af dig jag lånar,
Och heligt vårda bör.

6.

Gif mig förnyadt sinne
Med detta nya år,

Och fäst uti mitt minne
Hur flyktigt tiden går:
I himlen tecknad står
Hvar stund, som användts illa:
Gud! låt mig ej förspilla
Kanske mitt sista år.

7.

När mina ögon skådat
Det mått af salighet,
Hvarmed du oss benådat
I denna dödlighet:
När ute är min tid:
Låt mig då redo vara,
Att kunna hädanfara
Med Simeon i frid.

136.

Det gamla år framgångit är,
Ett nytt i stället kommer här:
Gud vare lof för bröd och frid
Och allt, som hugnat har vår tid.
Förlån, o Gud! ett godt nytt år,
Att hvar och en nytt sinne får
Och i sin gamla synd ej står.

2.

Hur mången nöd, o Herre god!
I detta år oss förestod!
Du har så huld, så faderlig
Dock öfver oss miskundat dig.
Lär oss, o Gud! i all vår tid
Förstå, och trygga oss dervid,
Att du är nådig, mild och blid.

3.

Ho är väl värd så mycket godt?
Ditt fadershjerta gör det blott
Du kan för din barmhertighet,
Ej länge se vår uselhet.
O! att vi dock rätt tänkte på,
Att det med oss skall ände få,
Och vi till Gud oss vände så.

4.

För eld och pest och dyran tid
Har du oss skont, o Fader blid!
Vi hafve hört af krig och strid,
Men sutit dock i ro och frid.
O gode Herde du allen
Din dyra hjord behållit ren
Från otro, villor och allt men.

5.

Vi bedje, vi åkalle dig:
Förlåt vår synd, miskundelig.
Låt sakramenten och ditt ord
Ej tagas bort ifrån din hjord.
Din Andas nåd du till oss sänd,
Din kärlek i vårt hjerta tänd,
All satans list ifrån oss vänd.

6.

Sträck öfver oss din högra hand,
Välsigna både stad och land;
Gif oss hvar dag ett tarfligt bröd,
Och frälsa oss i all vår nöd.
Upplys vår hulda Öfverhet,
Förlän oss frid och enighet
Och allt hvad du oss gagna vet.

7.

Behåll oss, Herre! sjelf dervid,
Att vi dig tjene, all vår tid.

:ed kraftens Anda sjelf oss stärk,
:främja våra händers verk.
ar med din tröst oss alltid när,
ch sist, bland ljusens englars här,
ı evig glädje oss beskår.

137.

Vår tid är ganska flyktig här,
ch mer och mer den stund oss när,
om skall vår lefnad ända;
:t nytt år börjar nu sitt lopp,
y vilje vi med tro och hopp
dag till Gud oss vända.
Gud! du har,
Som en Far,
Oss bevarat;
Och förklarat,
Alla dagar,
ur din godhet oss ledsagar.

2.

ris vare dig! i ymnigt mått
in hulda vård vi röna fått,
itt sälla bistånd njutit;
astån i synd och öfverdåd
i oss förbrutit mot din nåd,
Iar du oss ej förskjutit:
Hjelp i nöd;
Dagligt bröd;
I vår lefnad
Lugn och trefnad;
Helsan, lifvet:
ıllt *oss af din hand* är gifvet.

Och en christlig vandel föra
Utan skrymtan all min tid:
Att för dig jag fruktan bär
Och min nästa håller kär,
Och fullbordar lefnadsfärden,
Obesmittad utaf verlden.

5.

Låt din Ande mig ledsaga
Alltid på de frommas stig.
Låt ej verlden mig intaga,
Flärd och svek ej bo hos mig.
Gif, att jag för otukt skyr,
Girighet och högmod flyr.
I försökning hjelp mig strida,
Lär mig motgång tåligt lida.

6.

Jesus vare allt mitt nöje,
Jesus blifve mitt begär,
Jesus mina sinnen böje
Blott till det, som evigt är.
Jesus styrke kropp och själ
Och beskydde alltid väl.
Jesus vare i mitt hjerta
Så i glädje som i smärta.

7.

Jesu, låt mig lyckligt ända
Detta påbegynta år:
Låt mig tro, hvad hälst må hända,
Att af dig beskydd jag får.
Statt mig bi uti min nöd,
Var mig när uti min död:
Ack! du mig i famnen slute,
När min lifstid här är ute.

M JESU NAMN OCH VÅL-GERNINGAR.

140.

Vålsignadt, Jesu! år ditt namn
Och prisadt utan ånda;
Det visar oss den enda hamn,
Dit själen trygg kan lånda.
Du vill, når vi oss vånda,
Uti ditt namn, från mörkrets stig,
Oss göra till Guds barn med dig
Och oss din Anda sånda.

2.

Knåböjande man nåmner dig
I himlen och på jorden:
Helvetets kraft har gifvit sig,
Se'n Jesus nåmnd år vorden.
Ej finns, kring vida jorden,
I glådjens, lyckans, årans famn,
En sållhet, utan Jesu namn;
Och fasta stå de orden.

3.

En Gud, uti sitt våsen dold,
I Jesu namn vi åra:
Ej köttets, verldens, satans våld
En Christen bör förfåra.
Nöjd vill jag korset båra
Och sjunka glad i dödens famn;
Ty åt min anda Jesu namn,
Skall kraft och lif beskåra.

4.

Gud hafver lofvat salighet,
Till evig tid, åt alla,
Som Jesu namn med trofasthet
Anamma och åkalla.
När Guds basuner skalla,
De trygga fram till domen gå
I Jesu namn, och lugna stå,
När jord och himlar falla.

5.

Så låter oss nu Jesu namn
Med rörda hjertan prisa,
Och slutna i hans hulda famn;
Vår tro med kärlek visa.
Hans ord kan själen spisa,
Hans dyra namn af Frälsare
Och syndares Förlossare
Kan i all nöd oss lisa.

141.

Jesus är mitt lif, min helsa:
Sinneslugnet, samvetsron
Har jag af den sälla tron,
Att mig Jesus velat frälsa.
Jesu nåd jag blott begär,
Jesus allt mitt goda är.

2.

Utan Jesu jag förderfvas,
Utan Jesu nådesken
Ingen själ för Gud är ren,
Ingen frälsning kan förvärfvas:
Jesus korset för mig bär,
Han mitt högsta goda är.

3.

Har jag Jesum i mitt hjerta,
Si, så har jag glädjen all,
Den mig evigt hugna skall;
Jag ej fruktar syndens smärta,
Medan Jesus är mig när
Och mitt högsta goda är.

4.

Derför jag mig salig skattar,
Att till dig, o Jesu Christ!
Jag kan fly, i all min brist;
Med min tro jag dig omfattar;
Nåd och frid ditt blod beskär,
Du mitt högsta goda är.

5.

Hjertats vän, o glädjens källa!
Jesu! du är evigt min,
Evigt, evigt är jag din:
Mig ej kött och verld skall fälla,
Mig ej hela afgrunds här;
Ty mitt goda Jesus är.

6.

Din, min Jesu! vill jag blifva,
Dig blott vill jag vara när,
Så i glädje som besvär.
Döden sjelf mig ej skall rifva
Ur din famn, o Jesu kär!
Jesu! du mitt goda är.

7.

Jesus är mig allt i alla,
Jesus själen af min själ,
Jesu nåd är allt mitt väl,
Jesum vill jag städs åkalla,
Jesum jag i hjertat bär,
Jesus allt mitt goda är.

142.

O Jesu Christ!
I all min brist
På dig jag hoppas allena,
På dig jag tror,
Af dig beror,
O du, som bor
I hjertan, trogna och rena!

2.

När jag dig har
Till mitt försvar,
Jag tåligt bördan må bära.
Fast sorgen qvål
Båd kropp och själ,
Är du likvål
Min del, min glädje och åra.

3.

En syndig verld,
Och all dess flärd,
Jag vill så gerna försaka.
Du kallar mig;
Jag följer dig
På korsets stig,
Och ser mig icke tillbaka.

4.

I dina spår
Förnöjd jag går,
Och der du blifver, jag blifver.
Min lefnadstid
Var sorg och strid;
Men fröjd och frid
Du åt din älskade gifver.

5.

Nu är jag din
Och du är min,
Din vilja blifver min vilja.
Du är mitt stöd:
Ej lust, ej nöd,
Ej lif, ej död
Skall från din kärlek mig skilja.

6.

Ack ljuflighet!
Nu, nu jag vet,
Att ingen skada mig händer:
Ty den, som är
Sin Herra när
Och honom kär,
Allting till salighet länder.

7.

Ja, skulle qval
Än utan tal
Mitt hjerta trycka och tära,
Jag ser med hopp
Till honom opp,
Som skall mitt lopp
På sistone kröna med ära.

8.

Ack gif, o Gud!
Att, i ditt bud,
Vi så här vandra tillsamman
På lifvets stig,
Att vi med dig
Evinnerlig
Må lefva i *salighet!* Amen.

143.

Christe! som från Fadren leder
Evigt din upprinnelse,
Och från himlen stigit neder
Uti jordisk skepelse!
O Guds Son och menskors like!
Hör ett stoft, som lyfter sig,
Trångtande, att nalkas dig.

2.

Af en ringa jordisk moder,
Herre! du dig födas låt,
Och blef menniskornas broder,
Döljande ditt majeståt.
Ack! må du ock i mitt hjerta
Födas och förblifva der,
Du, som Gud och evig är!

3.

Vishet strålar i din lära,
Helighet i dina bud;
Dina läppar till oss bära
Fridens ord från nådens Gud.
Vårdes ock min själ upplysa
Och mitt hjerta böja så,
Att jag ordet göra må!

4.

Vid ditt bud de blinde skåda,
På din vink de lame gå,
Dumbar för de döfve båda,
Att de döde lifvet få.
Underbare i naturen,
Men i nåden ännu mer!
Uti allt jag dig tillber.

5.

5.

Ja! tillbedjande jag dignar
För din makt, Oändlige!
Men din kärlek jag välsignar
Emot alla lidande.
Dina spår, o Jesu! visa
Vägen opp till himmelen:
Lär, o! lär mig vandra den.

6.

Lifvets qval och dödens smärta
Du för mina synder led;
Kärleks-blodet ur ditt hjerta
Rann för mig på korset ned.
Allt är inför Gud *fullkomnadt!*
Ljude ock uti mitt bröst
Samma himmelskt ljufva röst.

7.

Ljude den vid dödens möte,
Ljude den vid grafvens port.
Du ock nedsteg i dess sköte
Och har helgat hvilans ort.
Äfven dit jag dig skall följa,
För att ock med dig uppstå
Och till nya lifvet gå.

8.

Dödens makt är kufvad vorden,
Mörkret du besegrade,
Och din Anda gaf åt jorden
Segrens frukt, välsignelse:
Gaf oss ljus och tröst i qvalen,

143.

Christe! som från [illegible]
Evigt din uppfrin[illegible] min anda,
Och från himl[illegible] af din hand,
Uti jordisk[illegible] stormar landa
O Guds [illegible]hetens strand:
Hör [illegible] är till Fadren gången,
Trän[illegible] ditt stora namn till pris,
[illegible] oss till paradis.

144.

Jesu! du min fröjd och fromma,
All min glädje och min tröst!
Vårdes nådigt till mig komma
Med ditt ord, din ljufva röst.
Kom, o Jesu! blif mig när,
Låt mig blifva der du är.

2.

Jesu! låt mig städse börja
I ditt namn, allt hvad jag gör,
Att jag måtte framgång spörja,
Och så sluta, som jag bör.
Kom, o Jesu! blif mig när, &c.

3.

Alla mina ord och tankar,
Jesu! låt behaga dig:
Laga att jag flitigt samkar
Det som evigt gagnar mig.
Kom, o Jesu! blif mig när, &c.

4.

lägger mig att sofva,
esu! mitt beskydd;
pstår, låt mig lofva
r ej från mig flydd.
esu! blif mig når, &c.

5.

Jag sluter mina dagar,
Låt mig roligt somna in;
När mig kalla du behagar,
Låt mig evigt vara din.
Kom, o Jesu! blif mig når,
Låt mig blifva der du år.

Styrka under lifvets lopp
Och i döden fridens hopp.

9.

Ack! i döden skall min anda,
Förd och skyddad af din hand,
Undan lifvets stormar landa
På odödlighetens strand:
Ty du år till Fadren gången,
Att, ditt stora namn till pris,
Föra oss till paradis.

144.

Jesu! du min fröjd och fromma,
All min glädje och min tröst!
Vårdes nådigt till mig komma
Med ditt ord, din ljufva röst.
Kom, o Jesu! blif mig når,
Låt mig blifva der du år.

2.

Jesu! låt mig städse börja
I ditt namn, allt hvad jag gör,
Att jag måtte framgång spörja,
Och så sluta, som jag bör.
Kom, o Jesu! blif mig når, &c.

3.

Alla mina ord och tankar,
Jesu! låt behaga dig:
Laga att jag flitigt samkar
Det som evigt gagnar mig.
Kom, o Jesu! blif mig når, &c.

4.

år jag lägger mig att sofva,
ar, o Jesu! mitt beskydd;
år jag uppstår, låt mig lofva
ig, och var ej från mig flydd.
om, o Jesu! blif mig når, &c.

5.

år jag sluter mina dagar,
åt mig roligt somna in;
år mig kalla du behagar,
it mig evigt vara din.
om, o Jesu! blif mig når,
it mig blifva der du år.

TRETTONDEDAGS-PSALMER

145.

Statt upp, o Zion! och lofsjung
Din Frålsare, Profet och Kung!
Ditt öga lyft och skåda,
Och helsa med din glada röst
Hans stjerna, som skall båda
Åt frålsta skaror ljus och tröst,
Och, huld och hugnelig,
Dem visa lifvets stig.

2.

Hur skön och klar för oss hon går!
Vi följe hennes ljusa spår:
Vi vandre med de Visa,
Att söka dig, all kärleks Gud!
Och dina under prisa
Och hylla dina helga bud.
Vi falle till din fot:
Tag våra håfvor mot.

3.

Tag, Jesu! mottag nådefull,
Ej mirrha, rökelse och gull,
Men hjertan, som dig dyrka
I kärlek, hopp och salig tro,
Och få af dig sin styrka,
Sitt ljus, sin helgelse och ro:
Ja! tag i ditt förvar
Hvad sjelf du frålsat har.

4.

Si, menskoverk med hast förgår
Och menskovishet ej består:
Men din försoningslära
Förkunnar evigt, hög och blid,
I höjden Herrans ära,
På jorden hans behag och frid,
Och bjuder nådens tröst
Åt ångerfulla bröst.

5.

Må Solen gömma sig i skyn
Och nattens stjernor fly vår syn;
Ditt ljus i alla skiften,
Ledsagar våra fötters lopp,
Och visar, bortom griften,
Ett önskadt mål för hjertats hopp;
Ett saligt Bethlehem,
Ett nytt Jerusalem.

6.

Lys, Nåde-Sol! lys huld och ren,
Kring jorden sprid Guds klarhets sken.
Må hedna röster höjas
Och lofva Herran Zebaoth!
Må folk och förstar böjas
I stoftet, vid Försonarns fot!
All verlden prise Gud
Och lyde Jesu bud!

146.

Nu segrar alla trognas hopp:
Vid englaröster rinner opp
En salig *morgonstjerna.*
Hon stannar öfver Herrans hus,

OM CHRISTI PINA OCH DÖ

147.

Offerstigen, hemsk och öde,
År af Medlaren beträdd.
Af blod-rosor, rysligt röde,
Örtagården är beklädd,
Och de strida tårars flöde
Daggen är på blomstrens bädd.

2.

O hvem är du? Härold blifven
Ifrån Gud till menniskor!
O hvem är du? Öfvergifven
Dock af dem, du dig betror!
Ack! så väntad, så beskrifven,
Herrans Christ ibland oss bor.

3.

Ej anammad af de sina,
Bär han dock all verldens skuld;
Löser oss med död och pina,
Ej med silfver eller guld.
Så hans Gudom skulle skina,
Utaf nåd och sanning full.

4.

Så, J fallne! så allena
Jorden bär välsignelsen;
Så från satans ogräs rena,
Himlens skördar blomstra än;
Så, försonta, sig förena
Gud och menniskor igen.

5.

Vaka, Christen! kom att smaka
Kalken af hans blodsförbund.
Verldens lusta glad försaka;
Jesus är din sällhets grund.
O! förmåtte du ej vaka
(Ropar han) *med mig en stund?*

6.

Stunden ilar. Bed, var trogen,
Följ din Frälsare förnöjd,
Intill döden redebogen,
Under korset tåligt böjd.
Bed och vaka, och blif mogen,
Jordens son! för himlens fröjd.

148.

Jesu! dig i djupa nöden
Dina egna öfverge,
Dig, som går för dem i döden,
Svika och förneka de.
Ack! jag sjelf är bland de samma
Känslolösa, otacksamma,
Ack! jag sjelf, af synden snärd,
Flyr dig med en fåvisk verld.

2.

Hvem var den, som dig förråde,
Då din tår för honom flöt,
Dig, som nyss hans fötter tvådde,
Brödet nyss med honom bröt?
Ack! jag sjelf, som från det bordet,
Der ditt blod beseglar ordet,
Der du mig *min synd förlåt*,
Återgick i lastens fjät,

Han ångrens tårar lemnar
Fri tillgång till sin nåd,
Ej någon uteslutes
Från denna Fadrens bröst.
Det blod som här utgjutes,
Är hela verldens tröst.

6.

Se! bergens grundval bäfvar;
Se hårda klippan rörd:
Dock menskans otro jäfvar
Guds eget vittnesbörd.
Låt du, som döden smakat
Till frälsning för min själ,
Det hjerta blifva skakadt,
Som glömmer så sitt väl.

7.

Jag vill hos dig förblifva
Som återlöste mig,
Och dig ett hjerta gifva,
Som evigt älskar dig.
När du mig innesluter
Uti din kärleks famn,
Jag lugn och trygghet njuter
I denna sälla hamn.

150.

O rene Guds Lam! oskyldig
På korset för oss slagtad,
Alltid befunnen tålig,
Ehuru du var föraktad:
Våra synder hafver du dragit,
Döden och helfvetet nederslagit.

Förbarma dig öfver oss, o Jesu!
Gif oss din eviga frid, o Jesu!

Frälsta verld! i nådens under
Vörda helighetens Gud!
Sinai med blixt och dunder,
Golgatha med fridens bud
Ropar: menska! ej förgåt,
Samma Gudoms majestät
Syndens stränga dom förkunnar,
Syndarn nåd och tröst förunnar.

2.

Samma röst, som mildt förlåter,
Evigt yrkar dygdens lag,
Kallar dig till pligten åter,
Bjuder nyttja nådens dag.
Vandra trygg, i Jesu spår,
Vägen, som till lifvet går!
Styrka vill han sjelf dig gifva,
Tro och hopp i hjertat lifva.

3.

Syndaskulden att försona,
Jesus steg från himlen ned;
Ej att syndalustan skona
Lifvets Herre döden led.
Hat till allt, som orätt är,
Strid mot brottsliga begär,
Hjertats renhet, andans lydnad,
Vare, frälsta själ! din prydnad.

4.

Intet qval så bittert ömmar,
Som ej flyr vid Jesu röst.

Når i dig jag äger del,
Öfverskylas mina fel;
Grafven skall mig ej förskräcka,
Ty din nåd skall mig uppväcka.

6.

Har jag dig i hjertat inne,
Ingen nöd mig kommer vid,
Ingen oro stör mitt sinne,
Ehs uti min sista strid.
Jag mig sluter glad till dig:
Hvilken kan då skada mig?
Den hos dig sin tillflykt finner,
Han i döden seger vinner.

152.

Jesu! du mitt lif, min helsa,
Jesu! du är för mig död:
Du dig utgaf, mig att frälsa
I den djupsta själanöd.
Intet skall mig nu förderfva,
Utan lifvet skall jag ärfva.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu! innerlig.

2.

Du, o Jesu, måst utstånda
Hådeord och hån och spe,
Smålek, hugg och mycken vånda,
Band och bojor, ångst och ve,
Mig eländig att förlossa,
Mörksens kedjor sönderkrossa.
Pris och ära &c.

3.

Du lät såra dig och pina,
Du åt bödlar lemnat dig,
Till att hela såren mina
Och i ro försätta mig.
Ack! du, för min välfärd sanna,
Sjelf har låtit dig förbanna.
Pris och ära &c.

4.

Svårt din gudamakt blef hädad,
Törnekrönt din hjessa blef.
Att så plågad bli och smädad,
Ack! hvad var det, som dig dref?
Att du måtte mig bekröna
Med din ärekrona sköna.
Pris och ära &c.

5.

Du dig låt så ryckas, dragas,
Att jag måtte fredad bli;
Låt dig utan skuld anklagas,
Att jag måtte blifva fri.
Att jag måtte tröstas åter,
Tröstlös du dig hångas låter.
Pris och ära &c.

6.

Du dig hafver sänkt i nöden,
Lidit allt med tålamod;
Du har smakat sjelfva döden,
Och för mig gjort saken god.
Att mig bland de frälsta tälja,
Låt du dig på korset qvälja.
Pris och ära &c.

7.

Ödmjuk, du mitt sinne drogit
Från ett syndigt öfvermod;
Mäktig, döden du nedslagit,
Att min död mig varder god.
Tålig, bar du smälek, sveda,
Att mig fröjd och frid bereda.
Pris och åra &c.

8.

Nu dig tacke hvarje hjerta,
Jesu! för din myckna nöd,
För din ångest, för din smårta
För din oförtjenta död;
Ja, för allt det bittra, svåra,
Som du led för synder våra,
Pris och åra vare dig,
Herre Jesu! innerlig.

153.

Vi tacke dig, o Jesu god,
Som rinna lät ditt dyra blod!
Från satans makt och arga list
Har du oss löst, o Jesu Christ!

2.

Vi bedje dig, sann Gud och man!
Slit sönder våra synders band,
Fräls oss ifrån en evig död,
Och stått oss bi i all vår nöd.

3.

Bevara oss för syndamen:
När korset trycker, var ej sen,
Att hjelpa, styrka, stödja så,
Att det för svårt ej vara må.

4.

O Jesu, du vår broder kär!
Du vill oss alltid vara när,
I vårt elände hos oss blif,
Och hjelp oss till ett evigt lif.

154.

Ack! hjertans ve,
Att jag skall se
Guds egen Son försmådas,
Och Guds väsens beläte
Under fötteren trådas.

2.

O! sorg och nöd!
Se, Jesus död
Och uppå korset dråpen!
Den har visst en själ af sten,
Som ej varder håpen.

3.

Den store Gud,
Hvars röst och bud
Kan hela jorden röra,
Har sig låtit, tyst och död,
Ned i jorden föra.

4.

Kan någon se
Allt detta ske
Förutan gråt och tårar;
Då det blott vår ondska är,
Som Guds Son så sårar?

5.

Han trådde fram,
Ett menlöst lam,

Och låt sitt blod utgjuta,
Att vi nåd och salighet
Må för hans skull njuta.

6.

Ack! ljufsta munn,
All sannings brunn!
Du är oskyldigt slagen,
Och utaf vår munn förrådd,
Hådad och bedragen.

7.

Visst ingen är
I verlden här,
Som kallas kan din like;
Likvål blef du blott och arm,
Men vi dermed rike.

8.

O! hurn vål
Är ej den själ,
Som detta ser och sinner,
Och sig med en stadig tro
Christi död påminner.

9.

Ty efter han,
Sann Gud och man,
Led det han ej förtjente;
Vi ock utan vår förtjenst
Salighet förvånte.

10.

Den nya graf,
Man honom gaf,
Har nu så helgat jorden,
Att vår graf är oss en skön
Hvilokammar vorden.

11.

I all min tid,
O Jesu blid!
Vill jag dig hjertat gifva,
Att du deri hvila må
Och når mig förblifva.

12.

Ack! Jesu Christ,
Vår tröst förvisst,
Vi dig i trone bedje;
Låt din pina, kors och död
Lända oss till glädje.

155.

Min Frälsare! hvad själave
Du lider i Gethsemane,
Hvem kan det rått beskrifva?
Hur helvetets och dödens qval
Och nöd och plågor utan tal,
Dig, Jesu! der omgifva.
Du går; Du står,
Våndas, qvider, Händren vrider,
Dignar neder,
Båfvande och tröstlös beder.

2.

Ack, Kåre Fader, suckar du,
Om det dock möjligt vore nu,
Låt dessa qval så många,
Låt denna kalk, af galla full,
Som råckes mig, för verldens skull,
Mitt hjerta undangånga!
Tröst *gif, Fördrif*
Denna qvida: Dock så *vida*,

Som dig öfverallt har kär,
Vill jag likvål något nämna
Dig till åra, mig till tröst:
Jesu! hör en ödmjuk röst,

3.

Hjelp mig, att all verldslig tänka
Andaktsfull ur hågen slå,
Och vid korset trogen stå;
Hjelp mig, att jag den må samka
Helga droppar af ditt blod,
Som uppfriska själ och mod.

4.

Öppna mig förståndets öga,
Att jag må din kärlek se,
Som du ville mig bete,
När du på det korset höga,
Som ett lam uppoffrad var
Och all verldens synder bar.

5.

Jag må deras svårhet finna,
Då jag ser dig svettas blod;
Döden, som mig förestod,
Lågor, som i vrede brinna,
Hämden af en trampad lag,
Allt du led; och frälst är jag.

6.

Verldsfåfängan må jag finna,
Huru den bör blifva lönt,
När du blir med törne krönt.
Verldens svek må jag besinna,
När du varder först berömd,
Och till korset sedan dömd.

7.

Skall ej vållust bitter blifva?
Galla, Jesu! räckes dig

För den lust, som dårar mig.
Skall det stoft jag dyrkan gifva,
För hvars glitter du blef såld
I den arga hopens våld?

8.

Afund, afund! hvilken låga
Tänder du i menskobröst?
Det var du, som Caiphe röst
Skärpte upp till Jesu plåga;
Du, som uti Rådet röt,
Du, som Jesu blod utgjöt.

9.

Jude kyss och Petri eder,
Folkets vilda mordeskri
Och Herodis hyckleri:
Se der verldens falska seder!
Ingen from och redlig man
Uppå henne lita kan.

10.

Jesus i den grymma stunden
Måste såld åt bödlar bli,
Att jag skulle köpas fri.
Jesus blir i bojor bunden,
På det jag, utaf hans hand,
Lösas må ur mörkrets band.

11.

Jesus, ack! för brott beskylldes
Han, som aldrig gjorde ondt,
Han, som alla hjelpt och skont;
Att jag, som af synd uppfylldes,
Jag, som ond och brottslig var,
Måtte njuta hans försvar.

12.

Se, hvad Jesus måste lida:
Honom man med grymhet slog;

Himlen ryste, afgrund log.
Ack! hvad dom mig skall förbida,
Om den kärlek jag försmår;
Som för mig i döden går!

13.

Till hudflängning, han afklädes,
Att min sjuka, nakna själ,
Måtte läkas, prydas väl;
Han bespottas, smädas, hädes;
Att jag ära vinna må,
När jag skall för domen stå.

14.

Se, min själ! se honom hängas
På ett kors bland röfvare;
Hör, han ber för bödlarne,
Att ej nådens dörr må stängas.
Jesu! huru mycket mer
Du mot ångren huld dig ter.

15.

Jesus dör, och lif dig skänker,
Menska! i sin död igen,
Om du från förvillelsen
Vänder om, och hjertat sänker
I Försonarns helga sår,
Der din frälsning tecknad står.

16.

O! så må jag öfvergifva
Verlden med dess flärd och list,
Och hos dig, o Jesu Christ!
Uti lif och död förblifva:
Båra korset, tålig, nöjd,
Söka uti dig min fröjd.

17.

Ty ditt kors är all min ära,
Och ditt blod min högsta skatt.

Lifvets qval och dödens natt
Skola icke mig förfära.
Verldens höghet, gull och prakt
Kan jag skåda med förakt.

18.

Värdes mig det hopp förläna,
Styrk mig i den fasta tro,
Att din möda var min ro,
Att du ville för mig tjena,
På det jag, en syndaträl,
Vinna må en frälsad själ.

19.

Sådant ville visst ditt hjerta
Uti nåd försäkra mig,
Då det öppnadt blef på dig.
Dödens redan lidna smärta,
Djupa tystnan blir en röst,
Som mig bådar frid och tröst.

20.

Hjelp mig, Jesu! detta lära,
Hjelp mig detta stadigt tro,
Så får jag till själen ro.
Hjelp mig, att jag, dig till ära,
Vandrar, som jag vandra bör,
I dig lefver, i dig dör.

159.

) du, vår Herre Jesu Christ,
m på dig tog vår synd och brist,
m plågad var och slagen hårdt,
m draga måste korset svårt!
g bedje vi, att, för din död,
hjelper oss i all vår nöd.

Zion! du har vunnit,
Du har frälsning funnit:
Frid dig Jesus bär.
Se, han striden slutar,
Och sitt hufvud lutar:
Allt fullkomnadt är.
Han till slut Tömt kalken ut
Af de bittra lifvets öden,
Lydig intill döden.

2.

Zion! lof och ära
Skall du honom bära:
Helig Herren Gud!
Han ur dödens boning
Kärlek och försoning
Förer till sin brud.
Endast han Hugsvala kan
Hjertat, som af längtan brinner,
Tills det honom finner.

3.

Men jag trolös blifvit,
Jag har öfvergifvit
Dig, min högsta skatt!
Ack! från himlen fjerran
Har jag, skild från Herran,
Lifvets arf försatt.
Utaf kött Till synder födt,
Ack! hur dig mitt svaga hjerta
Kostat qval och smärta!

4.

4.

Dock, du allt förlåter,
Du mig föder åter
Till ett evigt lif.
Ack! att det må väckas,
Aldrig, aldrig släckas,
Mig din Anda gif:
Tills hos dig Evinnerlig
Jag blir säll, når pröfnings-tiden
En gång år förliden.

5.

Jesu! hjelp mig strida,
Medan, vid din sida,
Jag med korset går.
Vid ditt sista möte
I ditt hulda sköte
Rò mitt hjerta får:
Der din brud, I oskulds skrud,
Skall dig tjena i ditt rike,
Kårlek utan like!

OM CHRISTI BEGRAFNING

160.

Så är fullkomnadt, Jesu kär!
Hvad om din död förkunnadt är;
Hvad som Profeter förespått,
Det har nu sin fullbordan nått.

2.

Du lydig var din Fader huld
Till korsens död för menskors skuld
För menskors skuld ditt blod utrann
Som all vår synd utplåna kan.

3.

Fast döden dina ögon söft,
Din mun är tyst, ditt öra döft,
Din död dock lifvet åt oss ger;
Ej kan oss döden skada mer.

4.

Mörk grafven är, hård dödens strid
Men fållom modet ej dervid.
När Jesus läggs i grafven ner,
Han ljus och seger åt oss ger.

5.

Tack dig, som hade mig så kär,
Att för min skuld du dödad är;
Tack dig, som grafvens mörka port
Har ljus med din begrafning gjort.

6.

Ack! vårdes i mitt hjerta bo,
Haf der din hvila, der din ro;

Då far jag en gång hädan glad,
Och når i frid min hvilostad.

7.

Du, som besegrat grafvens makt!
Du om min graf ock håller vakt,
Och medan stoftet hvilar sig,
Har själen ro och frid hos dig.

8.

Sött sofver den i jordens famn,
Som trogen somnar i ditt namn;
Tills väckt af dig, till evig fröjd,
Han följer dig åt himlens höjd.

161.

Den mun är tyst, som bad så ömt
För menskors arma slägte,
Och Kärleken den kalk har tömt,
Som Heligheten räckte.
Till ro den gode Herden går,
Som gaf sitt lif för sina får;
Från qval och strid och möda
Han hvilar hos de döda.

2.

O du, som oss från mörkrets stig
Till ljuset kallat hafver,
Och vår begråtna skuld med dig
I jordens djup begrafver!
Haf ro, haf hvila i en jord,
Som, af din Anda och ditt ord
Förnyad, frälst och renad,
Med himlen blef förenad.

3.

Men evigt ej, o menskors Vån!
De dina du förlåter:
En liten tid, och så igen
Vi skola se dig åter.
Det korn, som var i jorden dödt,
Skall, af Guds Anda återfödt,
Stå upp och frukter bära,
Att hela verlden nära.

4.

O lifvets Hjelte, som steg ned
I grafvens mörka sköte!
Mig i din nåd och sanning led
Till dödens vissa möte.
När från en verld, af oro full,
Jag sjunker i den tysta mull,
Må du min själ förvara
Bland dina frälstas skara.

M CHRISTI UPPSTÅNDELSE.

162.

Nu kommen är vår Påskafröjd:
Pris, Jesu! dig i himmelshöjd!
Nyss dödad, som ett Påskalam,
Du går, som lifvets Förste, fram.

2.

Israël, från Egypten fri,
Gick hafvets vågor trygg förbi
Och vägen fram till Canaan
Af Mosis staf han banad fann.

3.

Så frjas vi, af Jesu hand,
Från mörkrets makt och syndens band:
Och korset är den räddningsstaf,
Som delar dödens mörka haf.

4.

Och der, på hafvets andra strand,
Förlofvadt, herrligt står det land,
Der frid och ljus och salighet
Vår arfslott blir i evighet.

5.

Vi famle ej i villospår,
Fast vägen genom öknar går,
Ty Christi ord för oss är satt
Till ledning både dag och natt.

6.

Vi frukte ej för brist och nöd,
Ty *Christus* är det lifsens bröd,

Dock segrade ljuset
För evig tid.
Nedstörtad är döden;
Och tron står opp,
Bland jordiska öden,
Med himmelskt hopp.
J sörjande qvinnor! hvem söken I här?
Den lefvande ej bland de döda är:
Uppstånden är Jesus. Halleluja!

3.

Så himlen med jorden
Försonade sig.
Så grafven är vorden
Till glädjen en stig.
J hufvun, som böjdens
Vid korsets fot!
Upplyftens och fröjdens,
Trots verldens hot.
Kom skingrade Hjord till din Herde igen:
Han lefver! han lefver, och följer dig än
Osynlig från himlen. Halleluja!

4.

Nu stormen, o tider!
Hans tempel står fast.
Som ljuset, sig sprider
Hans lära med hast.
Se! ut i all verlden
De gå med hans bud,
Och vittna bland svärden
Och bålen om Gud,
Och vittna om honom, o tröst i all nöd!
Som död för vår synd, blef genom sin död
En förstling till lifvet. Halleluja!

5.
J fromme! hvi klagen,
Hvi misströsten J?
Hur fort år båd' dagen
Och natten förbi!
Snart jorden upplåter
Sin famn till er ro;
Snart uppstån J åter,
Likt kornen, som gro.
n sjelf, som oss sådde, skall komma till slut
h samla in skörden — men skilja förut
Ogråset från hvetet. Halleluja!

166.

Sig fröjde nu hvar Christen man,
Att Jesus Christus seger vann.
Hans Gudom, redan uppenbar,
År nu, som morgonstjernan, klar.

2.
Det var så skrifvet i Guds lag:
Han uppstå skall på tredje dag;
Och nu han dödens bojor bröt,
Och reste sig ur grafvens sköt.

3.
Med vakt hans graf förvaras strångt,
En vältad sten dess ingång stångt.
Men Hjelten kommer: stängsel, vakt,
Allt viker för hans Gudamakt.

4.
O död! hvar år din udd nu mer?
Mig grafven ingen fasa ger:
Ty Christus Seger-Herren år,
Som skingrat hela mörkrets hår.

5.

Vi tacke, milde Jesu! dig,
Som för oss jemnat grafvens stig.
O Lifvets Förste! kom och gif
Vår tro och dygd förnyadt lif.

167.

O Jesu! dig till åra
Mitt hjerta höjer glädjens röst.
Dig skall sitt offer båra
Det folk, din kårlek återlöst.
Du går ur grafvens sköte,
Beklädd med segrens prakt,
Ditt frälsta folk till möte,
Det du till frihet bragt.
Ditt lif du tager åter,
Det du af kårlek gaf,
Och verlden samlas låter
Med segersånger vid din graf.

2.

Du gick för oss i striden
Mot syndens makt och mörkrets hår;
Nu kommer du med friden;
Ditt stora verk fullbordadt år.
Du lefver, och i nöden
För mig det hjerta har,
Som intill sjelfva döden
Af kårlek uppfyldt var.
Fullbordad år din åra,
Med seger krönt ditt lopp;
Beseglad år din låra,
För evigt stadgadt år mitt hopp.

3.

, frälsta verld! att skörda
Den sällhet Jesus med sig för.
lätta vill din börda,
I nåd han dina suckar hör.
Hans kärlek är i striden
Din styrka, ditt försvar,
Och gör dig, efter tiden,
Din himmel evigt klar.
O Jesu! dig till ära
Jag höjer glädjens röst:
Dig skall sitt offer bära
folk, din kärlek återlöst.

168.

ppstånden är vår Herre Christ, Halle: Halleluja.
ll hela verldens tröst förvisst. H. H.

2.

r oss han led en bitter död, H. H.
frälsa oss från evig nöd. H. H.

3.

r oss han sågs ur grafven gå, H. H.
t vi med honom lefva må. H. H.

4.

u i all nöd vi hafve mod H. H.
ch döden sjelf oss blifver god. H. H.

5.

denna helga påskafröjd H. H.
ofsjungom Gud i himmels höjd. H. H.

6.

ris vare i all evighet H. H.
en *heliga Treenighet!* Halle: Halleluja.

169.

Sjelf Herren, Guds enfödde Son,
Till jorden steg från himlens thron.
I en person sann Gud och man,
Vår fiende han öfvervann.
Från satan, synd och evig nöd,
Han oss förlossat med sin död.

2.

Från döden han uppstånden är
Och segrens budskap till oss bär.
Fördömmelsens och dödens makt
Har Christus under föttren lagt,
Och blifver i all evighet
Vårt lif och vår rättfärdighet.

3.

Så glädjoms nu på denna dag,
Att Fadren har till oss behag
Och, genom Sonen Jesum Christ,
Oss hjelper i all nöd och brist.
Dess sjunge vi: Halleluja!
Lof, pris ske Gud! Halleluja!

170.

Låt oss nu, med tacksam tunga,
Herrans verk och under sjunga,
Som han utfört denna dag
I vår ovåns nederlag.
Låt oss lofva Herran, Herran,
Låt oss fröjdas när och fjerran.

2.

Nu i årans glans regerar,
Nu i seger triumferar

Hjelten, vår Immanuel;
Försten utaf Israël
Sig ur dödens band förlossat
Och dess mörka fängsel krossat.

3.

Den, hvars blod oskyldigt runnit,
Sina bödlar öfvervunnit.
Den som lidit, upphöjd är;
Korsets fana, som han bär,
Är en pant af friden vorden
För den återlösta hjorden.

4.

Helvetet med all dess skara
Måste kufvadt sig förklara.
Lejonet af Juda stam
Segrande har stigit fram,
Mörkrets fästen nederslagit
Och utur dess band oss tagit.

5.

Satan, hvar är nu ditt välde?
Jesus Christus det nedfäll'de.
Hvar är nu din udd, o död?
Helvete, hvar är din glöd?
Segren är af Jesus vunnen,
Och vår ovåns makt försvunnen.

6.

Jesus salighet oss gifvit,
Jesus döden har fördrifvit,
Jesus lifvet till oss fört,
Jesus syndens makt förstört.
Ingen afgrund, ingen låga
Skall hans trogna vänner plåga.

7.

Jesu! dig ske *pris* och heder,
Att du slog vår ovån neder;

Att för syndare du gjort
Öppen salighetens port,
Och i mörkrets kedjor slutit
Den, som vållde att vi brutit.

8.

Jesu! vårdes oss benåda,
Så, att når vi lifvets våda,
Lyckligt hunnit genomgå,
Jemte dig vi uppstå må,
Och i himlens boning tråda,
Der du vill oss evigt glåda.

171.

Jesus lefver: åfven mig
Skall han upp ur grafven våcka.
Dödens hot må icke dig,
Svaga menskliget! förskråcka.
Jesus lefver: Jesu makt
Hafver döden nederlagt.

2.

Jesus lefver: hopp och frid
Genom honom skånktes jorden.
Under lifvets kamp och strid
Jesus år vår tillflykt vorden,
Och, då striden slutad år,
Segrens palm han oss beskår.

3.

Jesus lefver: i hans skygd
Vill jag manneligen strida,
Och med christlig tro och dygd
Hans tillkommelse förbida,
Vaka, bedja, att jag må
Honom trygg till mötes gå.

4.

Jesus lefver: döden är
Öfvergång till herrligheten.
Tröstens J, som gråten här!
Fröjdens J, som här arbeten!
Jesus är, i lif och död,
Sina vänners hopp och stöd.

172.

Låt oss nu Jesum prisa,
Som är vår högsta tröst!
Låt oss vår fröjd bevisa
Med hjerta och med röst!
Si! Jesus är uppstånden;
Han lefver: och all vånden
År nu i glädje vänd.

2.

Si! Lejonet af Juda,
Nyss slagtadt som ett lam,
Att öfver verlden bjuda,
Nu går med seger fram.
Si! döden sjelf är dräpen:
Och mörksens här ser håpen
Sin makt tillintetgjord.

3.

Den Simson, som var fången,
Sjelf brutit sina band,
Och för oss öppnat gången
Till salighetens land.
Hans spår vår vandring leder;
Hans ljus, som ej går neder,
Ur dödens natt oss för.

4.

Den Jonas, som man kastat
I hafvet, kommer opp;
Ur grafven Jesus hastat,
Och tryggadt år vårt hopp,
Att vredens storm år stillad,
Vår återlösning gillad
Och lifvet återfördt.

5.

Si! ormen hafver stuckit
Vår Jesum i hans hål;
Ur båcken Jesus druckit,
Till lindring för sin själ:
Att ej vår fot må blöda,
Att tröst till oss må flöda
Ur nådens rika brunn.

6.

Och ormens makt år krossad
I dag af qvinnans såd,
Och Adams slågt förlossad
I skygd af lifsens tråd.
Nu år all skada motad
Och syndasmittan botad
Och döden nederlagd.

7.

Si! denne år den dagen
Som Herren sjelf har gjort.
Vår fiende år slagen,
Och öppnad himlens port.
Guds rike sig utbreder,
Der oss hans Anda leder
I kårlek, tro och hopp.

8.

Nu kan en dödlig fråga:
Hvar är din udd, o död?
Hvar, synd, är din förmåga?
Hvar, helvete, din glöd?
Nu bäfva ej för lagen,
Och för den sista dagen,
Du ångerfulla själ!

9.

Dig Jesus skall upprätta,
Blott du botfärdig är;
Han skall din seger lätta,
Emot all mörksens här.
Blott vaka, bed och kämpa;
Guds kraft skall köttet dämpa
Och verlden stå emot.

10.

Låt oss med själ och tunga
Upphöja Fadrens nåd,
Och Sonens kärlek sjunga
Och följa Andans råd!
O Gud! att rätt dig ära,
Det är att tro din lära
Och lyda dina bud.

173.

Jesu! du dig sjelf uppväckte,
Då du låg i grafven död,
Och det mörka dödens häckte
För din blick du öppnas böd:
Vårdes ock min själ upplifva,
Att hon uti tron till dig
Må *från jorden* höja sig.

2.

Låt din Ånda i mig verka
Rätta lifvet mer och mer,
Att min själ må kunna märka
All den nåd du mig beter.
Hjelp mig döda syndens lusta,
Och korsfästa så mitt kött,
Att det blifver verlden dödt.

3.

Jag är väl med dig begrafven,
Genom dopet till din död;
Krossad är ock satans glafven,
Och jag vördar hvad du böd.
Men dock syndens vanart qvicknar
Ofta i min själ på nytt,
Och jag vill hvad förr jag skytt.

4.

Gerna vill jag för dig vandra
I ett heligt lefverne,
I min pligt mot ig och andra
Dig mitt lydnads offer ge;
Men mig hindrar syndens vana,
Köttets svaghet, verldens list:
Ack! jag ser min stora brist.

5.

Hjelp fördenskull, Jesu Christe!
Med din Andas milda nåd,
Att det lif, som Adam miste,
Då han följde satans råd,
Måtte så i mig förnyas,
Styrkas och förökas så,
Att jag lifsens väg kan gå.

6.

Hjelp, att jag ej mera följer
Gamla menskans välbehag,

'ller synden öfverhöljer
Ied en ursäkt, alltid svag.
.tt du uppstod, må det lära,
Iuru jag ock uppstå bör
rån min synd, att jag ej dör.

7.

Jår mitt samvet måste bäfva
ör en tyngd, så ofta spord;
erre Jesu! värdes häfva
elf, med kraften af ditt ord,
enen, som på hjertat ligger;
it din engel stiga ned,
tt förkunna mig din fred.

8.

ät ditt ord den seger båda,
om du öfver döden fått;
ät i tron min anda skåda
uru du ur grafven gått,
ch dess bommar för mig öppnat,
tt ock jag derur kan gå,
ch på domsens dag bestå.

9.

ärdes på min stig mig möta,
Ied den nåd, du dem vill te,
om på jorden endast sköta
.vad som evig frid kan ge.
ed mig sjelf på lifsens vägar;
ät mig under hopp och tro
'andra till en evig ro.

10.

ät min själ sig här få nära
f osyradt himla-bröd,
f din nåd, och ej begära
nnat till sitt understöd,
r det du förvärfvat hafver;

Kasta syndens surdeg bort,
Med dess fröjd, så snöd och kort.

174.

Denne är den store dagen,
Som oss Christus hafver gjort.
Mörksens förste nu är slagen,
Nederlagd helvetets port.
Dödsens mörker har försvunnit,
Lifsens sol för oss upprunnit.

2.

Hvar är nu, o död, ditt välde?
Helvete, hvar är din makt?
Jesu arm den ormen fällde,
Som oss uti ofärd bragt.
Öfver allt, hvad oss förderfvat,
Jesus seger oss förvärfvat.

3.

Säll och salig är den stunden,
Då vår Löftesman uppstod;
Satan blef i mörkret bunden,
Dämpadt blef hans grymma mod;
Ulfven slagen: mot all fara
Kunna fåren trygge vara.

4.

Vi, som voro fjerran gångne
Från det lif, af Gudi är,
Och af döden fördes fångne
På den våg till afgrund bär,
Glädjoms: utur grafven gången,
Jesus håller döden fången.

5.

Vi ha varit dödsens trälar,
Vi ha varit mörksens barn:

Satan hade våra själar
Snårt i sina nåt och garn;
Men vår Jesus oss förlossat,
Afgrundsormens hufvud krossat.

6.

Jude slägt! din otro spegla
Uti dessa under ting;
Utsätt vakten och försegla
Grafven med Pilati ring:
Christus går dock utan möda
Genom stenen från de döda.

7.

Tröst af Jesu död mig skänkes
Bland all lifvets sorg och strid;
Under Jesu skygd jag sänkes
I min graf med hopp och frid.
Under segerhjeltens glafven
Stiger jag med fröjd ur grafven.

8.

Låt oss, öfver segren glada,
Fröjda oss, hvar på sin ort:
Nu är botad all den skada,
Som oss syndafallet gjort.
Dödsens fruktan är fördrifven,
Kraft till evigt lif oss gifven.

9.

Själ och hjerta, mun och tunga,
Hvarje känsla i mitt bröst,
Evigt prisa skall och sjunga
Jesum, som oss återlöst,
Jesum tacka och berömma,
Jesu godhet aldrig glömma.

OM CHRISTI HIMMELSFÄRD

175.

Du, som oss frålst ur syndens band,
Ur dödens natt och afgrunds brand!
Du stiger nu från jordens land
Till åra på Guds högra hand.

2.
Du Fadrens vårf fullbordadt har,
Och till din Faders boning far,
Men år osynlig hos oss qvar,
När skyn dig från vår åsyn tar.

3.
En Herde för din dyra hjord,
Du ån bland oss skall vara spord,
Igenom Andan och ditt ord
Och dopets bad och nådens bord.

4.
Till tidens slut din fackla ån
Skall leda tidens vandringsmån:
Till dess du komma skall igen
Med herrlig makt från himmelen.

5.
Såll den, som fast i trone står
Och bår sitt kors i dina spår!
Dit du har gått, med fröjd han går,
Och af din hand sin krona får.

176.

Uppfaren år vår Herre Christ, Halle: Halle:
Fullbordadt år hans vårf förvisst. Halle: Hall

2.
För oss han blef på korset död, H. H.
Och frålste oss från syndens nöd. H. H.

3.
För oss han sågs igen uppstå, H. H.
För oss till himlen återgå. H. H.

4.
Det år han nu sin Fader lik, H. H.
Af nåd och makt och åra rik. H. H.

5.
Han år för arma syndare H. H.
Ånnu en Förebedjare. H. H.

6.
Han år upphöjd till himmelen, H. H.
Dock år hans Anda hos oss ån. H. H.

7.
I åra han till höjden for; H. H.
Till doms han kommer lika stor, H. H.

8.
I denna stora segers fröjd; H. H.
Lofsjungom Gud i himlens höjd. H. H.

9.
Dig, heliga Treenighet! Halle: Halleluja!
Dig vare pris i evighet. Halle: Halleluja!

177.

Hvad fröjd! Till himlen Christus for:
Hvad tröst! Han dock på jorden bor.
Ty vandrar jag på jorden nöjd,
Med ögat lyft till himlens höjd.

2.
Hans åra strålar hög och klar,
Han alla englars dyrkan har.
Nu, frålsta slågte! kånn igen
En Gud uti din bror och

3.

På Fadrens sida sitter han
I majestät, sann Gud och man,
Och ser med nåd till jorden ned,
Der för vår synd han döden led.

4.

Och manar oss från jordens grus
Att vandra till sin Faders hus,
Der hans förtjenst oss rum beredt
I fröjd, som intet öga sett.

5.

Och oss till ledning på vår färd,
Bland vådor i en villsam verld,
Hans Anda stiger till oss ner
Och tro och hopp och kärlek ger.

6.

Min Frälsare! jag skall med fröjd
Dig nalkas i din himmels höjd.
Du nedsteg fordom huld till mig;
Nu lyfts jag salig upp till dig.

7.

Försvinnen, sorger, fruktan, nöd!
Ty verld och satan, synd och död
Har Christus för oss nederlagt
Och evigt lif i ljuset bragt.

8.

Så byggs en helig Christenhet,
Så vinns en evig salighet.
Med tron på Herran Jesum Christ
Vi äge nog i all vår brist.

9.

Ty tackom Gud af hjertans grund,
Hans nåd beprisom hvarje stund,
Att ljudet af en helig fröjd
Må stiga upp i himlars höjd.

10.

Dig, Fader! uti evighet
Dig prise glad din christenhet,
Med helig vandel, heligt nit:
Till dig den sätte all sin lit.

11.

Guds Son, vår Herre Jesu Christ,
Vår enda tillflykt först och sist!
Dig lofve uti evighet
En frälst och salig menskljghet.

12.

O Helge Ande, Nådens Gud!
Lär oss att följa dina bud.
Led oss på tidens mörka stig
Och sist upptag vår själ till dig.

13.

Högtlofvade Treenighet!
Förläna oss i evighet
Vår arfvedel uti den fröjd,
Dit Christus är för oss upphöjd.

178.

Glädjoms! Himmelen och jorden
Briste ut i fägneljud!
Jesus, som är dödad vorden,
Lefver evigt verldens Gud:
Han, som ett med Fadren är,
Evigt nådens spira bär.

2.

Gläds, min själ! hvad dig gjort smärta,
Dina svekfulla begär,
Dessa ormar kring ditt hjerta,
Dessa plågo-andars här,
För hans namn, hans låtas röst,
Skola fly utur ditt bröst.

OM DEN HELIGA ANDA.

180.

Kom, Ande, helig, vis och god!
Besök vårt hjerta, gif oss mod;
Förläna oss din helga nåd
Och var med oss i råd och dåd.

2.

Hugsvalare du kallad är,
Och frid och fröjd du med dig bär:
Kom, Nådens Anda! var vårt stöd
I all vår svaghet, sorg och nöd.

3.

Ditt ljus i själens mörker tänd,
Och hjertats köld i kärlek vänd;
Upplyft oss, hjelp oss i vår strid
Mot köttet och vår onda tid.

4.

Du kraft af Herrans högra hand!
Lös, till hans lof, vår tungas band;
Vår vilja böj, vår anda stärk
Till tro och hopp och goda verk.

5.

Vår fiende ifrån oss drif;
Föd oss på nytt till evigt lif,
Behåll oss, till vår sista stund,
I nådens saliga förbund.

6.

Du, som oss Fadren känna lär,
Och vittnesbörd om Sonen bär!

Af Gudoms-skötet går du ut
Kring verldens rymd, till tidens slut.

7.

Gud Fader och hans enda Son
Och Anden, som, från himlens thron,
Till jorden kom med ljus och frid,
Ske lof och pris i evig tid!

181.

Kom, Helge Ande, Herre Gud!
Och öfver våra hjertan bjud.
Din helga eld i dem tänd opp
Och styrk vår tro och stöd vårt hopp;
Kom, led oss i de sälla spår,
Der fridens Förste för oss går:
Påminn oss hur hans kärlek brann,
På det vi älska må hvarann. Halleluja! Hallelu[j]

2.

Du helga Ljus! med lifsens ord
Drif otrons mörker från vår jord.
Med nåd och sanning folken möt.
Och slut dem i den kyrkas sköt,
Som, helig och allmännelig,
För dygdens vänner öppnar sig.
Skänk vishet der och samvetsro
Åt dem, som bättra sig och tro. Halleluja! Hallelu[j]

3.

O kraftens Gud! vi bedje dig:
Styr du vår fot på fridens stig;
Lär oss i endrägt sammanbo
Och faste stå uti vår tro.
Gif seger i begärens strid,
Gif tålamod i sorgens tid;

Med bön och vaksamhet och hopp,
Låt oss fullborda väl vårt lopp! Halleluja! Halleluja!

182.

Dig, Helge Ande! bedje vi,
Att med din kraft du står oss bi
Under pröfvotider
Och svåra strider;
Helst uti den yttersta,
När det till ändan lider. Kyrie Eleeson!

2.

O ädla Ljus! gör med ditt sken,
Vårt hjerta nytt, vår anda ren,
Och vår tro upplifva
Att frukter gifva.
Hjelp oss, att i denna tro
Till ändan faste blifva. Kyrie Eleeson!

3.

O Kärlekseld! i hjertan brinn,
Allt hat, all ljumhet öfvervinn;
Att vi lefva läre,
Som bröder käre,
I försonlighet och frid,
O! vi som Christne äre. Kyrie Eleeson!

4.

O högsta tröst i all vår nöd!
Oss uppehåll i lif och död.
Låt oss ej försaka,
Att bedja, vaka
Och betänka, att en gång
Vi döden måste smaka. Kyrie Eleeson!

183.

eni, Sancte Spiritus! reple tuorum corda
lium, et tui amoris in eis ignem accende,
per diversitatem lingvarum cunctarum gen-
in unitate fidei congregasti. Halleluja!
leluja!

du Helge Ande! kom, uppfyll dina christ-
nas hjertan, och din brinnande kärlek upp-
l uti dem, du som församlar folk af alla-
da tungomål i den sanna christeliga tron
rägteligen! Gudi vare lof evinnerligen!

184.

Helge Ande, hjertats nöje,
Bästa skatt och högsta tröst!
Du till andakt sjelf mig böje
Då jag helgar dig min röst.
Vårdes rena sjelf min själ,
Att den må dig täckas väl;
Vårdes sjelf mitt hjerta lifva,
Att det må ditt tempel blifva.

2.

Du är den förnämsta gåfva,
Den min Jesus skänker mig,
Den han vårdes alla lofva,
Som af hjertat söka dig.
Du gör ordet fast och sant,
Du är min försoningspant,
Du ger ljus åt mina tankar,
Lif åt tron, åt hoppet ankar.

2.

Gif, att jag på lifvets bana
Af din vishet ledas må,
Sjelf mitt tröga hjerta mana,
Att i tron till Jesum gå.
Gif, att jag från dygdens stig
Icke mer förvillar mig.
Gif, då ångrens suck jag gjuter,
Att af dig jag trösten njuter.

3.

Lär mig Herrans vägar vörda,
Styr mitt hjerta och mitt val,
Att jag ej må nöjen skörda,
Som förvandla sig i qval;
Att med renade begär
Dig mitt bröst ett tempel är,
Der du Jesu nåd förklarar
Och den svaga tron bevarar.

4.

När mig verldens villa söfver,
Väcke mig din varningsröst;
Gjut den styrka, jag behöfver,
Emot faran, i mitt bröst.
Med din kraft mitt hjerta höj,
Och min blick till Jesum höj.
Minnet af hans död och smärta,
Segra skall uti mitt hjerta.

5.

När min vanmakts djup jag röner,
Låt af dig mig styrka få,
Och till dig, med mina böner,
Lik ett barn till Fadren, gå.
Styrk den sanning i min själ,
Att den Gud, som vill mitt väl,

Äfven då med hjelp han dröjer,
Mildt en Faders hjerta röjer.

6.

Lär mig för en broder ömma,
I hans smärta taga del;
Mildt om andras brister dömma,
Strängt om mina egna fel.
Gör min tro af dygder prydd,
Vaksam under ditt beskydd.
Låt min ovän tillgift finna
Och mitt hjerta honom vinna.

7.

Vidga Jesu nåderike,
Samla själar i hans famn.
Mörkret för hans lära vike,
Syndens välde för hans namn.
Redan här i mödans lif
Himmelen åt jorden gif,
Segrens glädje under striden,
Evig sällhet efter tiden.

186.

Andans helga nåde!
I min själ du råde,
I mitt bröst förblif.
Du all plåga släcker,
Och i hjertat väcker
Kärleks eld och lif.
Lär ock nu min svaga tunga,
Om din milda allmakt sjunga.

2.

Du kan undervisa
Oss, vår Gud att prisa,

På mångfaldigt sätt.
Du kan sinnet vända,
Du kan hjertat tända,
Gud att älska rätt.
Värdes mig ock nåd beskära;
För din gåfva dig att ära.

3.

När all nöd och jemmer,
Hjertat hårdast klämmer,
Låt mig då hos dig
Ro och tillflykt finna;
Låt den sorg försvinna,
Som här följer mig.
Sprid, o Nåde-Sol! din flamma;
Lys och gläd oss med den samma!

4.

Kom, Guds dyra gåfva!
Himlens främsta håfva,
Åt vår jord beskärd!
Sönderslit de banden,
Som än fängsla anden
Vid en syndfull verld.
Gif åt hjertat lif och styrka;
Att dig lyda, älska, dyrka.

5.

Hjorten häftigt längtar
Och till vattnet trängtar,
När han jagad är;
Själen sammalunda,
Då hon ingalunda
Kan förnöjas här,
Månde all sin trängtan ställa
Till den enda nådekälla.

6.

Dû, som oss kan rena
Och med Gud förena,
Genom Christi blod!
Du, all kyskhets Ande!
Gif mig en ny ande,
Som år ren och god.
Lår mig ditt behag att göra,
När mig köttet vill förföra.

7.

Styr och för min handel,
Med en helig vandel;
Låt min stig och gång,
Dig till pris och heder,
Syfta dit du leder.
Låt den bön och sång,
Som jag frambår till din åra,
Om min trohet vittne båra.

8.

Låt ej satans snara,
Ej de ondas skara
Mig hår skada få.
Låt mig, når en ånde
Sker på mitt elånde,
Till din glådje gå;
Der skall jag, med fröjdfull tunga,
Dig ett Halleluja sjunga.

187.

Kom, helge Ande! till mig in,
Och i mitt bröst ett tempel finn,
Der du vill evigt blifva.
Låt lysa lifsens ljus för mig

Och för mig på den rätta stig;
Jag vill mig dig helt gifva.

2.

Uti all sanning led du mig,
Förståndet öppna nådelig,
Att lära rätt din vilja.
Gör mig från alla synder ren,
Att jag må följa dig allen,
Allt ondt ifrån mig skilja.

3.

Hjelp, Herre! var mig huld och bli
Att jag af hjertat, all min tid,
Mig håller vid det ena:
Att tro på Herran Jesum Christ
Och öfva kärlek utan list;
Min hjelp är du allena.

4.

Uppå min sida alltid stå,
Att satan mig ej skada må,
Ejheller mig förföra.
Med minom anda vittne här,
Att ett Guds barn jag också är,
Det han vill saligt göra.

5.

Jag kännes vid min svaghet all,
Jag vet ej hvad jag bedja skall,
Hvad gagnar, eller skadar.
O helge Ande! bed för mig,
Och lär mig bedja innerlig
Mitt Abba käre Fader!

6.

Mig nådig och miskundlig var,
Du, som all ting i händer har!
Min synda-håg förändra.

Hvad jag har syndat, gif mig till;
Styrk mig, att jag godt göra vill,
Och i din fruktan vandra.

7.

Gif lycka, Gud! till allt godt verk,
Mig upplys, uppehåll och stärk
Att vexa, alla dagar,
Ej blott i ålder, men i nåd,
Att jag städs följer dina råd,
Och gör hvad dig behagar.

8.

Hjelp mig, att bruka tiden rätt
Och skaffa nytta på allt sätt,
Mitt pund ej nedergrafva;
Ty den, som Gud ej tjena vill,
Men gör hvad verlden hörer till,
Han kan ej framgång hafva.

9.

O Fröjde-ande! statt mig bi,
I all den sorg jag kommer i:
Och när du sist vill kalla,
Då hjelp, att jag må christelig
Få skiljas hädan, och åt dig
Min ande glad befalla!

188.

O Fader vår, barmhertig, god,
Som oss till dig vill kalla,
Och stårka oss med Christi blod,
Som rena kan oss alla!
Låt komma till oss lifsens ord;
Din Anda det förklare:
Ett ljus i mörkret på vår jord
Det alltid för oss vare,
Att vi ej vilse fare.

2.

Vi rope alle nu till dig,
Som ser vår nöd och våda;
Ty ingen ordet tar till sig,
Den du ej tåcks benåda:
O helge Fader! se dertill,
Att djefvulen vill blanda
Sitt ogrås i din såd, och vill
Oss komma sig tillhanda:
Ty sånd till oss din Anda.

3.

O Gud och menska, Jesu Christ,
Som synden på dig lade!
Du kånner båst vår nöd och brist,
Som dig betungat hade.
O Jesu Christ, vår broder kår!
Din kårlek vi åkalla:
Hugsvalaren låt komma hår,

Som sanning lår åt alla,
Att vi från dig ej falla.

4.

O du, Guds helga Anda! kom,
Slit sönder satans snara,
Låt ordets kraft oss vånda om,
Att vi Guds barn må vara;
Lår oss, som Christi fosterfår,
Vår Herdes röst hörsamma;
Och led oss i hans helga spår,
O du, hans kårleksflamma!
Och sist vår själ anamma.

189.

Heliga Trefaldighet!
Förkasta ej oss arma.
Herre! se vår skröplighet
Och dig i nåd förbarma.
Matkar åre vi och mull,
Och synder blott vi årfva,
Blott synder vi förvårfva;
Men, Gud! oss ej förderfva!
Herre Gud! för Jesu skull,
Vår ånger vårdes skåda,
Och låt din Anda båda,
Att du oss vill benåda!
Ja! du hör oss, amen! ja!
Vi sjunge nu Halleluja.

190.

O gode Fader, Herre Gud!
Gif nåd att låra dina bud,

Och sätta all vår tro dertill,
Att du af nåd oss bistå vill. :,:

2.

O Jesu Christ, som mandom tog,
Och sjelf på korset för oss dog!
Ditt helga ord, din bittra död,
De styrke oss i all vår nöd. :,:

3.

O helge Ande! gif oss nåd,
Att aldrig vika från ditt råd.
O heliga Treenighet!
Gif oss en evig salighet. :,:

191.

Dig vare lof och pris, o Christ!
Välsignad denna dag förvisst!
Vi lofve dig, nu och till evig tid:
Helig, Helig, Helig i höjdene!

2.

Dig lofva helga englars här,
Och allt hvad som i himlen är;
Dig sjunga Cherubim och Serafim:
Helig, Helig, Helig i höjdene!

3.

Ditt folk, o Herre! lofvar dig,
Och utaf hjertat gläder sig.
Stor är din nåd och din barmhertighet
Helig, Helig, Helig i höjdene!

192.

Allena Gud i himmels höjd,
Ske för sin nåd all ära!

Hvar trogen själ med hjertlig fröjd,
Skall honom lof hembära.
Från himlen har han sändt oss frid;
Ho skulle ej i all sin tid,
Den Högstas kärlek lofva?

2.

Gif, Fader! nåd att lofva dig,
Och all din godhet prisa;
Låt hjertats röst upphöja sig,
Att tacksamhet bevisa.
Du hafver allt uti din makt;
Det måste ske, hvad du har sagt;
Väl den dig barnsligt fruktar!

3.

Guds ende Son, o Jesu Christ!
Som dig för oss utgifvit,
Du helat har vår stora brist,
Och vår försoning blifvit.
Du med din blod och hårda död,
Har frälsat oss från evig nöd
Och lifvet återvunnit.

4.

O du Guds lam, som offradt är,
På korset för oss alla!
Du är oss alla dagar när,
Då vi dig rätt åkalla.
Du gifver nåd och salighet;
Den dig med tron omfatta vet,
Han himmelriket äger.

5.

O helge Ande, du vår tröst,
Som i all sanning leder!
Gif håg och kraft uti vårt bröst,
Att lära dina seder.

Hur kan jag bryta köttets vana,
Hur vinna del i himlens nåd?

8.

Jo, du, som mig till sällhet danat
Och mig till sällhet kallar än!
Uppå den våg, du för mig banat,
Du sänder ut hugsvalelsen;
Utaf din dubbla kärlekslåga
Din Ande flammande utgår;
Och ljuset tändes, och förmåga
Till bättring, tro och hopp jag får.

9.

Så, Evige! den nåd du skrifvit,
Som Fader, uti skapelsen,
Utaf din Son förnyad blifvit,
Och Anden sjelf bekräftar den.
En i ditt väsen, du förklarar
I dina verk dig *trefaldt* stor;
Och Helig, Helig, Helig svarar
På jordens lof din englachor.

194.

O Skapare! o gode Gud!
All nåds och sannings källa!
Förlåt vår synd mot dina bud,
Låt satan oss ej fälla.
Ej handla med oss efter rätt,
Men heldre på en faders sätt:
Gif nåd, gif kraft, att hvar och en, Från synden
Må tjena dig, o Gud! allen.

2.

Förbarma dig, o Jesu Christ!
Vår tro, vår ånger skåda.

u år den starke hjelte visst,
om hindra kan all våda.
fråls ditt folk utaf dess nöd,
Herre! hjelp oss, för din död,
timligt qval, af evigt ve, Och nåd bete,
tt intet ondt hos oss må ske!

3.

älsigna oss, o Helge And'!
ät oss din nåd ej mista,
åt kårlekens och fridens band
and Christne icke brista.
Gud, af tröst och glädje rik!
nöden du ej från oss vik:
år själ gör ren och väl förnöjd: Gif evig fröjd,
ör Jesu skull, i himmels höjd.

OM DE HEL. ENGLAR.

195.

Esaias såg i andanom en syn:
Han såg den Högste, kommandes i skyn,
På Majeståtsens thron. Allt Zions hus
Uppfylldes af hans klådefåll med ljus.
Serafers hår, tillbedjande hans makt,
Kring thronen svåfvade, i himmelsk prakt;
Med tvenne vingar ödmjukt skylde de
För alla kungars Kung sitt anlete,
Med två sin fot, med tvenne flögo de,
Hans namn, som evig år, lofsjöngo de;
Helig år Gud, Jehova Zebaoth!
Helig år Gud, Jehova Zebaoth!
Helig år Gud, Jehova Zebaoth!
Våldigheter! Skaror! fallen till hans fot.
Allt nederföll. Af rök i samma stund
Blef templet fylldt och skålfde på sin grund.

196.

Gud vare tack och åra
För helga englars vakt,
Som han mig tåckts beskåra
Emot all ondskans makt!
Han bjuder — och de fara,
Som vådren, på hans bud,
Att hägna och försvara
Den råttsligt fruktar Gud.

2.

De himlakämpar rödja
Den väg, jag vandra skall;
De starke hjeltar stödja
Min gång i mödans kall;
De helga hårar skydda
Min anda och min kropp,
Och kring min stilla hydda
De slå sitt låger opp.

3.

Hos mig besök de göra,
Som förr hos Israël;
De mig ur faran föra,
Som fordom Daniel;
De leda mig vid handen,
Som Loth ur eld och glöd,
Som Petrum utur banden,
Som Paulum utur nöd.

4.

Och när på jorden händer,
Att någon syndaträl
Sig ångrar och omvänder
Och tänker på sin själ,
Då hörs i himlens rike
Guds englars fröjdeljud:
"Vi hafva fått en like;
Högtlofvad vare Gud"!

5.

Gud! låt mig äfven söka
Att dem bereda fröjd,
Och deras tal föröka
En gång i himlens höjd.

Når de på händren vilja
Mig båra till dig hem,
Gud! låt ej synden skilja
Ditt svaga barn från dem.

6.

Når lifvet skall upphöra,
Gif mig en sömn så söt,
Låt dina englar föra
Min själ uti ditt sköt.
Når du till doms vill komma,
Låt, Fader, nåderik!
Mig då, med alla fromma,
Bli dina englar lik.

VANGELISKA LÄRDOMAR OCH BERÄTTELSER.

197.

Luc. 2.

O Guds Son, som ville vara
Lik den minsta bland oss här,
Att den kärlek uppenbara,
Som din Fader till oss bär!
Sjelf ett barn, du vexte opp
Vis och from, de dinas hopp.
Så du barnen ville lära
Att bli Gud och menskor kära.

2.

Ej den lust, som ungdom dårar,
I ditt hjerta insteg vann.
Si! din mor med glädjetårar
Dig i Herrans tempel fann.
Då hon dig förlorad tror
I en verld, der synden bor,
Du din Faders ord betraktar,
I hans hus dig sällast aktar.

3.

Barnens Vän och Efterdöme!
Göm hos dem ditt dyra ord.
Aldrig deras hjertan glömme,
Hvad de lofva vid ditt bord!
Hjelp oss rätt dem föregå.
Låt ej verlden på dem rå.
Hvart de *skingras från de sina,*
Låt dem finnas bland de dina.

198.

Matth. 5.

Kom, min Christen! kom, att lära
Hvad du, enligt Jesu röst,
Har att göra, Gud till åra,
Andras gagn och egen tröst.
Den som, fast i tron på Gud,
Lydig Jesu kärleksbud,
Af den gode Andan lifvas,
Honom salighet skall gifvas.

2.

Salig den, sitt högmod qvåfver,
Den som andligt fattig är,
Och sitt hjerta ej förhäfver
Af de gåfvor Gud beskär,
Utan Gudi åran ger,
Och sitt eget intet ser:
Han Guds rike öppet finner
Och en evig åra vinner.

3.

Salig den, hvars trohet pröfvas
I bekymrens tunga lott,
Men hvars hjerta mest bedröfvas
Öfver sina fel och brott.
Till den Gud, som allt förmår,
Ej hans suck förgåfves går:
Ty han skall hugsvalad blifva,
Herren honom tröst skall gifva.

4.

Salig den, som i sitt hjerta
År saktmodig, from och god;
Som i glädje och i smärta
Bår sitt jemna, lugna mod,

Utan flärd och ränker är,
Aldrig harm och afund når:
Han, i frid med sig och andra,
Glad sin verld skall genomvandra.

5.

Salig den, sin lust ej finner
I vår verlds fåfänglighet,
Men af helig längtan brinner
Till en sann råttfärdighet;
Trångtar ifrån jordens grus,
Törstar efter dygd och ljus:
Hans begår skall ej förvillas,
Och hans ädla törst skall stillas.

6.

Salig den, som för de arma
Ett medlidsamt hjerta bär,
Tröttnar ej att sig förbarma
Öfver den, som nödställd är,
Men, på himlaFadrens sätt,
Gör den trycktes börda lätt:
Han skall sjelf, i nödens timma,
Guds barmhertighet förnimma.

7.

Salig den, som, ren och tuktig,
Flyr all synd och orenhet;
Den, som, vaksam och gudfruktig,
Hjertats oskuld vårda vet.
Med ett samvet utan fläck,
Skall han, Gud och menskor täck,
Dagligt helgas till den fröjden,
Att få skåda Gud i höjden.

8.

Salig den, som vill befrämja
Samdrägt, enighet och frid;

Lifvar kärlek, stiftar sämja,
Qväfver hat och dämpar strid;
Åt en ovän ger sin hand,
Knyter skilda vänners band,
Icke vredgas, icke hämnas:
Han Guds eget barn skall nämnas.

9.

Salig den, som tåligt lider,
För det rätta, oförrätt
Och, fastän hans hjerta svider,
Aldrig byter handlingssätt;
Alltid håller sanning kär,
Och dess nöjda offer är:
Gud skall sjelf hans sak utföra,
Himlen honom skall tillhöra.

10.

Jesu! gif att denna Lära,
Skrifven i ett helgadt bröst,
Blir min lefnads ljus och ära,
Blir mitt hjertas fröjd och tröst;
Och med denna salighet,
Som, för tid och evighet,
Du de trogna velat lofva,
Jesu! värdes mig begåfva.

11.

Lär mig föra helig vandel,
Älska tukt och menlöshet,
Visa uti all min handel
Kärlek och rättfärdighet,
Lefva ödmjuk, nöjd och from,
Lemna hämden till din dom:
Ja! din Ande mig förläna,
Att jag dig må evigt tjena.

199.

Luc. 10.

Såg, Herre! hvad jag göra skall,
Att evigt lif få årfva?
Min kraft år klen, för djupt mitt fall;
Jag kan det ej förvårfva:
Min ande vill din helga lag,
Mot köttets strid han dock år svag:
Mig synden vill förderfva.

2.

Men, Herre! dig ej brister råd
För menskors fallna slågte:
Af nåd, o Gud! af idel nåd
Du det till lifvet våckte:
Ack ja! du var, för Jesu skull,
Ånnu den tid oss arma huld,
Då vreden oss förskråckte.

3.

Då kom vår Frålsare och Vån,
Att all vår skuld betala;
Hans milda röst på jorden ån
Hörs syndare hugsvala;
Hans högsta bud år hjertats bud;
För kårlek få vi nåd hos Gud:
Så himlens låror tala.

4.

Så gif, min Gud! att åfven jag
Må lifvets frukter båra,
Och lydnad för din helga lag
Af hjertats röst må låra;

O! vid ditt ljus min tro upptänd,
Och i mitt bröst din kärlek sänd,
Att hennes veke nära.

5.

Hvad verldens barn förborgadt var,
Mig kärlek uppenbarar;
Hvad mitt förnuft ej fattat har,
Densamma mig förklarar;
Ditt helga ord, min föreskrift,
Gör kärlek till mitt hjertas drift,
Och mig för synd bevarar.

6.

Ty när jag älskar högst af allt
Min Gud, den kärleksrike,
Jag gör hvad öfrigt han befallt:
Försonlig mot min like,
Barmhertig, mild och med min lott
Förnöjd och funnen i allt godt,
Förkofrar jag Guds rike.

7.

Dig, Jesu! jag af hjertat ber:
Ifrån din kärlekskälla
Gjut i mitt bröst en droppa ner,
Att utur den må qvälla
En tro med lifsens frukter opp,
Att inför dig mitt fromma hopp
Om evigt lif må gälla.

200.

Joh. 10.

Den korta stund, jag vandrar här,
Hvad fruktar jag och klagar?

Han, som den gode Herden är,
Han mina steg ledsagar.
Han, som gaf lifvet för sin hjord,
Än med sin Anda och sitt ord
År när oss alla dagar.

2.

Jag hör hans röst, och känner den,
Och går dit han vill kalla.
De sina känner han igen,
Han räknat har dem alla.
Han söker den som vilse far,
Den svaga i sin famn han tar,
Upprättar dem som falla.

3.

Han styrker mig med lifsens bröd
Vid nådens helga källa,
Der andans kraft mot synd och död,
Der frid och fröjd uppvälla.
Hur mörk min väg bland törnen går,
Blott jag ej viker från hans spår,
Jag ej skall modet fälla.

4.

O du som sade: "Ingen kan
De mina från mig taga";
Dig mot en verld jag ropar an,
Som vill mig från dig draga.
Låt mig ej villas bort från dem,
Som till din Faders sälla hem
Du lofvat att ledsaga.

5.

Hur tomt är allt hvad verlden har!
Hur kort dess nöjen vara!
Snart stundar natten, då en hvar
Vi skola hädan fara.

Och då, hvad är all lycka här,
Emot det löftet: "Hvar jag är,
Der skolen J ock vara"!

201.

Matth. 4.

Guds Son från himlens höjd steg ned
Att menskors synder bära.
Till strid beredd för verldens fred;
Förnedrad för vår ära.
Han tog vår svaghets skepnad an,
Och ej som Gud, men blott som man
Låt sig af satan frestas.

2.

Med hunger och med jordisk brist,
Med djerft förakt af faran,
Med retelse till välde sist
För Jesu lades snaran.
Men frestarens förmätna svek
För Herrans kraft till rygga vek
Och blef i blygd förvandladt.

3.

Så ville Gud, på lifvets stig,
Till vaksamhet mig råda;
Så ville han beväpna mig
Mot frestelsernas våda.
I Jesu jag mitt mönster ser;
Det efterdöme sjelf han ger
Min pligt mig föreskrifver.

4.

Af satan, verlden och mitt kött
Jag måste utstå pröfning;

Den tro, som Jesus hos mig födt,
Skall stårkas genom öfning.
Jag följa bör hans stridsbanér:
Det kors, som endast seger ger,
Han ålagt mig att båra.

5.

Så styrk o Herre! då mitt mod
Mot fiendernas skara.
Blott genom kraften af ditt blod
Jag kan dem vuxen vara.
Låt verldens skiften, lust och nöd,
Låt våld och list, låt lif och död
Mig aldrig från dig skilja.

6.

Men lägg mig ingen börda på,
Som jag ej måktar draga.
Jag är ett stoft; ack! bönhör då,
Men krossa ej den svaga.
Bestäm med mildhet så min lott,
Att Petri fall och Davids brott
Mitt samvét ej må såra.

7.

Min Frålsare! du som förmår
Allt till mitt båsta vånda,
Låt mig ock följa dina spår
När frestelsen tar ånda;
Och i din glädje upptag mig,
Der alla helgon lofva dig
Och englarne dig tjena.

202.

Joh. 15.

Min Jesus lik ett vinträd år:
Må jag i honom blifva

En gren, som rika frukter bår,
Och honom åran gifva.
Af egen kraft jag ej förmår
Att honom värdigt dyrka, I hans kyrka;
Men till allt godt jag får
Af honom lif och styrka.

2.

Om jag dig, Jesu! öfverger,
Är jag onyttig vorden,
Och ingen tröst mig öfrig ser
I himlen och på jorden.
En gren, som skiljs ifrån sin stam,
Ej kan den mer sig nära, Frukter bära;
Men död och ofruktsam
Skall honom elden tära.

3.

O Jesu! du mig mäktig gör;
Af dig förmår jag verka
Och lefva som en christen bör;
Min svaghet vill du stärka.
När tron af dig har lifvets saft,
Och mig din Anda drifver, Kärlek gifver;
Då, af din nåd och kraft,
Jag troget verksam blifver.

4.

Sann tro ej utan kärlek är,
Ej kärlek utan lydnad.
Den tro, som sanna frukter bår,
Har ödmjukhetens prydnad.
O! må jag ej på tungan blott
Ditt namn, o Jesu! föra, Dig blott höra;
Men verka för allt godt,
Och så din vilja göra.

5.

blott en afmätt bönestund
å helgas i ditt tempel.
:k! må vi, trogne ditt förbund,
åds följa ditt exempel.
främja du, med ordets röst,
.n åra och vårt båsta, Tron befästa,
ind kärlek i vårt bröst
ll Gud och till vår nästa.

203.

Joh. 3.

å högt har Gud, oss till stor fröjd,
en hela verlden ålskat,
t han sin Son från himlens höjd
ar sändt, som oss har frålsat.
synden var så verlden sänkt,
t hjelp var ej till finna, Nåd ej vinna,
m Gud sin Son ej skänkt,
menska! det besinna.

2.

en detta är vår själatröst,
ı källa af all nåde.
tt Jesus har oss återlöst,
ch frålsat af all våde.
Gud! hur är din kärlek stor!
ur ville du oss lisa! Hjelp bevisa!
en der på jorden bor,
an det ej fyllest prisa.

3.

y ho, som tror på Jesum Christ,
an *evigt salig blifver:*
n salighet, som förr var mist,
l genom Jesum gifver;

Ty icke har Gud sändt sin Son,
Att han skall verlden dömma, Nåd bortgömma
Men, oss till en stor mon,
Vill han vår synd förglömma.

4.

Men den är redo dömd förvisst,
Och honom Gud förkastar,
Som ej vill tro på Jesum Christ,
Han till förderfvet hastar:
Ty efter han ej ville tro
I Sonens namn allena, Guds lam rena,
Gud honom själaro
Och himlen skall förmena.

5.

Den som till ändan trogen är,
Han lifvet skall få ärfva:
Det lif, som döden ej blir når,
Månd' Christus oss förvärfva.
Gif oss, o Gud! en stadig tro,
Att Jesum här omfamna, Och så hamna
Der själen hafver ro;
Du oss till dig anamma.

204.

Luc. 14.

Allt är redo, fallna slägte!
Hör den röst, som kallar dig,
Och, ur dödens mörka häkte,
För dig fram på lifvets stig.
Nu är salighetens dag:
Känn din Faders hjertelag;

Bäfva, att den nåd förskjuta,
Som ännu dig bjuds att njuta.

2.

Gud sin kärlek dig förklarat
Redan vid ditt djupa fall;
I sitt ord han uppenbarat,
Hur ännu du räddas skall,
Hur han än tar dig emot,
Om, i redlig syndabot,
Du för honom faller neder,
Och i tron om tillgift beder.

3.

Ack! om du ditt hjerta sluter
För den röst, som kallar dig;
Om du än den hand förskjuter,
Som ifrån förderfvets stig
Dig så kärligt leda vill:
Vet, att ock en gång sluts till
Nådens dörr, dit Gud dig åter
Aldrig, aldrig kallas låter.

4.

Men, om du, i stoftet slagen,
Har din vanmakt känna lärt,
Gläds! till hörsamhet förlagen,
Jesus har dig kraft beskärt.
Hör hans Evangelium:
Kom till bordet, här är rum;
Här hans kärlek dig skall nära,
Att din tro må frukter bära.

5.

Gud, min Frälsare! jag beder,
Må ditt ord ledsaga mig,
Att mig verlden ej förleder,
Till ett återfall från dig:

Må din lekamen, ditt blod,
Ge mig styrka, ge mig mod,
Till att segra i all fara,
Att jag din må evigt vara!

205.

Upp. B. 10.

Vak upp! ännu är tider,
Att vända om till Gud.
Vak upp! se dagen lider:
Snart kommer Herrans bud.
Snart skall hans engel fara
Med domsens åskor ner,
Och i hans namn förklara,
Att ingen tid är mer.

2.

Hvart flyr du, vid de orden,
Dit ej hans härold når,
Som med en fot på jorden
Och en på hafvet står,
Och fästet rör med handen
Och vid dess upphof svär,
Vid Fadren, Sonen, Anden:
Att ingen tid mer är?

3.

För sent skall ångren vakna,
För sent vid denna röst,
Och evigt, evigt sakna
Den slutna nådens tröst.
Här spilld så många gånger,
Den bjuds ej mera der.

Ack! hvad år bot och ånger,
Då ingen tid mer år?

4.

O du i synden dőde!
Se denna evighet,
Der allt år mőrkt och őde,
Och ej af åndring vet.
Att synden hopplős minnas,
O matk som evigt tår!
Ack! kan vål hoppet finnas,
Der ingen tid mer år?

5.

En gång oss alla, alla
Skall våcka Herrans bud
Och fram till domen kalla
Med denna rőst från Gud.
Må vi den hår fŏrnimma!
O! må vi vakna hår,
Och tro hvar dag, hvar timma,
Att ingen tid mer år!

206.

Luc. 15.

Det var en man, så god och rik;
Vi honom Fader kalla:
Ej funnits en, som honom lik
På jorden var bland alla.
Uti hans hus var godt att bo;
Hvar tjenare derinne
Var salig af en menlős tro
Och af ett fridsamt sinne
Och af sin Herres ynnest.

2.

Dock fanns en son, sin faders fröjd,
Som brann af håg för flärden,
Och, med sin faders hus ej nöjd,
Gick ut i vida verlden:
Mig gif mitt arf; ett annat land
Jag längtar att besöka,
Och på en lyckligare strand
Mitt gods och guld föröka:
Så den förmätne sade.

3.

Och hvad han bad, hans fader gaf;
De skildes åt med smärta:
Och sedan drefs kring land och haf
Ett oförfaret hjerta.
Hans gods blef allt, och aldrasist
Han blef bekant med nöden;
Förföljd af qval, förtärd af brist,
Och redan trött vid öden,
Begret han fordna dagar.

4.

Med minnet af hans barndoms tid
En flygtig fröjd uppvaknar;
Men snart ett menlöst hjertas frid,
En dyrbar skatt, han saknar.
Af sin förlust bedröfligt vis,
Han blickar rädd tillbaka:
Likt ett förloradt paradis,
Det englarne bevaka,
Står fjerran fadrens boning.

5.

Han sade: jag står upp och går
Hem till min fader åter.

En villad son visst tillgift får,
När han sitt fel begråter:
Så sagdt, han gick: han fadern såg,
En far, som sig förbarmar;
Han gret och bad, och åter låg
I ån bekanta armar:
Af fröjd de greto båda.

6.

O menniska! så båttra dig;
Du ser hvad sonen hånder:
Gud år en Far, som glåder sig,
När syndarn sig omvånder.
Du ofta vikit från hans råd,
Och vilseförd gjort illa;
Men återvånd och bed om nåd;
Begråt din fordna villa,
Och han vill allt förgåta.

7.

O Fader! jag i himmelen
Och inför dig har brutit,
Och nalkas nu med blygd igen
Den famn, som jag förskjutit.
Jag vet, att jag ej mer år vård
Ett rum bland barnens skara;
Men låt den lott bli mig beskård,
Att tjenare få vara,
Och bo i dina gårdar.

207.

Luc. 18.

För andligt högmod, store Gud!
Mig vårdigas bevara!

Hvem kan fullkomna dina bud?
Hvem kan ostrafflig vara?
Om genom tron jag täckes dig,
Är sådant ej ett verk af mig,
Men af din nåd allena.

2.

Må jag i Fariseen se
Ett varnande exempel,
Som, stolt i sin förblindelse,
Uppträdde i ditt tempel,
Och såg, med öfvermodig blick,
En Publikan i sorge skick
Sig inför dig ödmjuka.

3.

Förnöjd jag Herran tacka må,
Berömde sig den fräcka,
För det jag lärt hans vägar gå:
Mig laster ej befläcka.
Jag hvarje nödställd bistånd gör,
Och ej till syndahopen hör,
Som denne Publikanen.

4.

Men denne slog sig för sitt bröst:
O Herre! dig förbarma,
Utbrast han med botfärdig röst,
O Gud! förlåt mig arma.
Han göt en suck och tystnade,
Och i sin själs bedröfvelse
Till jorden ögat sänkte.

5.

Hans bön af Herran bifall fick:
Han vann sin synds försoning;
Då Fariseen öfvergick
Dom, utan all förskoning.

Den, genom sin rättfärdighet
Tror sig förtjena salighet,
Från salighet är fjärmast.

6.

Min Gud! i Publikanens spår
För dig jag faller neder,
Och, för din Sons förtjenst och sår,
Om syndens tillgift beder.
Den sig upphöjer, har du sagt,
Skall blifva till förnedring bragt;
Den sig förnedrar, upphöjd.

208.

Luc. 10.

Den sin Jesum älskande Maria,
Nöjd och lycklig med sitt val,
Till hans fötter går, att sig befria
Ljuft från verldens fröjd och qval.
Lifvets smärta fåller sina pilar;
Ty den trogna hos sin Herre hvilar;
Intet fattas, allt hon har:
Ej en önskan mer är qvar.

2.

Martha, tryckt af verldsliga bekymmer,
Klagar, att hon ensam är:
Från ett deladt hjerta fjerran rymmer
Hvarje mål för dess begär.
Hvad en himmelsk kärlek blott kan vinna,
Fåfängt söker du i tiden finna,
Om din själ är jordisk än:
Glädjen är från himmelen.

3.

Den, som endast himlen eftertraktar,
Den, som Jesum älska vill,
Fast han lifvets nöjen ringa aktar,
Höra de dock honom till.
Blott en enda sorg hans hjerta sårar:
Syndens sorg; men snart ur lugna tårar
Glädjen i hans öga ler,
Då han på Försonarn ser.

4.

Blott ett enda vill ock jag begära,
Jesu! neka det ej mig:
Värdes mig min *Bästa Del* beskära,
Den Maria valt för sig.
Har jag dig, må jordens qval mig trycka
Jag det kors skall anse för en lycka,
Som jag efter Jesum bär.
Jesu ok lycksaligt är.

209.

Math. 20.

Du, Herre! vet den bästa stund,
När ej ditt ord förqväfves;
Då går ett ljud utaf din mun,
Och ropar ej förgäfves.
En stund, när hjertat ledigt står,
Till verldens tjenst ej budet,
Uppå dess dörr din Anda slår,
Och det förnimmer ljudet.

2.

O Yngling! dig besökte han
Den första stund på dagen,

Och fåfäng än han dig befann,
Af verlden ej upptagen;
Men föresåg ditt vankelmod
Uti de onda tider,
Såg hur du der på branter stod
Bland oförsökta strider.

3.

En annan stund en Man han såg,
Den ville han förvara
För högmods fall, för årans håg
Och girighetens snara:
Hvad ondt han gjort i fordna dar,
Det ville Gud förlåta;
Om blott den tid han ägde qvar,
Han ville det begråta.

4.

En gammal man, af åren kall,
Var stadd i syndanöden,
Såg lifvets sol i hennes fall,
Och fruktade för döden;
Men Herren kom och honom böd
Och till sin vingård sände;
Gud ville icke syndarns död,
Men att han sig omvände.

5.

Om qvällen, det var lifvets slut,
Som stunda skall för alla,
Gud böd sin skaffare gå ut,
Arbetarne att kalla.
En lika lön fick en och hvar,
Den förste med den siste:
Hvad lydnad hvarje hjerta bar,
Den vise Herren visste.

6.

Så kalla, Herre! när du vill,
Mig till ditt himmelrike!
Din tjenare dig hörer till,
Du kalla ock min like.
Gif mig med den en lika nåd:
Förnöjd, jag ej vill spörja,
På hvilken du i dina råd
Vill sluta eller börja.

7.

Om än en större lön än mig
Du honom täcks förära,
Skall evigt jag dock prisa dig,
Att jag ditt ok fått bära.
Allt är din nåd; af nåd du har
Gjort mig min dagslön värdig:
Du bödt mig, när jag fåfäng var,
För verldens tjenst ock färdig.

8.

Så gif nu akt på Herrans röst,
Som dig till bättring bjuder!
Uti hans ord och i ditt bröst,
O menniska! den ljuder.
Ja, nådens tid i dag du ser,
Till bättring dig förunnad;
Af nästa sol kanske ej mer
Guds nåd blir dig förkunnad.

9.

O Herre Gud! du mig omvänd,
Då dagen ännu flyktar,
Att jag, ibland de dina känd,
Må glädjas, när han lyktar.

Då från mitt kall, med trohet skött,
Jag fram till dig får ila,
Och, af din nåd och godhet mött,
Uti din glädje hvila.

210.

Luc. 16.

u rike, som yfs vid ett kräsligt bord,
h ingenting bättre på Herrans jord
Än vällust och yppighet finner!
rör dig den usle, der dignar ner,
h, full utaf sår, om smulor ber,
Och ömkan af hundar blott vinner.
Men döden, men döden
Förändrar de jordiska öden.

2.

n arme är snart i Herranom död,
h mötes af englar, och all hans nöd
Förvandlas i fröjd utan ända.
dör, äfven du, från all din prakt:
. kropp blir med ståt i griften bragt;
Men själen! hvarthän skall hon lända?
Dit neder, dit neder,
Der evigt mörker sig breder.

3.

ft opp dina ögon, och se hos Gud
n fattige fromme, som höll hans bud,
Dem du har föraktat och brutit.
gläds han åt sorgens och pröfningens dar,
h du har blott saknad och ånger qvar
Af allt hvad du samlat och njutit.
O smärta, o smärta!
O matk, som ej dör i ditt hjerta!

4.

Du vill, att han far från sin himmel ner,
Och blott med sitt finger en droppe dig ge
Åt tungan, att svalka dess låga:
Men du till din dörr, der han naken låg,
Ej gick blott ett steg och hans nöd beság
Och sökte att lindra hans plåga.
Ack! tiden, ack! tiden
För honom och dig är förliden!

5.

Ett evigt svalg åtskiljer de tu,
Betänk det, du rike! betänk det ock du,
Som, fattig, dock älskar blott verlden!
Ej armod, ej rikdom betyder för Gud:
O ve eder alle, vid dödens bud,
Om J edra hjertan förhården!
Det fälles, det fälles
En dom, då allt vedergälles.

211.

Math. 6.

Betänk, du bekymrade like!
Hvad Jesus, vår Mästare, lärt:
Först skole vi söka Guds rike,
Så blir oss allt öfrigt beskärdt;
Men den kan ej himmelen söka,
Som blott vill det jordiska öka
Och blott har det verldsliga kärt.

2.

Att tjena twå Herrar tillika,
Så skilda som Mammon och Gud,
Det kan ingen, utan att svika
Och vanvårda enderas bud.

Välj derför, min själ! till ditt bästa,
Vid hvilken du tänker dig fästa,
Som arfvinge, älskling och brud.

3.

Sörj ej för det timliga lifvet:
Nog får du ditt dagliga bröd.
Den Gud, som dig varelse gifvet,
Ser ock ditt behof och din nöd.
Han kan sina tjenare pröfva,
Men aldrig kan han dem beröfva
Sitt huldrika bistånd och stöd.

4.

Du blott af naturen må lära
För misströstan blygas med skäl:
Ej fåglarne så eller skära,
Men Herren försörjer dem väl.
Knappt skärfven de kosta dig stycket:
Men, o! hvad det kostade mycket
För Jesus att lösa din själ!

5.

Se, liljorna kunna ej spinna,
Dock smekar dem himmelens flägt.
Hvad färger och fägring vi finna
I all deras talrika slägt!
Sjelf Salomon, lycklig och mäktig,
Bar icke en klädnad så präktig,
Som deras förtjusande drägt.

6.

Om Gud nu så gräset beklåder,
Som vexer och varar så kort,
I dag med sin vällukt oss gläder,
I morgon är vissnadt och torrt:

Hur kunna dig verldssorger smärta?
Ack! skulle, o klentrogna hjerta!
Den Allgode glömma dig bort?

7.

Dig trogen i arbetet skicka;
Spörj ej, efter hedningars sed:
Hvad skole vi äta och dricka?
Hvad skole vi kläda oss med?
Gud lofvar för detta att sörja.
Med hopp kan du dagsverket börja,
Med frid kan du lägga dig ned.

8.

Så lemna all otidig möda
Och var ej en fåfångans träl.
Sörj icke för kläder och föda,
Men sörj för din fattiga själ.
Sök ifrigt och flitigt Guds rike,
Och hugna din torftiga like:
Så får du det öfriga väl.

212.

Math. 26.

O Gud! hvarthän ett hjerta drifs,
Som syndig åtrå leder!
Det fall, det afgrundsdjup ej gifs,
Dit ej det störtas neder.
En Jesu vän, som njöt hans bröd,
Så syndig vinning väljer,
Att till en grym, oskyldig död
Sin Frälsare han säljer!

2.

Men, rörda själ! en orätt harm
Hos dig mot honom brinner,

Ty märk, du i din egen barm
En lika grymhet finner:
Mot lika syndiga begär,
Som Jesu död förvällde,
Ej mindre såld af dig han är,
Än Judas honom sålde.

3.

Besinna, att det ock är du,
Som ökat Jesu smärta,
Och märk, om ej du bär ännu
Förrädarn i ditt hjerta:
En syndaart, som gör dig böjd,
Att verldens vinning välja,
Och, för en falsk och brottslig fröjd,
Din Gud och nästa sälja.

4.

O Gud! hvad flärd, som, dagligt spord,
Mot dig föröfvad blifver!
Hur mången, som vid nådens bord
Dig falska kyssar gifver!
Hur mångens hala läppar än
Dig, som sin Herre, prisa;
Hur mången helsar dig som vän,
Att trolöshet dig visa!

5.

För sådant svek och skrymteri,
O Jesu! mig bevara,
Och i min svaghet stå mig bi,
Att fly begärens snara.
Det första fjät på lastens stig
Lär mig med afsky skåda,
Och ej min egen själ och dig
Emot ett *stoft* förråda.

213.

Apostl. G. 6: 7.

O Gud! vår broder Abels blod
Till dig från jorden ropar.
Än rasar ondskans öfvermod,
Än brott på brott hon hopar.
Dock, vid allt otrons öfverdåd,
De dina du hugsvalar.
Till jorden ser du än i nåd,
Ty Jesu blod der talar.

2.

Korsfäst! de ropte om Guds Son,
Och Barrabas behöllo.
I Christi fjät, med qval och hån,
Hans trogna vittnen föllo.
Dock ordet lefver efter dem,
Som ljus åt verlden gifvit:
Då af din prakt, Jerusalem!
Ej sten på sten förblifvit.

3.

Men ack! din Christenhet, o Gud!
Hvad är af henne vordet?
Hur aktar hon din kärleks bud?
Hvad är dess frukt af ordet?
Mot våld och svek, hur ofta än
Får solklar rätt ej gälla!
Hur mången Guds och menskors vän
Förtryck och afund fälla.

4.

Men si! då en rättfärdig man
Står fram att sanning yrka:

All verldens makt ej fruktar han;
Guds sak ger honom styrka.
Förgäfves ondskan tändren skär
Och till hans död sin våpnar:
Hans uppsyn lik en engels är,
För hvilken brottet häpnar.

5.

Åt himlen lyftande sin syn,
Den fromme går att lida,
Och skådar i den öppna skyn
Guds Son vid Fadrens sida.
Lik honom, ber han i sitt fall
För dem hans ofärd göra,
Och dör med lugn; ty en gång skall
Dock mörksens makt upphöra.

6.

Ja, Herrans ljus ej slocknar ut,
Fast det i moln sig döljer.
Det goda segra skall till slut,
Fast verlden det förföljer.
Och han, som kom i Fadrens namn,
Skall än välsignad komma,
Och samla i en evig hamn,
Från tidens storm, de fromma.

214.

Math. 25.

Guds rike ej vinns utan vaksam tro
Och akt uppå tiden, som rymmer:
De fåviska jungfrur från håglös ro
Uppstodo med skräck och bekymmer.
Gud nåde oss syndare arme!

2.

I slumrande tröghet, i stojande flärd
Med bättringens stunder vi skämta.
När Brudgummen kommer, är oljan förtärd
Och lamporna slocknande flämta.
Gud nåde oss syndare arme!

3.

Ack! lit ej på timmen, som bådar ditt slut;
Du vet ju ej, når den är slagen!
De sprungo förgåfves i midnatten ut,
De fem, som försummade dagen.
Gud nåde oss syndare arme!

4.

De ropte: o Herre! o Herre! låt opp,
Men blefvo från salen utslutna.
"Jag känner er icke": Så utan allt hopp
De gingo i mörkret förskjutna.
Gud nåde oss syndare arme!

5.

De andra med lampor, som brunno så kla
De gingo i glädjen de fromma.
Ack! vaka du trogna: du vet ej hur snart
Din himmelske Brudgum må komma.
Gud nåde oss syndare arme!

6.

O! må han oss finna beredda i tid,
Må kärlek och håg hos oss brinna!

Up

Upvaknen, J säkre! Uthärden er strid,
J svage! J skolen dock vinna.
Gud hjelpe oss syndare arme!

215.

Luc. 7.

Du, som försummar Herrans nåd!
Betänk, betänk ditt öfverdåd,
Som evigt dig förtappar.
Ack! hör, ännu förbarmar sig
Din Frälsare, och söker dig,
Och på ditt hjerta klappar.

2.

Se, synderskan, vid Jesu röst,
Med bäfvan slår sig för sitt bröst,
Med fruktan honom följer:
Men då hon all hans kärlek ser,
Hon vid hans fötter faller ner,
Och dem med tårar sköljer.

3.

Och med sitt hår hon torkar dem.
Bland döttrar i Jerusalem
Nyss mån att utmärkt blifva,
Hon nu försakar all sin flärd
Och öfverger en fåfäng verld,
Att Gud sitt hjerta gifva.

4.

Och se, hur mild han tar emot
Det arma hjertats bön och bot,

[illegible] den förgråtna:
[illegible] krossad själ, som nårmar sig
[illegible] så innerligt till mig,
"Bli många fel förlåtna."

5.

"Din tro har frålst dig: gack med frid!"
Med frid hon gick, att all sin tid
Sin Frålsare tillhöra.
Hvem syndar ej på denna jord?
Men våck oss, Jesu! med ditt ord,
Att vi må båttring göra.

OM MENNISKANS FALL OCH UPPRÅTTELSE.

216.

Jorden, full af Herrans åra,
Skön i fägring, rik i prakt,
Tolkar Skaparns nåd och makt;
Himlens rymder vittne båra
Om den Gudens majeståt,
Som strött ljus i sina fjät.

2.

Menskan fram i dagen tråder,
Af Guds allmakts arm beredd,
Af hans godhet krönt och ledd;
Åt sin sållhet hon sig glåder:
Oskuld hennes klådnad år;
Himlen hon i hjertat bår.

3.

En gudomlig stråle gjutes
Uti hennes rena själ;
Vishet stadgar hennes vål,
Saligt lugn i hjertat njutes;
Ingen plåga ån år kånd;
Ingen brottslig låga tånd.

4.

Hennes sållhet år att lyda;
Hennes skatt, att vara nöjd;
Hennes arf, en himmelsk fröjd;
Hennes mål, att jorden pryda

Säll, då dina bud jag lyder,
Värdet af en nåd jag ser,
Som mig kraft till dygden ger.

6.

Du min glädje, då jag lider,
Du mitt bistånd i all nöd;
Du min styrka, då jag strider
Och i svagheten mitt stöd!
Håll mitt hjerta vid det ena,
Att med renade begär
Dig jag evigt hafver kär.

218.

Ack! vi äre alla
Adams barn, o Gud!
Såsom han, vi falla,
Bryta mot ditt bud.
Lust och högmod höra
Ormens smicker än.
Att hvarann förstöra,
Vän förleder vän.
Herre! dig förbarma.

2.

Snart den fröjd försvinner,
Som du brottsligt vann;
Snart din brist du finner,
Som ej skylas kan.
Fåfängt du dig döljer
Undan Herrans röst:
Hvart du flyr, den följer,
Ropar i ditt bröst.
Herre! dig förbarma.

3.
Borta är det Eden,
Der du menlös var;
Bort med samvetsfreden
All din glädje far.
Om ock lyckan mäter
Dig sitt öfverflöd:
Skild från Gud, du äter
Blott med sorg ditt bröd.
Herre! dig förbarma.

4.
Si, af jorden komna,
Bli vi jord igen;
Fåfängt dock vi somna,
Själen vakar än:
Vakar och begråter
Utan slut sin nöd;
Lefver, för att åter
Dö en evig död.
Herre! dig förbarma.

5.
Verldarne sig röra
Efter Herrans bud:
Menskan blott vill göra
Mot din lag, o Gud!
Till den minsta lilja
Allt är skapadt godt:
Ack! af menskans vilja
Föds det onda blott.
Herre! dig förbarma.

6.
Skola vi förskjutas,
Utan hjelp och tröst?
Skall din himmel slutas

För vår böne-röst?
Skall din jord oss nära
Till förtappelse,
Och blott tistlar bära
Och förbannelse?
Herre! dig förbarma.

7.

Nej! på ormen tråder
Qvinnans helga såd.
Gud! din nåd oss glåder
Än vid lifsens tråd.
Jesus kom: och jorden
År vålsignad ån,
Himlen öppnad vorden,
Döden sjelf vår vån.
Herre! dig förbarma.

8.

Du, som frålst oss alla,
Jesu! kom till mig.
Låt mig mer ej falla,
Håll mig fast vid dig.
Hjelp mig, når jag strider;
Gör mig from och vis,
Om mig tag omsider
I ditt paradis.
Herre! dig förbarma.

219.

Glåds, fallna slågte! fröjda dig:
Ett budskap år å fårde,
Att lif förkunna dig och mig,
Som voro döden vårde;

Oss kommen är Förlossaren:
Han ropar: "Nåd i himmelen!"
Han ropar: "Frid på jorden!"

2.

En slaf jag under syndens lag
Ej kunde sjelf mig hjelpa;
Jag såg mig närmare hvar dag,
Att i dess afgrund stjelpa:
Jag, nära till förtviflan bragt,
I mitt förstånd fann mörkrets makt,
Och lastens i mitt hjerta.

3.

Men Gud af sin barmhertighet,
Som aldrig tager ända,
Ej kunde se vår uselhet,
Och icke hjelpen sända:
Och för hans barn, ehur förfördt,
Sitt hjerta känner Jesus rördt
Och vill sig om mig vårda.

4.

Han sade: "född en qvinnas son,
Jag sjelf, att mig förbarma,
I döden går, och derifrån
Förlossa vill de arma,
De fångar under synd och nöd,
Jag frälsa vill från evig död,
Att de med mig må lefva."

5.

Han kom — o! djup af nåd som han
Gick jorden att förunna —
Blef menniska, att menniskan
Må *honom nalkas* kunna:

Att se hans Gudoms majestät,
För svag hon var: han höljde det,
Blef från vår Gud vår Broder.

6.

Af vishet, kärlek, tålamod,
Hans lefnad var en lära,
Den' han, beseglad med sitt blod,
Gick verlden att förära.
Väl den, dess föreskrift tar an!
I Jesu död hans död försvann,
Hans synd är öfvervunnen.

7.

Han segrade, och för hans blick
Vek mörkret, synden fälldes:
Den väg, han nu till himlen gick,
Oss öppnad återställdes;
Att i hans fjät, hans kraft, vi må
Dö verlden och till himlen gå,
Hans Ande oss ledsagar.

8.

Glåds, frälsta slägte! fröjda dig,
Att Gud dig hjelp beskärde,
Och lifvet skänkte dig och mig,
Som voro döden värde:
Glåds, prisa Gud, att syndaren
Har vunnit Nåd i himmelen,
Har funnit Frid på jorden!

220.

Gud har af sin barmhertighet
Till nåd oss alla tagit,
Och all vår orättfärdighet
Med Christi blod aftvagit.

All vår förtjenst är utelyckt;
Vår själ, af syndens börda tryckt,
Till nåden måste falla.

2.

Guds lag var helig, rätt och god:
Men sedan Adam brutit,
Sig syndens smitta i vårt blod
Från första stunden gjutit.
En rättvis dom blef allas lott;
Att älska Gud och göra godt
Ej stod i vår förmåga.

3.

Till helig lydnad för Guds lag
Vår ande måste drifvas,
Om helighetens välbehag
Åt våra verk skall gifvas.
Allt, som är födt af kött, är kött:
Besmittadt och i synden dödt,
Att det mot Andan strider.

4.

Dock var af nöden att Guds lag
Fullbordad måste blifva,
Om Gud ännu en glädjedag
Åt verlden skulle gifva.
Ifrån den dom, oss förestod,
Han kom, att med ett heligt blod
Vårt fallna slägte frälsa.

5.

Han, som i verlden kommen var,
Att verldens synder båra,
Guds lag för oss fullkomnat har
Med lydnad och med lära.

Ej lagen den fördömmer mer,
Som Gud i tron ett hjerta ger
Ur syndens boja lossadt.

6.

Då vi nu sätte lit dertill
Och synden öfvergifve,
Gud all vår skuld förlåta vill
Och vi hans barn förblifve.
Vi finne nåd och frid hos Gud
Och fatte kärlek till hans bud,
Att vi dem gerna lyde.

7.

Med tron på Jesu dyra blod
Då vi å nyo födas,
Utaf hans Ande, vis och god,
Begårens välde dödas.
Vårt hjerta, fordom höljdt af brott,
Nu renadt, heliggjordt och godt
Sin kraft af honom njuter.

8.

Ett sådant hjerta villigt är
Att tron med verk bevisa.
Att rätt sin nästa hålla kär,
Det är att Jesum prisa.
Oss alla denna pligt han böd,
Att tjena nästan i hans nöd,
Som sjelf han alla tjente.

9.

Vår kärlek må ej kräfva lön,
Dock tro vi den tillstunda;
Vi kunna den i hopp och bön
På Jesu kärlek grunda.
Att vi den säkert skola få,

Hans löfte hafve vi derpå,
Dock af hans nåd allena.

10.

Så står det i Guds blotta nåd
Att salighet oss gifva;
Men efter hans allvisa råd,
De trogne frålste blifva.
Vi hafve idel skröplighet,
I Gud år all vår salighet;
Honom ske pris och åra!

221.

O Jesu Christ, du nådenes brunn,
Du lefvande vattukålla!
En syndares bön af hjertans grund
Låt för ditt ansigte gålla.
Din stora nåd, ditt ljufliga namn,
De locka mig, arme syndare, fram,
Min nöd för dig att framstålla.

2.

Min moder hafver i synd mig födt,
Af syndig såd år jag tagen,
Och stundligen af mitt syndiga kött
Bland verldenes villor dragen.
Min vilja år oren, min kraft år svag,
Jag kånner i mina lemmar en lag
I strid med den heliga lagen.

3.

O Gud! jag hafver ej lefvat vis,
Jag hafver för dig misshandlat,
Och oskuldens ljufliga paradis
I tistlar och törnen förvandlat.

Ty blef jag stadd i jemmer och nöd,
Och måste med tårar åta mitt bröd:
Stor skuld jag öfver mig samlat.

4.

Men lofvad vare, o Jesù Christ!
Din nåd, din makt och din lära:
Du tog uppå dig min synd och brist
Och ville min börda båra.
Det jag var skyldig, du hafver betalt;
Till salighet du hafver mig valt,
Ditt heliga namn till åra.

5.

Du hafver låtit mig verldenes ljus
Med helsa och glådje skåda;
Föråldrar, vånner och lif och hus
Du frålst från skada och våda:
Och, att jag må ana ett högre vål,
Du hafver med en förnuftig sjål
Mig, Herre! velat benåda.

6.

Men nåd öfver nåd med mig år gjord,
Når du för mig uppenbarat
Ditt kraftiga lefvande heliga ord,
Och mig din vilja förklarat.
Det år min eviga egendom,
Der hafver du mig skön låkedom
Mot alla sorger förvarat.

7.

Der finner jag dig, o Jesu kår!
Med lifsbaneret i hånder;
Jag till det saliga kors du bår,
Mitt öga så gerna vånder,
Och vet, — når jag tror och båttrar mi

Och tager mitt kors och följer dig, —
Att allt till mitt bästa länder.

8.

Så gif nu, o Jesu! för ditt namn skull,
Att jag min synd kan begråta,
Och älska dig, som är mig så huld
Och värdes min synd förlåta.
Jag sedan får i verldene här
Hvad dig, o Herre! behageligt är
Och mig kan evinnerligt båta.

9.

Jag elände matk och vandringsman,
På farliga stigar jag träder;
Jag söker mitt rätta fädernesland
Och mig åt aftonen gläder.
Jag hafver här ingen säker ort,
Ty längtar jag, att gladligt och fort
Få samlas till mina fäder.

10.

Mitt blifvande hem i himmelens höjd,
Men ej på jorden jag finner:
Ty verlden och dess flyktiga fröjd
Som blomstret snarlig försvinner.
Mitt lif är såsom en skugga och dröm,
Det framlöper likt en hastelig ström,
Som fjerran i hafvet förrinner.

11.

När stunden ändas och kroppen blir kall
Och ögonen läggas tillsamman;
Din nåd, o Herre! mig gifva skall
En evig glädje och gamman.
Då skall min röst, bland helgonens ljud,
Förkunna ditt löf, min Herre och Gud!
Förutan all ända, amen.

OM GUDS ORD OCH FÖRSAMLING.

222.

Vi lofve dig, o store Gud!
Allsmåktigt går ditt helga bud,
Ditt dyra ord, Kring himlar och kring jo
Helig, Helig, Helig år Herren Gud.

2.

Din kyrka glådes i ditt skygd,
Hon på ett halleberg år byggd;
Till domens stund Hon hvilar på sin gru
Helig, Helig, Helig år Herren Gud.

3.

Allt folk skall samlas i dess famn,
Och böja knå i Jesu namn,
Och lofva Gud Med christna tungors ljud
Helig, Helig, Helig år Herren Gud.

4.

Allt folk omkring din thron en gång
Skall sjunga segrens höga sång,
Der Cherubim Besvara Serafim:
Helig, Helig, Helig år Herren Gud.

223.

Kom, frålsta hjord! Och hör det ord,
Som kan ditt hjerta nåra;
Församlens, folk! Der fridens tolk
Förkunnar Jesu låra.

)en lårans röst Är nåd och tröst
.t hvarje själ, som blöder;
)ess enkla bud Är: *Frukta Gud*
'ch älska dina bröder.

2.

) syndatrål, Som kropp och själ
verldens sorg begrafver!
Ivart åmnar du? Vånd om! ännu
.n liten tid du hafver:
}uds vilja hör Och båttring gör!
dag sin famn han räcker:
.n annan dag, Dig vredens slag,
j nådens ståmma våcker.

3.

åt, store Gud! Din sannings ljud
f oss med andakt höras.
åt hvarje bröst Af nådens röst
dag till båttring röras.
å det vår tid I dygd och frid
lå trones frukter röna,
)ch salighet I evighet
'år tro med seger kröna.

224.

Mitt hjerta, Jesu! denna dag
kall helgas dig till åra.
åt denna röst, till ditt behag,
tt heligt offer båra.
Ied fröjd jag i ditt hus vill gå,
tt af ditt blod min styrka få
)ch ljus utaf din låra.

2.

)in allmakts och din kårleks höjd
örkunna himlens hårar.

Ditt frälsta folk med helig fröjd
Dig i ditt tempel ärar.
Der öppnas dig ett krossadt bröst,
Som söker dig och finner tröst,
För allt hvad det förfårar.

3.

Så gif, o Gud! att denna dag
Af mig må väl användas.
Låt ånger väckas af din lag
Och tro af nåden tändas,
Och mörkret för din klarhet fly,
Och himlens nåd, hvar morgon ny,
Till dygdens styrka sändas.

225.

Hör! Herren än sin nåd dig bjuder;
Se! templets portar öppna sig.
Kanske härnäst, då klockan ljuder,
Upplåtes grafven blott för dig.
Du går ej mer i Herrans hus,
Ditt rum bereds i sand och grus.

2.

Men om i dag du söker Herran
Och hem hans ord i hjertat bär,
Han följer dig och är ej fjerran,
Då du hans hjelp och tröst begär;
Han ej din sjuksång öfverger
Och än i grafven till dig ser.

3.

Så sök i dag, då år och helsa
Än ge dig tid och kraft dertill,
Sök Herrans nåd, som vill dig frälsa,
Blott du på honom trösta vill:

Och Gud, som hör din bön och sång,
Välsigna skall din kyrkogång.

226.

För Gud, som dina brister vet,
Må du ditt hjerta pröfva,
Och, äfven i din enslighet,
Gudaktigheten öfva.
De bud, som du i templet hört,
Det ord, som der ditt hjerta rört,
Må i ditt hus ej glömmas.

2.

Hvad är att du, hvar helgedag,
En andaktsstund afmäter,
Om du likväl Guds helga lag,
Din arbetsdag, förgäter?
Förgäfves vid altarets fot
Du fällt en tår, som lofvat bot,
Om ej din vandel helgas.

3.

Ehvad du gör, ehvar du är,
Låt tron i gerning röjas,
Och, så i glädje som besvär,
Din själ till Herran höjas:
Då skall din bön, ditt bättringsnit,
Ditt tålamod, din arbetsflit,
En daglig Gudstjenst vara.

227.

När verldens hopp förtvinadt stod,
Likt blomman uti sanden,
Rann upp så klar en helsoflod,

Gaf kraft och mod
Åt qvalda menskoanden.

2.

Guds enda Son till oss steg ned,
En lifsens kålla vorden;
Det månget hjerta var som led,
Men Jesus spred
Hugsvalelse kring jorden.

3.

I verlden han den ende är,
Som hugna kan och lifva
Den syndaångerns qval förtär
Och som begär
I honom salig blifva.

4.

Han ljuset är och sanningen,
Han vägen är och lifvet:
Den honom söker, finner än
Och äfven den,
Som beder, varder gifvet.

5.

Han genom hela lifvets dag
Uträcker sina händer
Till syndare, och med fördrag,
Der tron är svag,
Han veken återtänder.

6.

Och, som en herde för sin hjord,
Allt hvad oss fattas, gifver:
Sin Anda, salighetens ord,
Sitt rika bord,
Och alltid trofast blifver.

7.

Att vi i öknen, utan stöd,
Ej må af vanmakt digna,

Han styrker oss med vin och bröd,
Att vi hans död
Och minne må välsigna.

8.

Hvad skulle Herren göra mer,
Att fallna menskor frälsa?
Han för oss strider, segren ger,
Vår längtan ser,
Och är vårt lif och helsa.

9.

Må vi som dina barn få bo
När dig, och alltid njuta
Kraft af ditt ord till hopp och tro,
Till själens ro,
Tills vi vår vandring sluta.

10.

Du är i lidandet vårt stöd,
O kärlek utan like!
Du för oss genom sorg och nöd,
Och qval och död,
Till herrlighetens rike.

228.

Store Gud! med skäl du klagar,
Att ett folk förderfvadt är,
Som ditt namn på tungan bär,
Men förtrampar dina lagar
Och, för hjertats öfverdåd,
Hämtar styrka af din nåd.

2.

I din helgedom dig möter
Mången själ, som, kall och död,

Utan känsla af sin nöd,
Endast lifvets nöjen sköter,
Och, då hon sig lycklig ser,
Glömmer dig, som lyckan ger.

3.

Kärleksfull, i våra själar,
Ordet du på klippan sår,
Der det inga rötter slår.
Lifvets frö hos verldens trälar
Dör och qväfves af begär,
Att det inga frukter bär.

4.

Du kan tusen verldar styra,
Med ett enda allmakts ord;
Styr då ondskan på vår jord;
Väck ditt folk och bryt dess yra;
Dock i nåd, att det i tid
Än besinna må sin frid.

5.

När du oss till bättring väcker,
Krossa då med lagens röst
Säkerheten i vårt bröst.
När i nödens stund du sträcker
Oss till hjelp din milda hand,
Lossa äfven syndens band.

6.

Gör min själ den trösten värdig,
Som du ger i Jesu blod.
Lär mig tro, att, mild och god,
Du tillika är rättfärdig;
Att din kärlek frälste mig,
Till att evigt lofva dig.

229.

Ack! blif hos oss, o Jesu Christ!
Ty afton är nu kommen visst.
Din helga läras klara ljus
Låt alltid lysa i ditt hus.

2.

Nu är en högst bedröflig tid:
Behåll fördenskull, Herre blid!
Ditt ord hos oss, uti vår nöd,
Och sakramenten till vår död.

3.

Se, ondskan trampar fräckt din lag,
Se, lasten segrar dag från dag;
Låt då, o Jesu! af ditt ord
En kraftig verkan blifva spord.

4.

Du vårdes, Herre! se dertill,
Att mången lärer som han vill;
Guds eget verk vill mästra Gud
Och skapa om hans ord och bud.

5.

Man verkar mot ditt ändamål,
Med ljumhet eller känslopråI,
Med ovist nit, med liknöjd ro,
Med otro eller öfvertro.

6.

De stolta andar dämpa ned,
Som, då de hafva blott för sed
Att föra nytt på banan an,
Förfalska så din lära sann.

7.

Den sak är din, o Jesu Christ!
Du hjelper bäst i all vår brist:

Fördenskull på dens sida stå,
Som ditt ord här försvara må.

8.

Ditt ord är i vår nöd och sorg
Vår säkra tröst och fasta borg:
Dervid behåll din kyrka ren
Och fria henne från allt men.

9.

Gif att ditt ord oss lyser så,
Att vi i mörkret icke gå,
Men, genom denna jemmerdal,
Må vandra till din fröjdesal.

230.

Hur herrlig, Gud! din sol uppgår!
Allt af din nåd sig fröjda får,
Allt i ditt ljus förnöjes.
Hur löses ej all mödas tvång!
Och blott en enig, stilla sång
Till dig från jorden höjes.
Din menighet, i tro och hopp,
Till dina gårdar tråder opp,
Hvart hjerta till dig höjes.
Du är, du är, O Gud! oss när.

2.

Som vällukt går af blomstrens ring,
En stilla andakt rundt omkring
Uppstiger att dig dyrka.
Ja, dig förkunnar, Herre Gud!
Allt hvad som anda har och ljud,
Och verlden är din kyrka:
Och luft och ljus och berg och flod
Och mensko-hjertats glada mod

Den samma lära yrka:
En Gud och Far Allt väsen har.

3.

Skall jag då ensam vara stum?
Nej, jag skall i de helga rum
Gå upp, och se din ära!
Skön är din himmel och din jord,
Men herrligare är ditt ord,
Din lag, din nådelära.
Dig nalkas jag, i Jesu namn:
Tag bort min skuld, slut ej din famn,
Och låt mitt hjerta bära
Mig vittnesbörd, Att jag är hörd.

4.

Vår jord, och hvad som är derpå,
Skall störtas, himlen skall förgå,
Med alla stjernors skara;
Men ej ditt ord och ditt förbund,
Som varit har till denna stund,
Och skall för evigt vara.
Lär mig då akta på din lag:
Att, på den stora sabbatsdag,
Då jag för dom skall svara,
För Jesu skull, Du är mig huld!

231.

O Gud! det är en hjertans tröst,
Att i ditt hus få komma,
Der vi få glädjas af din röst,
Med alla dina fromma.
Hur väl det i ditt tempel går,
Hur helgedomen herrlig står,
Der är *stor lust* att skåda.

2.

Uti ditt hus en enda dag
Mer dyrbar mig skall blifva,
Än allt det nöje och behag,
Som verlden har att gifva.
Fullkomlig glädje hos dig är,
Uti din boning, Herre! der
Ditt ord du uppenbarar.

3.

Ty bedje vi, o Fader! dig,
Att du vår själ förunnar
Den nåd, att ständs hugsvala sig,
Der man ditt ord förkunnar:
Och låt oss der din ära se,
Din herrlighet oss der bete,
Till fröjd förutan ända.

4.

Gif oss din Anda, gode Gud!
Som bäst kan oss bereda
Till hörsamhet för dina bud,
Och i all sanning leda;
Att vi ditt ord må rätt förstå,
Och oss derefter ställa så,
Att ditt namn alltid helgas.

5.

Vi prise dig, o Fader kär!
Dig, Son! vi pris hembära,
Och, Ande! dig som trösten är:
Ja! Gud ske pris och ära!
Som det har skedt från evighet
Och ännu sker i evighet:
Vi sjunge dertill Amen!

232.

Hit, o Jesu! samloms vi,
Att ditt helga ord få höra:
Vårdes, Herre! stå oss bi,
Och vår håg till andakt röra;
Att han, ifrån jorden tagen,
Till dig alltid varder dragen. :,:

2.

Vårt förnuft förblindadt är,
Mörker all vår själ betäcker,
Om din Ande ej är när,
Som nytt ljus i henne väcker.
Jesu! vårdes oss nu stärka,
Och nytt hjerta i oss verka. :,:

3.

O du herrlighetens sken!
Ljus af Fadrens ljus utgånget!
Gör vår håg från mörkret ren,
Som vårt hjerta håller fånget.
Styr vår tunga, håg och öra,
Till att rått vår Gudstjenst göra. :,:

233.

O Gud, som hörer allas röst!
Gif oss din Andas gåfva,
Att vi, som sätte till dig tröst,
Dig rätt må kunna lofva,
Och ordet nu anamma så
Att tron deraf må styrka få;
Och vi må christligt lefva.

2.

Låt upp hvar trogen herdes mun,
Att han ditt bud må följa
Och, oförskräckt i hvarje stund,
Ej någon sanning dölja;
Men hvad du, Gud! oss säga vill,
Det gif du nåd och styrka till,
Att han oss det förkunnar.

3.

Vårt öra öppna, Herre Gud!
Regera håg och sinne,
Att vi må höra dina bud
Och hafva dem i minne:
Så att vi ordet rätt förstå,
Och alltid i din vilja gå
Och såleds ordet göre.

234.

O Jesu Christ! dig till oss vänd,
Din helga Anda till oss sänd:
Med nåd och kraft vår anda rör,
Och oss på lifsens väg sjelf för.

2.

Upplåt vår mun till ditt namns pris,
Styr våra hjertan, god och vis;
Förök vår tro, upplys vår själ,
Ditt helga ord att lära väl.

3.

Till dess vi sjunge med Guds här:
Gud helig, helig, helig är,
Och saligt skåde ljusets Far
Bland himlaskaror uppenbar.

4.
Ära ske Fadren och hans Son,
Den helge And' på samma thron:
Den heliga Treenighet
Ske pris och lof i evighet!

235.

Tack, o Jesu! för det ord
Du i dag oss låtit lära.
Må din sanning på vår jord
Blifva lydd och frukter båra.
Kom, att i vårt hjerta fästa
Håg, att älska Gud och nästa. :,:

2.
Du, som låtit oss din lag
Ren och helig här förklara!
Gif att ock vår arbetsdag
Må en själens Sabbat vara.
Vårdes du vårt bröst upplifva,
Att det må ditt tempel blifva. :,:

3.
Gif, att, under lifvets lopp,
Lifvets pligter redligt skötas.
Låt oss här, med tro och hopp,
Dig till ära åter mötas.
Låt det ljuset, som oss leder,
Aldrig bland ditt folk gå neder. :,:

Hans starka hand, fast icke sedd,
År alltid till mitt vårn beredd,
När nöd och ångest hota.

2.

Om jag, i mörkret vilseförd,
Omhvärfs af skräck och fara,
Skall dock min suck af Gud bli hörd,
Och han utmed mig vara.
Hans hand skall trofast leda mig
Och föra på den rätta stig,
Der jag skall trygghet finna.

3.

Jag fruktar ingen, utom Gud,
Och går dit honom täckes.
Jag lyder villigt Herrans bud,
Ej klagar, ej förskräckes.
Jag vet, han vill min salighet;
Hans godhet och barmhertighet
Ifrån mig aldrig skiljas.

239.

Uti din nåd, o Fader blid!
Befaller jag, i all min tid,
Min arma själ, och hvad jag har:
Anamma allt i ditt förvar.

2.

Min själ, mitt lif ditt eget är,
Det vet du sjelf, o Herre kär!
Bevara sjelf hvad dig tillhör,
Så att ej något ondt mig rör.

3.

I dig är jag af hjertat nöjd:
Du är min enda tröst och fröjd;
Uti min nöd och stora brist
Är du min hjelp, det vet jag visst.

4.

Det är min tro, o Fader blid!
Hjelp, att jag alltid blir dervid:
Ifrån ditt barn du aldrig vik,
Att jag må ärfva himmelrik.

OM GUDS NÅD OCH SYNDENAS FÖRLÅTELSE.

240.

Till dig allena, Jesu Christ!
Mitt hopp står här på jorden:
Du är, i all min nöd och brist,
Min enda tillflykt vorden.
Från himmelen är ingen sänd,
Och ingen här på jorden känd,
Som kan af nöden frälsa mig:
Ack! blott på dig
Kan syndaren förlåta sig.

2.

Min synd är stor och mycket svår,
Att hjertat må förtvina;
Men hela du mitt samvetssår
Genom din död och pina,
Och låt mig tro, att du, så huld,
Hos Fadren har betalt min skuld:
Att jag från syndens slafveri
Må varda fri
Och till Guds barn upptagen bli.

3.

Gif mig af din barmhertighet
En tro, som är den rätta:
Så att, då jag din vilja vet,
Jag den i verk må sätta:
Först och för allting älska dig,

Så ock min nästa såsom mig.
Ack! med din Anda hos mig blif
I död och lif,
Och afgrundsandan från mig drif.

4.

Ära ske Gud, som på sin thron
Med fadershand oss leder,
Och Jesu Christ, hans enda Son,
Som för oss alla beder,
Och Andan, som med ljus och frid
Oss blifver når i all vår tid!
Ja, pris, o Herre! vare dig,
Här timmelig
Och sedan der evinnerlig!

241.

ål mig i evighet! nu känner själ och sinne
öst, fägnad, frid och ro; ty jag är uti minne
s Gud, min Frälsare, och ser mig njuta visst
frukt af din förtjenst, o milde Jesu Christ!

2.

rthån, borthån från mig, med er fördömda skara,
nd, afgrund, djefvul, död! ty Gud vill mig försvara:
n är med mig; hvem kan sig sätta emot mig?
n är den mig i allt beskyddar väldelig.

3.

n är den, som mig har till nåd och vänskap tagit,
n är den, som min synd, mitt straff har från mig dragit.
lrefter låt mig, Gud! min lefnad ställa så,
t jag i *bättrings* frukt och kärlek lefva må.

4.

Gif att jag alltid må i dina budord vandra,
Tillfredsställd med mig sjelf och kärleksfull mot andra;
Din fruktan vara må min ära och min fröjd,
Och jag med ditt behag i lif och död förnöjd!

242.

Hur är jag säll, min Gud! om, en bland dina vänner,
Din Andas vittnesbörd jag i mitt hjerta känner!
I alla öden trygg, och glad i Jesu spår,
Jag känner, hur min fröjd all verldens öfvergår.

2.

Jag då, med mannamod mot hela mörkrets skara,
Af verld och synd och död har intet att befara;
Utrustad med din kraft, min svaghet allt förmår,
Och fast, som hälleberg, mot alla anfall står.

3.

Med tacksamhet för dig, jag prisar säll den dagen,
När jag, ett nådens barn, i ditt förbund blef tagen;
Från syndens smitta ren jag vardt i dopets flod,
Och mot dess anfall styrkt jag är af Jesu blod.

4.

Hon mig försöka kan, men ej skall öfvervinna;
Nej, jag skall ståds min pligt, mot dig, min Gud! besinna,
Som, åt ett vanskligt stoft med svagheter och brott,
Beredt, bland englars tal, en oförgånglig lott.

5.

Mitt intet och ditt allt likväl jag ståds betänker:
I strid är du mig när, och den som segren skänker;
Den, hvars fördolda hand, i tålamod och hopp,
Med huldhet för mig fram till målet af mitt lopp.

6.

t vandra, som jag bör, gör mig allt mer benägen:
yrk mig, att, trött och svag, jag ej gifs upp på vågen,
:h, om jag vilse går, mig du till rätta för!
in Gud! jag beder dig, och vet att du mig hör.

243.

Bort mitt hjerta med de tankar,
Som från Gud du vore stött.
Håll dig fast vid hoppets ankar,
Och blif ej i bönen trött.
Tryckes du af syndens skuld,
Är dock Herren god och huld;
Fast din synd förtjenar döden,
Frälsar Gud dig dock ur nöden.

2.

Si, han ville dig ju kalla
Till sitt barn i dopet re'n.
Men du föll: o Gud! vi falla,
Såsom Adam, hvar och en.
Men om du till Jesum flyr
Och din förra ondska skyr,
Till sitt barn Gud tar dig åter
Och din synd han dig förlåter.

3.

Han, hvars nåd sig uppenbarar,
Ny som solen, dag från dag;
Han, som fadershuld förklarar
I sitt ord sitt hjertelag:
Skulle han ej vårda sig,
Lika kärleksfull, om dig?
Minsta sparf han ej kan glömma:
Skulle han för dig ej ömma?

4.

Si, så sant jag evigt blifver,
Vill jag icke syndarns död,
Utan att han öfvergifver
Synden, som beredt hans nöd.
Jag en hjertlig glädje får,
När en själ, som vilse går,
Till mig åter vill omvända;
Intet ondt skall henne hända.

5.

Ingen herde kan så leta
Efter ett borttappadt får.
Kunde du Guds hjerta veta,
Huru ömt det för dig slår,
Kallar, varnar, söker dig,
Arme! på din villostig,
Och vill dig all synd förlåta;
Skulle du af kärlek gråta.

6.

Herren aktar på den fromma
Och hos den betryckta bor;
Vill att ingen skall omkomma,
Hvilken bättrar sig och tror,
Hvilken ifrån satan flyr
Och hans verk med allvar skyr:
Heliggjord han öker fröjden
Hos de saliga i höjden.

7.

Englarne i fridens länder
Höja tacksamhetens ljud,
När en syndig sig omvänder
Till sin Frälsare och Gud;
Helgonen med glädje se,
Hur till de botfärdiga

Herren sträcker fadersarmar
Och sig öfver dem förbarmar.

8.

Ingen sjö så högt kan svalla,
Intet djup så grundlöst är:
Som den nåd, hvarmed oss alla
Gud på sina händer bär;
Som den kärlek, hvarmed han,
Mäktig och i löften sann,
Vill oss kalla, återföra,
Frälsa, helga, saliggöra.

9.

Haf då tröst, mitt sorgsna sinne!
O mitt hjerta! fatta mod.
All din ångst och skräck försvinne,
Vid den tanken: Gud är god!
Dina synders myckenhet
Emot Guds barmhertighet,
Kan ej liknas, må ej nämnas:
Si, en Fader kan ej hämnas.

10.

Om all verldens ansvar låge
På din själ med evigt hot,
Och din Gud blott allvar såge
I din ånger, tro och bot:
Skulle han, oändligt huld,
Dock, för enda Sonens skull,
Dina synder icke tälja,
Men dig till sitt barn utvälja.

11.

Ack! min Gud! till dig jag ställer
Allt mitt hopp, i Jesu namn.
Hans förtjenst för mig ock gäller,
Och upplåter mig din famn.

Haf mig kär, och uppväck mig,
Att jag åter älskar dig;
Låt din Ande mig regera,
Att jag aldrig syndar mera.

244.

Ack! hvar skall jag tillflykt finna?
Mina synder utan tal
Hafva störtat mig i qval;
Tårar ur mitt öga rinna.
Sorg och jemmer, utan tröst,
Bo i ett förkrossadt bröst.

2.

Gud! din vrede har mig slagit,
Du mitt samvete har väckt.
För dess hot är jag förskräckt,
För den synd, som mig bedragit,
Som mig fjerran från dig skillt
Och mitt själalugn förspillt.

3.

Dock du är ock den, som sänder
Tröst af din barmhertighet
Till den, som med ödmjukhet
Sig botfärdig till dig vänder,
Att med tro uppå ditt ord
Bli af nåd rättfärdiggjord.

4.

Jesu! du för mig kan bana
Denna salighetens stig;
Din förtjenst kan frälsa mig
Och nytt hjerta hos mig dana.
Jesu! trygg i dina spår
Jag till nådastolen går.

5.

Jesu! ingjut i mitt hjerta,
Som bedröfvadt är, din nåd;
Var mitt bistånd och mitt råd:
Så försvinner syndens smärta
Och Guds vrede lägges ned
Och mitt samvete får fred.

6.

Ja, jag redan saligt finner,
Att min bön af dig är hörd,
Och din Andas vittnesbörd
Redan till mitt hjerta hinner,
Att du har betalt min skuld
Och din Fader är mig huld.

7.

Tack, o Gud! som täckts benåda
Och på nytt hugsvala mig!
Si, mitt hjerta fröjdar sig,
Jag är frälst från syndens våda:
Gud ske pris! nu mår jag väl.
Lofva Herran Gud, min själ!

245.

Jesus är min vän den bäste,
Hvilkens like aldrig är;
Skall jag då så med de fleste
Öfvergifva honom här?
Ingen skall mig kunna skilja
Ifrån den mig har så kär;
En skall vara begges vilja
Alltid här och evigt der.

2.

Han har döden för mig lidit,
Ingen skall fördömma mig:
Hos sin Fader för mig bedit,
Det mig gagnar eviglig.
Ho är då, som vill förklaga
Den han sjelf utkorat har?
Ho vill ifrån honom dräga
Den han har i sitt försvar?

3.

Jag är viss och derpå liter,
Hvarken lifvet eller död
Mig ifrån min Jesu sliter:
Englar, höghet eller nöd,
Djuphet eller annat mera,
Vare kommand' eller når,
Skall mig från Guds kärlek föra,
Som i Jesu Christo är.

246.

Jesu! du, som själen spisar
Med ditt ord och nåd bevisar!
Allt godt finner jag hos dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

2.

Sant är, når jag vill besinna,
Kan jag mig ej värdig finna;
Men jag hoppas uppå dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

3.

Blif mig når, ty jag är svager,
Att ej satan mig bedrager;
All min kraft jag har af dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

4.
Låt det onda från mig vika
Och dess flärd mig ej besvika;
Jag förtröstar uppå dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

5.
Fastån jag i synden swäfvat,
Ofta mot din vilje sträfvat,
Jag ej mer förgåter dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

6.
Intet skall mig här fördärfva,
Himmelriket får jag ärfva;
Ty jag hoppas uppå dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

7.
Vårdes, Jesu! når mig blifva
Och all synd ifrån mig drifva;
Jag vill hålla mig till dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

8.
När du, Jesu! hos mig blifver,
Och mig med din Anda drifver,
Si, då kan jag tröstelig
Säga: Jesus är när mig.

9.
Si, då får jag salig fara
Åntlig till din ånglaskara
Och der evigt prisa dig.
Blif, o Jesu! ståds hos mig.

247.

Misströsta ej, min sorgsna själ!
Du har en Gud, som vill ditt väl.

Han ser din nöd och är din vån.
Hans hjerta ömt sig älskar än.
I bättring ned för honom fall.
Din bön i nåd han höra skall.

2.

Ty Jesus, Guds enfödde Son,
Steg ned af herrlighetens thron,
Att föra oss från villans spår
Och hela våra samvetssår,
Och gifva oss sin tröst och frid,
I all vår sorg och all vår strid.

3.

Hans blod, som dig till frälsning r
Ditt hjertas börda lätta kan.
En grundval Jesu död dig lagt
Till seger öfver syndens makt.
Af hjertat honom trogen blif,
Som dig till räddning gaf sitt lif.

4.

Den sällhet, du förlorad ser,
Dig Jesu kärlek återger.
Din Fader öppnar glad sitt bröst
För hoppets blick och ångrens röst.
Med glädje fatta då den hand,
Som räcks att lossa dina band.

5.

Förskräckes du för mörkrets hår,
Som mot ditt lugn bevåpnad är;
Så sök ditt skydd i Jesu makt,
Som mörkrets välde nederlagt.
Rättfärdigheten är den lön
Hans blod beredt åt tro och bön.

6.

Din bättring synes kall och sen;
För Gud är nog, om den är ren

Det rätta sorgemåttet är,
Att icke hafva synden kär.
På lifvets stigar återförd,
Du räddad är och redan hörd.

7.

Din tro dig synes matt och svag:
Ack! lemna dig åt Guds behag.
Den gnistan varder icke släckt,
Som af din Gud i nåd är väckt.
Som Fader, är hans hjerta ömt;
Sitt svaga barn han aldrig glömt.

8.

Du är Guds godhet icke värd:
Den är ock dig af nåd beskärd;
Ty Jesus undfår syndare,
Som äro rätt botfärdige.
Den frid, som han till jorden bär,
En evig kärleks gåfva är.

9.

Då nöden hotar grym och hård,
Så lemna dig åt Jesu vård.
Hos honom finnes makt och nåd;
Hos honom finnes tröst och råd.
Då dig han räddat ur ditt fall,
Han dig ock mildt beskydda skall.

10.

O Jesu! du min tillflykt är;
Af dig mitt hjerta tröst begär.
Du glädja kan en krossad själ:
Ditt lif du gaf för verldens väl.
Då till din thron med hopp jag går,
Jag lif, och ljus och seger får.

BOT-PSALMER.

248.

Hjelp mig, min Gud! ack! fräls mi
Till dig jag usle syndaträl
Min tillflygt äntlig tager.
Du ser, hur arm och krank jag är
O Gud! en ångrens eld mig tär,
En samvetsmatk mig gnager.
Ack! att jag mig ej omvändt förr!
Nu, Herre! vid ditt huses dörr,
En Lazarus jag ligger
Och nådesmulor tigger.

2.

Mig nådig och barmhertig var,
Du, som din nattvard tillredt har
Och mig och många bjudit!
Till mig du ock med kallelse
Utskickat dina tjenare,
Till mig ditt rop ock ljudit.
O Herre! nu jag komma vill,
Men, ack! du lycker dörren till;
Från de fullsatta borden
Jag uteståWhat ngd är vorden.

3.

O ve! jag kommer då försent!
Jag dåre, som likväl förment
Mig äga tid och stunder!
På verlden lekte all min håg
Den långa dag; och jag ej såg

Hur solen sjönk derunder.
O ve! hur jag mitt väl försatt!
Det mörknar, ack! det blifver natt:
Och verlden mig förskjuter,
Och himmelen sig sluter!

4.

O Herre! slipper jag ej in?
O Fader! är jag mer ej din?
Har jag ej bröllopskläder?
Skall jag nu gå den mörka stig,
Der ingen stjerna lyser mig
Och ingen vän mig gläder?
Ack! finns, i himmel och på jord,
För mig ej mer ett tröstens ord,
Som hjertat vederqvecker
Och hoppet åter väcker?

5.

Det finns ett ord, för mig så kårt,
Så fast och så anammansvärdt
Till själens lif och helsa:
Att Jesus verldens synder bar,
Att han i verlden kommit har,
De fallna till att frälsa!
O! nådens Evangelium:
Att han, som röfvaren ett rum
I paradis förunnar,
Sig öfver mig varkunnar!

6.

O Jesu, Davids Son! till dig
Min blick, mitt hjerta vänder sig
Och mina händer sträckas:
För ångren sann, fast den är sen,
Och två mig från de synder ren,
Som dem min själ befläckas.

Ett villadt får, som funnit år,
Ack! till de nitti-nio bår
På hulda herde-armar,
O du, som dig förbarmar!

249.

Gud, min Gud, som dig förbarmar!
Du, som icke vill min död!
Fader! räck mig dina armar,
Der jag ligger i min nöd:
Brott och qval mig öfverhopa.
Låt mig icke fåfångt ropa.
Jesu! du min hjelp och tröst!
Undsätt mig och hör min röst.

2.

Nu jag ser, hur jag gjort illa,
Jag, som på förderfvets stig
Låtit verlden mig förvilla,
Låtit synden fångsla mig:
Nu omsider jag förfarit,
Hur mitt hopp bedrägligt varit,
Då hos dig, o Gud! min själ
Icke sökt sitt högsta väl.

3.

Men jag finner, till min smärta,
Att ännu hos mig jag bär
Samma tyggellösa hjerta,
Samma svekfulla begär:
Att jag dem må kunna dämpa,
Jesu! lär mig städse kämpa,
Och, i kraften af ditt blod,
Gif mig styrka, gif mig mod!

4.

Ja, mig strida lår i tiden,
Och, når jag ur tiden går,
Gif, uti den sista striden,
Att jag segerkronan får;
Att jag, frålst från evig fara,
Måtte bland de sållas skara,
Milde Jesu! prisa dig,
Som ur nöden hulpit mig!

250.

Din lag, o Herre! dag från dag
Till detta hjerta ljuder;
Men, mera hörd, en annan lag
I mina sinnen bjuder.
Jag kånner mig i lustans garn
Inunder synden fången;
Jag år, som ett förloradt barn,
Ifrån min Fader gången:
Ack, usla lott!
Uti mitt kött bor intet godt.

2.

Ho skall från denna syndakropp
Min arma själ förlossa,
Och pligtens kånsla lifva opp
Och vanans vålde krossa?
Ho gifver åt min själ en frid,
Som verlden icke gifver?
Ho lofvar, att i evig tid
Jag ej förtappad blifver?
Ty evig år
Den eld, som syndaren förtår.

3.

O! du, som till vår frälsning kom
Och sade till de arma:
"När syndaren sig vänder om,
"Vill Herren sig förbarma;"
Du lärde, att en villad son,
Som flyr till Fadrens sköte,
Ej skall förskjutas derifrån,
Ej bäfva för hans möte.
Det är din röst,
Som ger mig hopp och lugn och tröst.

4.

O gode Gud! så var mig huld:
Jag tror, att du förlåter,
Af nåd, för Jesu Christi skull,
Den synd, som jag begråter;
Jag tror, att du, af samma nåd,
Din Ande täcks förläna,
Som styrker mig med kraft och råd,
Att dig till döden tjena
Och blifva värd
Den salighet, mig är beskärd.

5.

Jag vill, o Gud! från denna dag
Ditt helga budord hålla
Och icke mer, förförd och svag,
Min egen ofärd vålla.
Ej gagnar hvad i verlden här
Jag njuter och förvärfvar,
Om jag med syndiga begär
Min dyra själ förderfvar:
Jag vill, o Gud!
Af hjertat lyda dina bud.

6.

Hvar stund jag lefver, skall jag mig
Om helgelse beflita,
Och, med ett barnsligt hopp till dig;
På Jesu ord förlita:
"Ej den, som ropar *Herre* blott;
"Men den, som gör din vilja,
"Skall du från syndastraffets lott;
"En salig timma, skilja."
O Gud! jag vill
I lif och död dig höra till.

251.

syndaträl, som sofver i syndens dvala!
k upp, vak upp! din bättring ej mer förhala:
armed vill du din fattiga själ hugsvala;
r snart du skall ditt slösade pund betala?

2.

t bud är sagdt, som aldrig skall återtagas,
t du skall dö, och sedan för domen dragas;
ds, att din lott, din eviga lott tillagas
ändlöst qval, i mörker som aldrig dagas.

3.

Herren Gud skall komma i makt och ära;
t räkenskap af alla, för allt, begära,
t båtar ej, att skrud eller trasor bära;
r hvad de sått, det skola de alla skära.

4.

t båtar ej, att mäktig och nådig heta;
: vara lärd och mennisko-visdom veta;
: efter vinst kring vatten och länder leta,
: pustande på fädernas mull arbeta.

5.

syndaträl! än höres en Fader kalla,
höres ej den stränga basunen skalla:

O! skynda dig, för kärlekens thron att falla
Och Jesu namn i ånger och tro åkalla.

6.

Miskundlig, Gud! låt nådenes Sol upprinna,
Att med dess ljus må synder och qval försvinna,
Låt mig min frid, min eviga frid besinna,
Låt mig i dag din heliga vänskap vinna.

7.

All verldens ljus! du saliga morgonstjerna!
O Jesu! kom, att mig ledsaga och värna;
Led mina steg, som vända sig om så gerna
Från syndens väg och sig till ditt rike årna.

8.

Dig, Herre Gud! evinnerligt vill jag lofva,
Att du mig ej tillstadde i synden sofva.
För all den nåd, hvarmed du täcks mig begåfva,
Mitt hjerta tag! förskjut ej min ringa håfva.

9.

Mig pröfva, Gud! mitt hjerta du sjelf ransaka,
Förlån mig kraft, att bedja och troget vaka,
Att jag ej mer må falla i synd tillbaka,
Och, för dess lust, mitt eviga väl försaka!

252.

Min högsta skatt, o Jesu kär!
Ack! värdes mig benåda.
Jag svedan af de synder bär,
Som vid mitt hjerta låda.
O Jesu! min förhoppningsgrund!
Var du min tröst i qvalens stund,
Min hjelp i själens våda.

2.

Mig nådig och miskundlig var,
Förlåt mig skulder mina,
För dem du döden lidit har

På korset med stor pina.
Gör mig från syndens smitta ren
Och låt ännu ditt nådesken
För mig i mörkret skina.

3.

Ack! när jag min missgerning svår
Med allvar eftertänker,
Mitt hjerta då en börda får,
Som mig till jorden sänker;
Om jag ditt ord ej hade då,
Ej någon tröst jag kunde nå,
Som frid åt hjertat skänker.

4.

Men detta ord försäkrar mig,
Att du af nåd tillgifvit
Den synd, som hjertligt inför dig
Bekänd och ångrad blifvit;
Och att du möter, huld och god,
Dem, som ett rätt förkrossadt mod
Till nåda-thronen drifvit.

5.

När jag till synden leda bår,
Jag vet, att du borttager
Den oro, som mitt hjerta tår,
Den matk, mitt samvet gnager.
När jag till båttring ej år sen,
Som David och Manasse ren
Du i ditt blod mig tvager.

6.

Alltså, min Gud! jag nalkas dig
Och faller för dig neder;
Med knän, som ödmjukt böja sig,
Jag *af allt hjerta* beder:

Förlåt, att jag förvillat mig,
O Gud! så länge på den stig,
Som till förderfvet leder.

7.

Den syndalust, som hos mig rår,
Du vårdes sjelf förstöra,
Att jag ett heligt sinne får
Och vill din vilja göra;
Att hjertat, till din lydnad böjdt,
Med ditt behag i allting nöjdt,
Må framgent dig tillhöra.

8.

Din Andas tröst i all min nöd
Låt alltid mig förnimma,
Låt mig, hugsvalad af din död,
Förbida dödens timma;
Och upplåt, då jag hädanfar,
En himmel, evigt säll och klar,
Högt öfver grafvens dimma.

253.

Ack, Herre Gud! Mot dina bud
Jag, dag från dag, har brutit,
I öfverdåd Har jag din nåd,
Ditt kärleksrop förskjutit.

2.

Ur dvalan väckt, Bestört, förskräckt,
Gud! hvart vill jag mig vända?
Mig når din blick, Om jag än gick
Längst bort till verldens ända.

3.

Jag flyr till dig: Förskjut ej mig,
Min Gud! mig nådigt skona.

Din stränga rätt Åsidosätt:
Mig Jesus vill försona.

4.

Men skall så ske, Att syndens ve
På syndarn måste fälla:
Gör straffet blott Till tidens lott;
Och mig till bättring kalla.

5.

O Jesu god! Gif tålamod,
Sann tro och lydigt hjerta.
Låt aldrig mig Förgäta dig
I glädje eller smärta.

6.

Gör du med mig, Som godt syns dig,
Så vill jag mer ej klaga,
Men vandra nöjd, Af korset böjd,
Det du mig hjelper draga.

7.

Som foglar fly, När stormar gny,
När åskor dem förskräcka;
De skynda fort Hvar på sin ort,
Att sina nästen räcka.

8.

Så, från en tid Förutan frid,
Till dig min ande ilar;
Så, från en verld Uppfylld af flärd,
Hos dig mitt hjerta hvilar.

9.

Du är mitt stöd I all min nöd;
Din vilja är min vilja;
Du är mitt hopp, Fast själ och kropp
Sig från hvarandra skilja.

10.

Pris vare dig, Som skapat mig,
Mig frälsat, mig hugsvalat!

Mitt offer tag, Och hör hvad jag
Af troget hjerta talat.

254.

När jag besinnar, store Gud!
Hur ofta dina helga bud
Af mig förgåtne blifvit,
Hur framgent, uppå lastens stig,
Jag samlat skulder öfver mig
Och Herran öfvergifvit;
Då ser jag mina synders tal
Med fasa, blygd och samvetsqval.
O Gud! hvad står mig åter,
Om du mig ej förlåter?

2.

Jag har till snöda lustars träl
Förnedrat en odödlig själ,
Den högsta skatt jag äger.
O samvete! med ångrens slag
Du röfvar glädjen från min dag
Och sömnen från mitt läger.
Förgåfves bjuder verlden tröst;
Och yrans larm och flärdens röst,
Som döfvar och förvillar,
Ej själens oro stillar.

3.

O! kan jag hoppas tillgift mer
Utaf en Gud, som allting ser
Och rättvist vedergäller,
Då, för min öfverträdelse,
Hvar stund, mitt eget samvete
Med straffets dom mig fäller?

Gud! med hvad brottsligt öfverdåd
Jag har förspillt din dyra nåd,
Mot dig beståndigt brutit,
Och dock din kärlek njutit!

4.

Hvart skall jag fly, Allvetande!
För dig, som pröfvar njurarne
Och hjertat utransakar?
Din blick, som genomtränger mig,
Till hvarje känsla sträcker sig,
På hvarje tanke vakar.
Af blygsel höljd, af ånger tärd,
Jag är, o Gud! din nåd ej värd,
Af ångest jag försmäktar,
Mig sjelf ej hjelpa mäktar.

5.

Men, ack! i lifsens ord jag har
Ännu en tröst, en tillflykt qvar,
Att få med Gud förenas.
Var lugn, min själ! och fatta mod,
Ty uti Jesu dyra blod
Kan du från synden renas.
Med ånger, bättring, hopp och tro
Jag söker, och jag finner ro
Hos dig, som gått i döden,
Att frälsa mig ur nöden.

6.

Jag flyr till dig, min Frälsare!
Som låt, för alla syndare,
Ditt blod på korset rinna.
I ditt tillbedjansvärda namn
Jag skyndar till en Faders famn,
Att nåd och tillgift vinna.
Vid korsets fot jag faller ner,

Ej frålsa mig från dödens hot,
Och ej från syndens vana;
Om du, hvars blod der strömmar ne
Ej hos din Fader för mig ber
Och hinder mig din Anda.

8.

Förlåt, o Gud! för Jesu skull,
Att jag mot dig har brutit.
Förlåt, o Jesu, evigt huld!
Att jag din nåd förskjutit;
Ack! jag har lefvat verlden lik,
Och, för dess fröjd, på qval blott rik
Din salighet föraktat.

9.

Har David funnit nåd hos dig,
Har du Manasse sparat,
Till Petrum vändt dig mildelig,
Och röfvarn tröstligt svarat:
Så se mig ångerfull som de,
Och vänd dig, o Förbarmare!
Till mig med samma mildhet.

10.

Styrk mig allenast i den tro,
Att du för mig led döden,
Då får mitt samvet ljuflig ro,
Då har jag tröst i nöden.
Förlån mig din, ej verldens frid,
Och hjelp mig i min sista strid,
Den jag med döden håller.

256.

Mitt skuldregister når jag vill, o Gud! betä
...ng att synden mig har sänkt i evig våda;

Ty jag den samme år, som tiotusend pund
betala skyldig blef; men, Gud! bete miskund.

2.

Ty jag, som uti synd är född och aflad vorden,
Ej finner någon tröst i himlen och på jorden,
Förutan dig allen: men, ack! jag har allt fort
Från min födslostund, mång tusend synder gjort.

3.

O Herre! dig jag har, som en förhårdad dåre,
Förtörnat dag från dag med mina synder svåre:
Och när din kärlek mig till bättring kallat har,
Har jag föraktat all den nåd du till mig bar.

4.

Ack jemmer! skall dock jag inför din domstol stånda,
Och till den afgrund gå, der allt är idel vånda,
Der jemmer, ångslan, skrån samt tusend ack och ve
För evigt skilja mig ifrån ditt anlete?

5.

O Herre Zebaoth! hvart skall jag taga vägen?
Hvart skall jag usle hän? Jag är om hjelp förlägen:
Jag vet ej annat råd, jag faller dig till fot;
Jag vet du ej försmår ett krossadt hjertas böt.

6.

Tag an det dyra blod, som ymnigt är nedflutet
Från korsets helga stam och för min skuld utgjutet;
Som rikt betala kan de tiotusend pund:
Ty var, o store Gud! mig nådig, gör miskund.

257.

Hvart flyr jag för Gud och hans eviga lag?
Den drabbar mig nära och fjerran.
Ack! hur vill på domens förfärliga dag,
Jag kunna bestå inför Herran?
Gud vare mig syndare nådig!

Nu jag vill, med Petri tårar,
Ligga för din fotapall;
Nu jag vill, med krossadt bröst,
Söka Publikanens tröst;
Jag med synderskan vill gråta,
Att du må mitt synd förlåta.

4.

Ja, förlåt, o Jesu Christe!
Ja, förlåt min stora skuld,
Du, som redan hås beviste,
Hur du var mot alla huld:
Du, som, för att frälsa mig,
Har i döden gifvit dig!
Gif, att i ditt blod jag renad
Evigt blir med dig förenad.

259.

O du bittra sorgekälla!
O du usla syndakropp!
Ho skall hjertat tillfredsställa?
Ho skall rätta sinnet opp?
Ho skall lindra själens nöd?
Gör det, Jesu! för din död.
Ryck mig utur verldens snara,
Låt mig din å nyo vara.

2.

Herre! med hvad blindhet slagen,
Sålde jag min arma själ!
Af hvad falska sken bedragen,
Lefde jag en syndaträl!
Men ditt ljus gick opp för mig.
Jesu! ack! förbarma dig;

Låt mig tro, att du förlåter:
Tag mig i ditt rike åter.

3.

Fader! ack! hur kan jag tänka,
Utan sorg och håpenhet,
På de sår, mitt hjerta kränka,
På den skuld, jag med mig vet?
Till ditt barn du tog mig opp:
Och jag usle från dig lopp,
För ditt ansigte mig döljde,
Och blott verldens lustar följde.

4.

I hvad djup utaf elände
Var jag sunken mer och mer,
Då du mig din varning sände,
Som en ljusens engel, ner;
Då du ropte ömt till mig:
Syndare! besinna dig!
Vill du så Guds rike sälja,
Och för lifvet döden välja?

5.

Ack! mitt hjerta ville brista,
När jag såg mitt djupa fall.
Ack! allt mod jag än vill mista,
När jag mig upprätta skall:
Ty hvad kan jag sjelf förmå?
Kom, o Jesu! med mig stå:
Hjelp mig för din död och pina,
Skänk mig ro ibland de dina.

6.

Medan du mig unnar lefva,
Vill jag med din Andas nåd

Mig i synd ej mer invefva,
Dämpa lustans öfverdåd.
Låt mig kraft af höjden få,
Att den rätta vägen gå;
Låt mig, bland de frommas skara,
Evigt, evigt din få vara.

OM ETT CHRISTELIGT SINNELAG.

260.

Jag dig, min Gud! vill tjena,
Ty du min Fader år,
Och med din lag förena
Min vilja, mitt begår:
Ditt ord mitt ljus, min tröst
På mina vågar blifve,
Din helge Ande lifve
Din kårlek i mitt bröst.

2.

Gif ock, att jag min nåsta
Så ålskar, som du bödd,
Och honom, som de flesta,
Ej öfverger i nöd;
Den sjuke söker opp,
Den svages börda låttar,
En hungrig like måttar,
En modfålld gifver hopp.

3.

O! må jag christligt skona
Den som mig skyldig år;
En broder mig försona,
När tillgift han begår;
Och, oförtruten, då
När han år obenågen
Att möta mig på vågen,
Jag hela vågen gå.

4.

Se'n må med hopp jag falla,
Inför ditt altar ner,
Och dig, min Gud! åkalla,
Som i mitt hjerta ser.
När jag förlåtelse
Åt svaga likar delat,
Vill du, hvad jag har felat,
Af nåd ock öfverse.

5.

Lär mig ock skonsamt dömma
Om mina likars fel,
Och låt mig aldrig glömma,
Att jag har ock min del.
När jag utplånat den,
Hvad bättre kan jag göra,
Än nästan återföra
På rättan väg igen?

6.

Om någon gång jag röner
Af verlden oförrätt,
Gif, att jag ej belöner
Den då på lika sätt.
Jag likna vill min Gud:
Hans sol går opp, att gläda
Så dem som öfverträda,
Som vandra i hans bud.

7.

Om du mig rikdom gifver,
Må jag din nåd bli vård:
Att jag barmhertig blifver,
Förutan stoj och flärd.
Nog af, att du det vet,

Att du det uppenbarar,
Och mig din nåd förklarar
I tid och evighet.

8.

Men kan jag icke bära
Det godas öfverflöd,
Och du mig täcks beskära
Ett mera sparsamt bröd,
Så har jag icke fog
Mot dig att otack röja:
Må jag mig låta nöja,
Ty der är vinning nog.

9.

I helsans glada dagar
O! må jag tacka dig;
Och vörda dina lagar,
När du täcks pröfva mig;
Dig, Herre! höra till
I alla mina öden;
I lifvet och i döden
Ditt barn jag vara vill.

10.

Må jag mig hoppfull trygga
Vid Gud i nödens stund;
I medgångstid ej bygga
På verldens lösa grund.
I dag en Konungs vän,
Förakt i morgon bära:
Så vansklig är dess ära;
Må jag försaka den!

11.

Må mig Guds kärlek lära
Hvad *jag skall* göra här,

Min vandel vittne bära,
Att jag en Christen är,
O Jesu! dina råd
Mig lede genom tiden
Saktmodig hån till friden,
Förvissad om din nåd!

261.

Hvad godt kan jag dock göra
Af egen kraft och råd,
Om icke Gud vill föra
Mig med sin Andas nåd!
Ty led mig med din staf,
Min Gud, hvars hjelp ej sviker!
Att jag dock aldrig viker
Från rätta vägen af.

2.

Låt mig, förutan villa,
Min våg enfaldigt gå
Och, tålig, from och stilla,
Ditt löfte trösta på;
Att jag ett hjerta bär
Med dig, o Gud! försonadt,
Så skall det blifva skonadt,
Fastån det syndigt är.

3.

Lär mig det onda dämpa,
Det goda efterstå,
Och mot det uppsåt kämpa,
Som dig ej täckas må:
Men göra godt hvar man,
Och ofört röttad söka

Ditt rike att föröka,
Så vidt jag nånsin kan.

4.

Låt mig ej bli förmäten,
Om lyckan tager till,
Men verlden bli förgäten,
Som mig förföra vill.
Att jag, i tron befäst,
Kan bida, trygg och glader,
Af dig, min kåre Fader!
Hvad som mig gagnar mest.

5.

Lår mig din rena låra
Rått vårda och förstå,
I hjertat henne båra,
Från henne aldrig gå:
Att jag, med verk och mun,
Din Sabbat helig håller,
Och helar, hvad mig våller,
I Zions helsobrunn.

6.

Låt mig ock råttsligt vårda
Föråldrar, Öfverhet,
Och ej på någon börda
Våld, orått och förtret.
O Herre! vårdes mig
Med Andans kraft utrusta
Emot all köttslig lusta,
Som kan förtörna dig.

7.

Från girighetens snara
Och allt bedrågeri,
Fråls mig, och från de[illegible]
Som tungan för uti.

Ej låt mig, Herre kär!
Min nästas gods begära;
Du kan mig dock beskära
Hvad helst mig nyttigt är.

8.

Låt tron uti mig verka
Hvad jag mig tager för,
Att man må kunna märka
Hvad tro och kärlek gör.
Hjelp mig i denna verld
Ostrafflig lefva kunna,
Så skall du, Gud! mig unna
En salig hädanfärd.

M TÅLAMOD OCH FÖRNÖJELSE I GUD.

262.

Hvad min Gud vill, det alltid sker,
Hans vilja är den bästa;
Sin nåd och hjelp han dem beter,
Som sig vid honom fästa:
I all min nöd, För Jesu död,
Skall han mig väl försvara;
Jag sätta vill Min tro dertill,
Och nöjd och tålig vara.

2.

Gud är mitt hopp, min salighet,
Min tröst och sjelfva lifvet:
Och honom, som mitt bästa vet,
Har jag mig undergifvet.
Af mig ej går Ett hufvudhår,
Att han det ej försporjer;
Han fåglen när Och liljan klär:
Än mer för mig han sörjer.

3.

Från denna verlden måste jag
En gång mig hädanskilja;
Men, Herre! efter ditt behag
Jag rätta skall min vilja.
Min arma själ Betror jag väl,
Min Gud! i dina händer;
Ty synd och nöd, Och evig död
Ifrån ditt barn du v[illegible]

4.

Jag ber, och har det hopp till dig,
Att du min bön bejakar:
När frestelsen anfägtar mig,
Att du mig ej försakar.
O Herre! var Sjelf mitt försvar
Emot den onde anden;
Haf om mig vakt, Och gif mig makt
Att bryta syndabanden.

5.

Ditt löfte har jag deruppå,
Att du när mig vill vara
I allt hvad helst mig hända må,
I all min nöd och fara.
På lifvets stig Du, Herre! mig
Ledsagar och betryggar;
Du fyller opp Mitt trogna hopp,
Och ej ditt löfte ryggar.

263.

Haf tålamod, Var from och god
Och vörda Herrans lagar.
Lid och var tyst! Må hon bli kysst,
Den Fadershand som agar.
Bryt i din nöd Det sista bröd,
Som åt ditt barn du sparar;
Var lugn igen: Han lefver än,
Som oskulden försvarar
Och hennes rätt bevarar!

2.

Om än en gång Din natt blir lång,
Din sällhet tycks försvunnen;

Om ingen tröst Är för ditt bröst
Kring hela jorden funnen:
Så höj till Gud Ditt böneljud:
Han skall ditt hjerta lisa.
Han sade dig: Åkalla mig,
Jag vill dig hjelp bevisa,
Och du min nåd skall prisa.

3.

Fördolda Makt! Din hand har lagt
På hvar och en sin börda.
Men gif mig nåd, Att dina råd
I alla skiften vörda.
När from jag går I Jesu spår
Och ej hans kors försakar,
Jag vet, att du, Som förr, ännu
Min bana mild utstakar,
Och för mitt bästa vakar.

264.

Som dig, Gud! täckes, gör med mig
I döden och i lifvet.
O Herre Gud! allena dig
Har jag mig undergifvet.
Jag sofver, vakar, sitter, står,
Jag talar, tänker eller går,
Är du mig allt allena.

2.

Jag håller allt för godt och väl,
Som dig, min Gud! behagar.
Ej någon nöd till kropp och själ
Mitt hopp till dig försvagar:
Helst jag så väl besinn

Att hvad du gjort och hvad du gör
Mig till det bästa länder.

3.

Ack! gif att jag, o Fader huld!
Må din i döden blifva:
Förlåt mig all min brist och skuld,
Och låt din Anda skrifva
Uti mitt hjerta ditt behag
Samt leda mig här dag från dag
Till dig från verldens villa.

4.

Och, när du sist besluta må,
Att jag skall hädanfara,
Så låt, o store Gud! mig då
Hos dig få bo och vara,
Och, bland ditt folk, i himmelshöjd,
Åtnjuta evig lust och fröjd,
För Jesu död och pina.

265.

Till dig i alla lifvets öden,
O Fader! jag min tillflykt tar.
Du är i glädjen och i nöden
Min salighet och mitt försvar.
Till denna dag du styrt mitt lopp;
Du blifva skall min framtids hopp.

2.

Dig, Gud! då synden mig förfärar,
Min bättrings-suck med hopp jag ger.
Till dig jag flyr, och mörkrets härar
Med deras makt ej fruktar mer.
Min frälsning uti Jesu blod
Jag ser beredd, och fattar mod.

3.

Till dig, då fridens lugn jag njuter,
Mitt hjerta höjer glädjens röst.
Din kärlek vaksamheten gjuter
Med nya lifvet i mitt bröst.
Med denna kraft jag våpnad går
Till målet fram i Jesu spår.

4.

Då nödens böljor kring mig svalla,
Min räddning jag af dig begär.
O! hvilken sötma att åkalla
Den Guden, som en Fader är!
I stormen du min kosa styr;
Du ger en vink, och faran flyr.

5.

Så, Gud! då mig en stråle gläder
Utaf ditt ljus, jag lycklig är;
Så, när på törnens väg jag träder,
Jag äfven lycklig bördan bär:
Ty hoppet om ett högre väl
Din kärlek intryckt i min själ.

266.

Jesus är min hägnad
Och mitt hjertas fägnad:
Jesu! hör min röst.
Efter dig jag längtar,
Suckar, bidar, trängtar:
Ty du är min tröst.
Du, Guds Lam! På korsets stam
För mig låtit blodet rinna,
Och *din kärlek* brinna.

2.

Synden mig förskräcker,
Som Guds misshag väcker
Till mig, arma mull.
Ack! jag må väl qvida,
Mina händer vrida:
Gud! förlåt min skuld!
Jesu blid! Gif mig din frid:
Du, som led hvad jag förskyllde,
Och Guds lag uppfyllde!

3.

Christum jag påbygger,
Ty mig öfverskygger
Hans rättfärdighet.
Mot all mörksens skara,
I all nöd och fara,
Han mig skydda vet:
Jesus är Mig alltid när,
Och då synden mig vill stjelpa,
Kan blott Jesus hjelpa.

4.

Vid min Jesu sida,
Skall jag framgent strida
Emot kött och verld.
Emot syndens lusta
Skall jag mig utrusta
Med hans Andas svärd.
När Guds makt Om mig har vakt,
Synd och satan måste vika,
Kött och verld tillika.

5.

Allt hvad verlden låfvar,
Hvarmed den begåfvar,

Åra, pris och gull,
Jag ej eftertraktar,
Jag så ringa aktar
Såsom stoft och mull.
Innan kort Det hastar bort:
Jesus evigt hos mig blifver,
Och mig lifvet gifver.

6.

Sorg skall mig ej ångsla;
Synd skall mig ej fångsla;
Nöd och dödens qval,
Skola mig ej skilja,
Mot min Jesu vilja,
Från Guds barnas tal.
Derom jag, Så natt som dag,
Till min Gud min suck vill sända
Till min vandrings ända.

7.

Andre högt må klifva;
Jag vill ödmjuk blifva,
Efter Guds behag.
Han vet väl mitt bästa;
Jag mig blott vill fästa
Hardt vid Herrans lag.
Jag är nöjd: Jag har min fröjd
Hos min Jesum. Vid hans sida
Vill jag nåd förbida.

8.

Nu all sorg jag kastar,
Som mitt bröst belastar,
På min Frälserman.
Han för mig skall sörja:
Dagen trygg jag börja,
Lugn jag sluta kan.

Med sitt blod Han, mild och god,
Mig från syndens smitta tvager,
Och mig till sig tager.

267.

Hvi tåras detta öga
Emot en okånd rymd?
Gud ser mig från det höga,
Om ock hans sol år skymd.
Till honom, o min själ!
Din suckan ståll i nöden,
Och såg i alla öden:
Gud år Immanuel.

2.

Han aldrig öfvergifver
Den honom sig förtror;
Den honom trogen blifver,
Uti hans hägnad bor.
Fast underligt ibland
Vårt öde synes hvålfva,
Han ödet och oss sjelfva
Dock hafver i sin hand.

3.

Af honom må vi bida
Allt godt, ty han år god.
Åt dem, som tåligt lida,
Han gifver kraft och mod.
Vill han oss framgång ge,
Det kan ej någon hindra;
Ej heller någon lindra,
Om icke han, vårt ve.

4.

4.

Till oss, af synder snårda,
Han höjer lagens röst;
Till oss, af ånger tärda,
Han räcker nådens tröst.
Hans englar sändas ut,
Att vi vår fot ej stöte,
Och lönen är till möte
Vid pröfvobanans slut.

5.

Ty vill jag, Gud till ära,
Jemt vandra i hans lag,
Och endast det begära,
Hvartill Gud har behag.
Jag med Guds råd är nöjd,
Guds vilje är den bäste,
Gud är min borg, mitt fäste,
I Gud är all min fröjd.

6.

Gif, Gud! att jag dig ärar
Af hjertat, all min tid:
Ej nöd mig då förfärar,
Ej ondt mig kommer vid.
Med hopp och tålamod
Jag möter alla öden,
Och tror i sjelfva döden,
Att du är vis och god.

OM VERLDENS VÅSENDES FÅFÄNGLIGHET OCH FÖRAKT.

268.

Hvad kan dock min själ förnöja,
Vid vår tids eländighet?
Hvart vi våra sinnen böja,
Är allt obeständighet.
O min själ! betänk och märk,
Hur vårt lif och våra verk
Som en flyktig dröm förflyta
Och som månen sig förbyta.

2.

Ovaraktigt är vårt våsen,
Tidsfördrif och hufvudbry;
Slägter vissna bort som gräsen,
Åldrar såsom skuggor fly.
Lifvets, tidens, lyckans skick
Vexlar i hvart ögonblick:
Hoppets gnista knappt sig tänder,
Förr'n en fläkt i rök den vänder.

3.

Men ehur mig ofta kränker
Denna verlds ostadighet,
Jag med hugnad dock betänker
Hvad jag genom ordet vet:
Att jag mina öden har
Skickade ifrån en Far,

Som har allt i sina hånder
Och allt till vårt båsta vånder.

4.

Allt, hvartut vi tankan fôre,
Allt år Gudi underlagdt;
Hvad vi tånke, tale, gôre,
Styr hans vishet och hans makt;
Och, hvad helst han oss beskår,
Af hans nåd ett prof det år:
Han har allt i sina hånder,
Allt han till vårt båsta vånder.

5.

Att mån stiger upp till heder,
Lyckans ynnest rôna får,
Att man kunskaper och seder,
Rikedom och bifall når:
Detta, mindre eller mer,
Allt igenom honom sker,
Som har allt i sina hånder
Och oss allt till nytta vånder.

6.

Stånd och åldrar! gån att dyrka
Honom fôr er ungdomsvår,
Fôr er medelålders styrka,
Fôr er ålderdoms grå hår:
Maka, barn och barnbarn se,
År en hans vålsignelse,
Som har allt i sina hånder
Och det till vårt båsta vånder.

7.

Och tvårtom, når man beklagar,
Att så mångas lefnadslopp,
Uti deras halfva dagar,
Ofôrmodligt hôrer opp:

270.

Allt hvad vi på jorden åge,
Lyder vanskligHetens makt;
Hvad vi tänke, göre, säge,
Är dess välde underlagdt.
Som en ström vår tid förrinner,
Som en dröm vårt lif försvinner:
Men på denna vansklighet,
Följer själens evighet.

2.

Såsom månan, än i nedan,
Än i ny, står aldrig still;
Minskas, fylls, att åter sedan
Taga af och vexa till:
Lifvet så, af tusen skiften,
Ifrån vaggan följs till griften;
Glädjen, lyckan, äran så
Lika litet kan bestå,

3.

Sol och stjernor, luft och väder,
Jordens älster, vexter, djur:
Det allt om förvandling qväder,
Bräcklig är alltings natur.
Natten ljusnar, dagen mulnar,
Vintern smälter, sommarn kulnar,
Koppar, jern och hårda sten
Af förändring lida men.

4.

Ack! hvad kan oss nyttigt vara
Verldens prål och gull och gods?
Kan det skydda från lifsfara?
Kan det göra glad till mods?
Nej! vår fot har här ej fäste:
Förstens borg och sparfvens näste

Stå på samma lösa grund
Och förvandlas om en stund.

5.

Ve den, som här evigt blifver
Skadd och sårad till sin själ,
Och ej synden från sig drifver,
Utan den behagar väl;
Sig dermed från Gudi vänder,
Ger sin själ i satans händer:
Ack! hvar finns så mäktig man,
Som den återlösa kan?

6.

Allt, hvad vi här älska månde
Svinner, när vi tänkat minst;
Alltid följer sorg och vånde
På vår verlds förmenta vinst.
Men den verlden ringa aktar,
Den, som himlen eftertraktar,
Han är rik och väl förnöjd,
Har i Gud en evig fröjd.

7.

Ty låt oss nu stads besinna
Denna verlds fåfänglighet:
Att här intet är att vinna,
Utan idel vansklighet.
Våra kroppar döden trycker,
Och i mörka grafven rycker:
Själen hafver här ej ro,
Måste bort, när minst vi tro.

8.

O min Jesu! låt mig blifva
Vis och vaksam, så att jag
Må besinna, aktning gifva,
Huru allting, dag från dag,

Tager af och hädanhastar,
Och, när döden mig kullkastar,
Tag mig till dig, Herre kär!
Der en stadig glädje är.

271.

Far din väg, du onda verld!
Med din oro, synd och flärd.
Du skall ej min själ förmena
Till den helga himmel gå,
Der de goda, der de rena
Lönen bland de sälla få.

2.

Far din väg, du yra verld!
All din lusta är blott flärd.
Mig förbidar, i det höga,
Fröjd, af inga skiften störd,
Sedd af intet jordiskt öga,
Ej af jordiskt öra hörd.

3.

Far din väg, du stolta verld!
All din ära är blott flärd.
Åt min ande, snart förklarad,
I de evigt sällas krets,
Ärans krona är förvarad,
Ödmjukhetens lön tillreds.

4.

Far din väg, du falska verld!
Ack! din vänskap sjelf är flärd.
Jesus mig ej öfvergifver,
Lofvadt vare vännens namn!
Der han är, jag äfven blifver;
Snart jag slutes i hans famn.

5.
Onda verld! jag skiljer mig
Utan saknad ifrån dig,
Till min Jesum vill jag komma,
Jesum vill jag höra till;
Bland hans englar och hans fromma
Jag för evigt vara vill.

272.

Ack! hvad är dock lifvet här?
Gnista, som sig sjelf förtär:
Och, når båst det varit har,
Vedermöda blott det var.

2.
Ack! hvad är vår usla tid?
Tummelplats för kamp och strid:
Der den ene på allt vis
Är den andres plågoris.

3.
Ack! hvad är vår tro, vår dygd?
Hydda, blott på sanden byggd,
Och, vid första svåra prof,
Ack! förgänglighetens rof.

4.
Ack! hvad är vårt gods och gull?
Ytligt skimmer, idel mull:
Rik på mynt, på dygder arm,
Har till vinning sorg och harm.

5.
Ack! hvad är högt stånd och kall?
Branta klippor, djupa fall:
Afund följer åra åt,
Oro sitter bakom stått.

6.

Ack! hvad år vål menskors gunst?
Flyktig rők och fårgad dunst.
Trohet år, som lyckan, lång;
Nőd år vånskaps undergång.

7.

Ack! hvad år ock lyckan sjelf?
Strida svallet af en elf,
Som oss bort från stranden főr
Och i hvirfvelen főrstőr.

8.

Ack! hvad helst på jorden år,
Vedermődans stāmpel bår.
Arghet, fråckhet, lőgn och qval
Åro verldens svar och tal.

9.

Och når sist man trőttnad år
Af bekymmer och besvår,
Plågor utan tal och namn
Stőra sjelfva hvilans hamn.

10.

Då omsider år vår dőd
Lyckligt slut på all vår nőd;
Han, vår trogna, sista vån,
Főrer oss till himmelen.

11.

Det allena gőr mig nőjd,
Att jag uti himmels hőjd
Våntar trygg den frőjd att nå,
Hvilken evigt skall bestå.

12.

Frőjd, som intet őra hőrt,
Intet dődligt hjerta rőrt,
Frőjd, som ren och ostőrd år,
Jesus mig főrvårfvat der.

273.

Du snöda verld! farväl;
Till himlen far min själ.
Dit går hon nöjd och finner
En lott, som ej försvinner;
Der får hon evigt vara
Ibland Guds helgons skara.

2.

Farväl med allt ditt gods;
Det gör ej glad till mods:
En flod kan det fördränka,
En eld i aska sänka.
Jag vill de skatter söka,
Som evigt sig föröka.

3.

Far bort med all din lust,
Hvars slut är sorg och pust.
Af dina glada dagar
Mig ingen nu behagar.
Mig båtar ej ditt nöje,
Din lek och allt ditt löje.

4.

Far hän med all din prakt;
Jag ger derpå ej akt.
Det falska prål, dig kläder,
Mitt hjerta icke gläder.
Det skall med jorden jemnas
Och må ett stoft väl nämnas.

5.

Far med din ära bort,
Som vansklig är och kort.

Der hon som klarast lyser,
Hon hemlig oro hyser.
Hvad skall jag med den åra,
Som vill mig städs besvära?

6.

Med all din gunst far hån:
Hon år en trolös vån,
Som mångens syn förleder
Och mångens fall bereder.
Din ynnest år en snara:
Må jag min fot bevara.

7.

I himlen år min Vån;
Dit långtar jag ock hån:
Han mig sitt hjerta gifver
Och hos mig evigt blifver:
Han mig med glådje måttar
Och korsets börda låttar.

8.

Att himlens herrlighet
År mig beredd, jag vet;
Det namn, som mig år gifvet,
År i Guds bok inskrifvet:
Min fröjd skall der ej störas,
Min lofsång evigt höras.

9.

O himlens gyllne prakt!
På dig blott ger jag akt;
Når du din port upplåter,
Mitt öga mer ej gråter;
Når jag din åsyn hinner,
Mitt hjertas qval förswinner.

10.

) himlens lust och fröjd!
)u endast gör mig nöjd.
Kom snart, du dyra gåfva,
Som Gud mig velat lofva!
Den dig en gång fått smaka,
All verlden kan försaka.

11.

O himlens rika skatt!
O dag förutan natt!
Din gryning här på jorden
Är mig förklarad vorden;
Den sällhet, du mig bådar,
I tron jag redan skådar.

12.

Far bort, o verld så svår!
Min håg till himlen står;
Det jordiskt är, föraktar,
Det himmelskt är, afvaktar:
Farväl, o verld! med alla;
Jag vill mig Gud befalla.

274.

Jesus allt mitt goda är,
Han för mig har sig utgifvit;
Honom vill jag blifva när:
I sin bok har han mig skrifvit.
Annat allt förgångligt är;
Jesum vill jag hafva kär.

2.

Jag ej frågar efter gull,
Efter jordisk lust och ära.

Blott som en nödtorft under vägen,
Blott som en pröfning för min själ;
Men i det goda, som jag gör,
En skatt, den jag ur tiden för.

8.

Gif, att, i lif och död dig egnad,
Till dig i tro och kärlek böjd,
Jag må dig älska, Gud, min hägnad!
Jag må dig prisa, Gud, min fröjd!
Och finna än i dig min tröst,
När hjertat brister i mitt bröst.

276.

Min själ, o Jesu! blott hos dig
En stadig glädje finner,
Ett hopp, som ej beröfvas mig,
När annat allt försvinner:
Så kom, att i mitt hjerta bo,
Kom, att jag finna må en ro,
Den icke verldens hinner.

2.

När jag i faran saknar mod,
När jag gifs upp i nöden,
Hur blir, med kraften af ditt blod,
Jag styrkt mot alla öden!
Jag vet, att när jag flyr till dig,
Kan icke den förskjuta mig,
Som gått för mig i döden.

3.

Men upplys du och styrk min själ,
Att strida och att vaka,

På det jag, för ett flyktigt vål,
Må aldrig dig försaka:
På det, i tid och evighet,
Jag måtte himlens salighet
I din förening smaka.

277.

ırvåntade dag, som klar tråder opp
tidens försvinnande dimma!
: ljufligt du tånder för vandrarens lopp
ı milda ledsagande strimma!
framgår — och brister och sorger och död
skingras som nattliga skuggor.

2.

vanskelig verld förgås med sin prakt,
åra, sin lust och sin lycka;
n undan förgångelsens krossande makt
ıll Herren de utvalda rycka.
ıt dem hafver döden förlorat sin udd
h grafven förlorat sin seger.

3.

i suckar jag bort mina flyktiga dar
omma begår och bekymmer?
allt, hvad om dagen jag söker och spar,
rad har jag, når aftonen skymmer?
g följer allena det ådla jag tånkt,
lena det goda jag öfvat.

4.

rad år, att jag hår, vid vånskapens bår,
rtviflande klagar och gråter?

Hvad Herren mig gifvit, han åfven förmår,
Och lofvar, att gifva mig åter.
Deruppe, i fridens och sällhetens land,
Der möta de goda hvarannan.

5.

Vålsignade dag, som skön träder opp
Ur tidens förskingrade dimma!
Från aftonens låger jag blickar med hopp
Till morgonens saliga timma.
Jag vet, min Förlossare lefver, och han
Skall våcka mig åter af jorden.

PSALMER I BEDRÖFVELSE, KORS OCH ANFÄKTNING.

278.

Ljufva kors! min själs behof,
Vishetens och dygdens pröfning,
Trons och tålamodets öfning,
Christendomens sanna prof!
Du i svagheten mig stöder,
Du mitt enda vapen är;
Fast mig ömmar, fast jag blöder,
Jag din tyngd med glädje bär.

2.

Sälla kors! du bittra ro!
Jag vill heldre, än begära
Glansen af all jordisk ära,
Åt din skugga mig förtro;
Må du mig i stoftet trycka
Heldre, än att synd och flärd
Höjer, under namn af lycka,
Mig i sina böjor snärd.

3.

Dig jag villigt tager än,
Bär min börda, och betänker,
Att mig Gud ej annat skänker,
Än hvad evigt gagna kan.
Mot all svaghet och all fara,
Under dig, jag, ståds på vakt,
Icke söfs i mörkrets snara,
Icke fruktar ondskans makt.

4.

Du, som korset efter dig
Mig har anförtrott att bära!
Värdes mig din kraft beskära,
Jesu! till att följa dig:
Du, hvars hugnad ståds jag finner
Efter lidandet, mig led,
Att en gång jag kronan vinner,
Och får korset lägga ned.

279.

Ju större kors, ju bättre Christen:
I elden guldet luttradt är:
I nödens degel syndabristen
Sig dagligt mer och mer förtär;
Och herrlig dygdens blomma står,
Befuktad utaf sorgens tår.

2.

Ju större kors, ju mera trogen:
I stormen stadgas ekens rot;
Du blir allt mer för himlen mogen,
Med korset burit utan knot;
Ju mera under korset böjd,
Dess mera öfver jorden höjd.

3.

Ju större kors, ju mera brinner
Din kärleks-låga ren och skär:
Den tår, som från ditt öga rinner,
På trones lampa oljan är:
Ju värre nöd, ju bättre vän
Du finner uti himmelen.

4.

Ju större kors, ju flera böner;
Ju mera bön, dess mera nåd:

Ju mörkare du jorden röner,
Dess ljusare blir himlens råd:
Ju mindre stöd dig verlden ger,
I Gud du äger det dess mer.

5.

Ju större kors, ju mer blir döden,
För dig en ljuf och säker hamn
Mot alla lifvets olycksöden:
Förlossning är hans rätta namn.
På grafven korset ställs till slut;
Bevis, att du har lidit ut.

6.

Så vill jag, Jesu! korset bära,
Med tålamod, i dina spår.
Att följa dig är högsta ära,
Och korsets våg till himlen går.
Den trycktes suck af dig är hörd,
Och tårars säd blir glädjens skörd.

280.

Gud! du är kärleksrik och god:
Med tålamod
Jag tager mot din aga.
Ehvad du gör, min Gud och Far
Jag icke har
En orsak till att klaga.
Var lugn, min själ! Gud vill dig väl
Han aldrig än Förskjutit den,
Som på hans kärlek tröstar.

2.

Om hån ock döljt för mig sitt råd;
Han dock i nåd
Och vishet med mig handlar.

När ingen hjelp jag ser, då är
Med hjelpen när
Den hand, som allt förvandlar.
Min Gud! ännu På ingen du
En börda lagt, Den ej din makt
Med fadersgodhet lättar.

3.

O Jesu! mig din frid beskär,
Och sjelf mig lär,
Att lidandet fördraga.
Då korsets tyngd för mig du bar,
Du tålig var,
Och hördes aldrig klaga.
O! lär ock mig, Att likna dig;
Och, vid din fot, Förutan knot,
Förlossnings-timman vänta.

281.

Mitt hjertas enda tillflykt blifver
O Herre! du, som allt förmår,
Du, som, då nöden mig omgifver,
I kärlek mig till mötes går.
För dig jag öppnar detta bröst,
Som krossadt är och söker tröst.

2.

I nåd du mina brister helar;
Du stillar mina tårars lopp,
Och till ditt hjerta, då jag felar,
Mitt hjerta återgår med hopp.
Med ömhet du i famnen tar
Det barnet, som förloradt var.

3.

Din vård, o Gud, som mig ledsagar!
I djupa faran gläder mig.
Ja, sjelfva bördan, då du agar,
Mitt hjerta höjer upp till dig;
Ty åfven på min mulna dag
Du gjuter strålar och behag.

4.

Du är min tillflykt, då jag bäfvar,
Mitt hopp, då intet hopp jag ser,
Mitt ljus, då jag i mörker sväfvar,
Mitt allt, då allt mig öfverger,
Min skatt, som själen lycklig gör,
Mitt arf, det ingen tid förstör.

282.

Herren ser till den betryckta,
Som hugsvalelse begär;
Herrans ord, hans fötters lyckta,
Ljuset på hans vägar är.
Ingen sorg kan nedslå mig,
Jesu! då jag tror på dig.
Under skölden af din lära,
Nöd och död mig ej förfära.

2.

Herren hör den röst som klagar
Och till honom troget ber:
Till en öfvergifven Hagar
Sänder han sin engel ner,
Skänker Sadrach mod och lugn
Uti qvalens heta ugn,
Tröstar Job uti hans smärta,
Liker sjelfva Davids hjerta.

3.

"Bergen skola vika alla,
"Jordens högar sänka sig,
"Menska! men det skall ej falla,
"Det förbund jag gjort med dig:
"Och min nåd, hvar morgon ny,
"Skall ej från ditt hjerta fly."
Så, o Herre! så du talar,
Så de trogna du hugsvalar.

4.

Och jag skulle vekligt klaga,
Tröstlöst gjuta sorgens tår?
Och ej tåligt korset draga,
Och ej följa Jesu spår?
Jo! beskårda kors! med dig,
Såsom sin, han tecknat mig.
Lifsbaner! med segrens ära,
Skall jag dig ur striden bära.

283.

Från Gud hvad kan mig skilja,
Då han ej skiljs från mig?
Förnöjd med Herrans vilja,
Jag vandra skall min stig.
När Gud med mig vill stå,
Mig leda och försörja;
Jag dagen glad kan börja
Och trygg till hvilan gå.

2.

När verldens vänskap viker
Och svagt dess bistånd är,
Den högstes hand ej sviker
Den honom håller kär.

Hans vishet och hans nåd
År evig som hans välde:
Vål den, sitt öde stållde
Allena i hans råd!

3.

Vid honom jag mig tryggar
I all min brist och sorg;
Han ej sitt löfte ryggar,
Han år min fasta borg:
Till honom skall min själ
Sitt hopp allena såtta:
Han skall min sak utråtta
Och mig bevara vål.

4.

Jag honom får åkalla,
Fast jag af synd år full,
Och honom anbefalla
Min nöd, för Christi skull.
När han för mina brott
Sin egen Son utgifvit,
Jag genom Jesum blifvit
Delaktig af allt godt.

5.

Ty må jag Herran lofva
Med hjerta och med röst,
För all fullkomlig gåfva,
Som lånder mig till tröst;
Och honom höra till,
På honom städse tånka,
Och ej i synder sånka
Den själ, han frålsa vill.

6.

All verlden skall förbrinna
Med allt dess prål och prakt;

All höghet skall försvinna,
All herrlighet och makt:
Men den, i tro och hopp,
Till himlen alltid syftar,
Med fröjd ur gruset lyftar
En gång sitt hufvud opp.

7.

Hans själ blir väl förvarad
Och förd i Fadrens famn;
Hans kropp också förklarad
En gång i glädjens hamn.
I alla vexlingar
De sina Herren känner;
De äro Jesu vänner
Och himlens arfvingar.

8.

Fast verlden mig än skänker
Stor vedervärdighet,
Med tröst jag alltid tänker
På fröjd i evighet.
Min stora skuld jag ser,
Men den mitt hopp ej dödar;
Der synden öfverflödar,
Der flödar nåden mer.

9.

Si, så är Fadrens vilja
Och eviga beslut:
Att oss ej från sig skilja,
Han gifvit Sonen ut;
Och Andan utgår än,
Att trösta oss i nöden,
Att styrka oss i döden
Och väcka oss igen.

284.

Mitt öga! spar nu dina tårar.
Qväf dina suckar, klämda bröst!
Den ångslan, som mitt hjerta sårar,
Förvandlas skall i ymnig tröst.
Fast nöden kännes tung och svår,
Guds nåd den vida öfvergår.

2.

Han ej sitt tryckta barn förgäter,
Han älskar, äfven då han slår.
Han tyngden efter styrkan mäter,
Hans hjelp på branten redo står.
Den kalk, som dryg och bitter är,
Omsider sötma med sig bär.

3.

O själ! låt aldrig modet falla;
Du under korset salig är.
Din Jesus spisades med galla;
Du äfven då var honom kär.
För dig hans hjerta blöder än,
Han ser din nöd och är din vän.

4.

Gud sina barn med vishet leder;
Än ger han glädje, än besvär.
Ett barn, som får allt hvad det beder,
Sin egen ofärd snart begär.
Lär då en gång att dömma rätt,
Om denna Fadrens delningssätt.

5.

Om alla skatter vi förlore,
Så blir dock Jesus hos oss qvar.
Om *ingen* vän i verlden vore,
En vän i Jesu jag dock har.

Den sig åt honom anförtror,
Af lyckans skiften ej beror.

6.

Så falle då på våra kinder
Ej mera någon tröstlös tår.
Vår nöd med Jesu oss förbinder,
Vi äre hans, och han är vår.
Af våra sorger han till slut
Skall plåna sjelfva minnet ut.

285.

Fatta tröst, min sorgsna själ!
Gud skall än din börda lätta;
Ditt behof han känner väl,
Och vill gräns för nöden sätta,
Han, som redan med sin makt
Dig ur större faror bragt.

2.

Fäll ditt ankar på den grund,
Der du kan med trygghet hvila,
Och låt se'n, i nödens stund,
Vågen slå och stormen ila:
Solen, på en mulen dag,
Kommer med dess mer behag.

3.

Lär, att ej, för faran skygg,
På Försynens vägar klandra;
Dygdens väg är alltid trygg,
Fast ej alltid jemn, att vandra.
Sorg som glädje, ondt som godt,
Är en lika nyttig lott.

4.

Finn likvål, att sjelf du dig
Dina flesta qval bereder,
Och att Gud, från villans stig,
God och vis, med dem dig leder,
Från din sorg till evig fröjd,
Ur ditt djup till himlens höjd.

286.

Ehvad du tager eller ger,
Så vårdes, Gud! mig mer och mer
Uti den tro befästa:
Att hvad mig med din vilja sker,
Sker alltid till mitt bästa.

2.

Min blindhet är så ofta röjd,
Af egen vilja ledd och böjd
Jag mitt förderf bereder;
Jag må fördenskull vara nöjd
Hvart Herrans hand mig leder.

3.

I allt, hvad helst mig går emot,
Lär mig, o Gud! att utan knot
Dig undergifven blifva,
Och, ödmjukt nedböjd för din fot,
Blott dig min dyrkan gifva.

4.

Hur lycklig, som ditt barn, jag är,
Att du, som fadersnamnet bär,
Drar äfven faderssorgen.
För hvad din vishet mig beskär,
Din godhet är min borgen.

5.

Dig, Gud! ske evigt lof och pris,
Som, alltid lika god, som vis,
Ger äfven mulna dagar.
Jag kyssa skall den Faders ris,
Som mig till bättring agar.

6.

När på min stig du törnen strör,
Du mig än mera vaksam gör,
För målet, dit jag syftar.
Då plågans bädd min sömn förstör,
Till dig jag ögat lyftar.

7.

Om sparsamt brytas skall mitt bröd,
Om jag skall pröfvas genom nöd,
O Fader! ske din vilja.
Från mig din hand, de svagas stöd,
Du vårdes aldrig skilja.

287.

I verlden är så mörkt och tungt,
Hvarthelst jag än må lända:
Hur skall mitt hjerta blifva lugnt?
Till hvem skall jag mig vända?
Till hvem i himmel och på jord,
Om ej till dig allena?
Du, Jesu! hafver lifsens ord,
Det eviga och rena.

2.

Det sälla ord och tröstejud
Jag vill i hjertat fästa,
Att dem, som älska dig, o Gud!
Allt tjenar till det bästa.

Den här sin börda täligt bär,
Du styrker och du stöder,
Och smärtan, som förgånglig är,
En evig sällhet föder.

3.

Jag vill ej om den glädje be,
Som söks af syndatrålen:
Att sörja, bättre är än le,
Ty sorg förbättrar själen.
Du stunden vet, att från all nöd
Ditt barn för evigt skilja;
Ty är min bön i lif och död:
Ske, Herre! blott din vilja.

4.

Och nu jag öfverlemnar mig
I dina milda händer;
Jag vet, att jag på korsets stig
Till fridens hyddor länder:
Och när till sista droppen ut
Jag sorgens kalk fått tömma,
Så skall du åt din vän till slut
Det goda vinet gömma.

288.

Min själ och sinne! låt Gud råda
Och hoppas på din Fader blid:
Ty han skall sina barn benåda
Med hjelp och tröst i nödens tid.
Den sig betror uti Guds hand,
Han bygger ej på lösan sand.

2.

Hvad *hjelper*, att vi mycke
Hvad gagnar oss väl pust

Hvad, att vår dag med gråt vi börje
Och slute den med klagotal?
Vår sorg förbittrar mödans bröd
Och öker tyngden af vår nöd.

3.

Ty är det bättre, tålligt lida,
Med Herrans vålbehag förnöjd,
Och, med ett christligt hopp, förbida
Försynens hjelp af himlens höjd:
Ty Gud, som känner båst hvar man,
Han vet vål hvad oss fela kan.

4.

Han utser tiden att hugsvala,
Han skickar vål det nyttigt år:
Hvad vi af troget hjerta tala,
Det mårker strax vår Fader kår:
Så kommer Gud, förr ån vi tro,
Och skånker hugnad, tröst och ro.

5.

Tänk ej uti din motgångstimma,
Att du af Gud förgåten år:
Snart skall han skingra sorgens dimma,
Och den han agar, har han kår.
Om lyckan stånds förbyter sig,
År motgång ock förånderlig.

6.

Det kostar Gud ju lika ringa,
Den fattige att göra rik,
Som att en rik till armod bringa,
En hög den låge göra lik?
Håll dig till Gud, ty endast han
Upphöja och förnedra kan.

T. Sp

7.

Sjung, bed och gack på Herrans vägar
Och sköt ditt kall med tro och flit.
Sitt löfte Gud ej rygga plägar,
Till honom sätt ditt hopp, din lit;
Ty den blir en lycksalig man,
Som fast på Gud förtrösta kan.

289.

O såg, min själ! hvi du förfäras?
Hvi klagar du så högt, mitt bröst?
Fler, än de qval, som dig beskäras,
Bar han, som dig har återlöst:
Gack till hans kors och se och lär;
Och sedan ditt med lydnad bär!

2.

Hör från hans mun den dyra lära:
"De, hvilka här med tårar så,
"De skola der med fröjd uppskära,
"De skola riket ärfva få.
"Ja, salig den bedröfvad är:
"Hugsvalelse han finner der".

3.

Som guldet uti ugnen pröfvas,
Så pröfvar Gud de sinas tal:
Han vet de medel, som behöfvas,
Hans vishet gör af dem blott val:
När Herrans afsigt vunnen är,
Ur degeln går du ren och skär.

4.

En Härold kom, som böd dig lida
Med tacksamhet och tålamod;
En himmelsk hjelp han böd dig bida,

Min Fader, sade han, är god;
Han gick så sjelf bekymrens stig
Med tålamodet före dig.

5.

Din sorg kan han i glädje vända;
Ty han alsmäktig är, som blid;
Men skulle det ej snart dig hända,
Så är ej än behaglig tid.
Dig gläd åt hvarje stund som flyr,
Ty hoppets morgon en gång gryr.

6.

När solen bort om bergen ilar
Och bådar sjette dagens qväll;
Bär odlarn hem sitt ok och hvilar
Till Herrans Sabbat i sitt tjäll:
Så hvilar du i grafven sött,
Af korsets tyngd och lifvet trött.

7.

Ur sömnen snart dig Jesus väcker
Till evighetens Sabbats-år;
Det mörker, här din våg betäcker,
I salighetens ljus förgår:
Det kors, du här på jorden bar,
Dig till förädling gifvit var.

290.

Af hjertat hafver jag dig kär:
Kom, milde Jesu! blif mig när,
Och mig med dig förena:
Ty i den hela vida verld
Är idel oro, sorg och flärd;
Men frid hos dig allena.

Om än i qval min kropp och själ
Försmäktade, är du likvål
Mitt hjertas tröst, min del; mitt allt;
Dig har jag nöjd mig anbefallt.
Herre Jesu Christ! min Frälserman :,:
På dig jag trygg förtrösta kan.

2.

Åt dig, o Gud! som allt förmår,
För hvad jag är och har och får
Bör jag min tack hembära.
Lär mig ock nyttja, som du böd,
Din nådeskänk till nästans stöd
Och, Herre! till din ära.
Allt godt, o Gud! du sjelf mig lär,
Och rena du min själs begär,
Och gör mig tålig och förnöjd
Och öfver jordens sorger höjd.
Herre Jesu Christ! ack, för din död, :,:
Var du min tröst i all min nöd.

3.

Sänd, Herre! dina englar ut,
Att de min själ, vid lifvets slut,
Hem i ditt sköte föra;
Och låt min trötta kropp i ro
Sig hvila i sitt tysta bo,
Tills jag din röst får höra:
Då skall jag, klädd i helig skrud,
Med mina ögon skåda Gud,
Och af hans nåd och herrlighet
Mig fröjda i all evighet.
Herre Jesu Christ! ack, bönhör [illegible]
I lif och död jag tillhör dig.

291.

Herre! du, som sänder trösten
Till den själ, som tröstlös är!
Stäng ej himlen för den rösten,
Som i dag din nåd begär.
Synden trycker mig till jorden,
Men jag mins dock väl de orden,
Som du, Jesu! sade mig;
Att mitt hjerta tillhör dig.

2.

Tunga bördor sinnet trycka,
Bördor utaf tusen slag;
Vansklig är all jordisk lycka,
Hastigt flyktar glädjens dag:
Men jag knotar ej deröfver,
Ty jag vet, att jag behöfver
Något som påminner mig,
Att mitt hjerta tillhör dig.

3.

När mig synden vill bestrida
Rättighet att kallas din,
Ställ dig, Jesu! vid min sida,
Så blir segren säkert min;
När förförarn lägger snaror,
När begäret för i faror,
Värdes, Jesu! varna mig,
Att mitt hjerta tillhör dig.

4.

Trägna suckar vill jag sända
Upp till dig i himlens höjd
Och min håg från jorden vända
Till en oförgänglig fröjd;

Ofta vill jag eftersinna,
Att ditt blod du låtit rinna,
För att öfvertyga mig,
Att mitt hjerta tillhör dig.

5.

Sorgligt måste jag bekänna,
Att jag ofta brutit tro;
Ångrens tårar kinden bränna,
Hjertat finner ingen ro:
Och det fel, som jag begråter,
Öfvar jag så ofta åter:
Ack! mitt hjerta glömmer sig,
Glömmer, att det tillhör dig.

6.

När jag, frälst ifrån all våda,
Alla synder, alla qval,
Får ditt blida anlet skåda
Uti himlens fröjdesal,
Skall jag bland de frälstas skara,
Evigt tacksam, dig förklara,
Att mitt hjerta tillhör dig,
Evigt, evigt tillhör dig.

292.

Hvarthän skall jag dock fly
Ur syndens djupa dy?
Belagd med brister många,
Hvar skall jag trösten fånga?
Ty denna verlden vida
Ej lisa kan min qvida.

2.

O Jesu, rik af nåd!
Uppå ditt bud och råd

Min sorgsna själ framträder
Och af din nåd sig gläder.
Ditt blod mitt samvet renar
Och mig med Gud förenar.

3.

Jag, ditt sorgfulla barn,
Besnärd i syndens garn,
På dig med tillit kastar
Den börda mig belastar;
I dina sår jag sänker
Det qval, mitt hjerta kränker.

4.

Af ditt menlösa blod
Jag hämtar kraft och mod;
För din förtjenst och pina
Jag räknas bland de dina;
Min synd du ej påtänker,
Men evigt lif mig skänker.

5.

Du är min enda tröst,
Du har mig återlöst;
Hvad jag mig har förbrutit,
Har du i grafven slutit,
Blott jag mig icke låter
I synden söfvas åter.

6.

Min ondska är väl stor,
Som än i hjertat bor,
Men, Jesu! vid din sida,
Jag mot allt ondt kan strida,
I dig min ro jag finner,
Hos dig min sorg försvinner.

7.

Mig mycket fela kan,
Dock är din lofven sann,
Att du af nåd vill skänka
Mer godt än jag kan tänka;
Med dig jag trygg kan vara
I all min nöd och fara.

8.

Om verld och kötts begär
Och hela satans här
Mig ville från dig draga;
Med dig jag dem kan jaga,
Med din hjelp kan jag hinna
Dem alla öfvervinna.

9.

Min Jesu! uppå dig
Förlåter jag stads mig:
Hvem kan mig nu förderfva?
Ditt rike skall jag ärfva,
Som du mig skaffa månde
När du led dödsens vånde!

10.

Skrif i mitt hjerta in,
Att jag är evigt din;
Hjelp att jag gör din vilja,
Flyr hvad oss kan åtskilja,
Och sist det lif får njuta,
Som ingen död skall sluta.

293.

Den vedervårdighet, som mig elända trycker,
Mitt hjerta tröstlöst gör och hoppet undanrycker.

Min jemmerfulla själ är utan rast och ro,
Min ångest större är, än någon det kan tro.

2.

Jag kan mitt hjerta ej för någon uppenbara,
Jag ser mig ingen hjelp på jorden öfrig va
All klokhet intet är. Hvad kan en dödlig ma
Den dertill sätter lit, blir först i faran bragt

3.

Min Gud! har du mig då för evigt öfvergif
Har du från nådens thron till nödens djup
drif
Har du nu så för mig ditt milda anlet gö
Har du ditt arma barn, o Fader! så förglö

4.

Ack nej! mitt qval är stort; men ej förtvifl
smärt
Jag vet du bär för mig ännu ett fadershjerta
Fast mig min stora synd ovärdig gör dertill
Så tror jag dock, att du mig ej förskjuta v

5.

Jag vet, att du ditt ord och löfte aldrig rygg
Det är min fasta borg, dervid min själ sig tryg
Ja! om än himmelen och jorden gå i grund,
Dock ej förgås ditt ord, ej sviker ditt förbu

6.

Och du har lofvat mig, att mina böner hö
Och intet är för dig omöjeligt att göra.
Du råder öfver allt, om allt du vårdnad bä
Ho är en sådan Gud, som du, o Fader! är

7.

Jag flyr alltså till dig i detta mitt elände;
Jag faller i din famn: gör på min nöd en ä

dig är hjelp och tröst, hos dig är makt och råd,
ır morgon är ock ny din godhet och din nåd.

8.

ı sorg är dig bekant; du hör, o Gud! min qvida:
vill jag ock din hjelp i tålamod förbida.
, Herre! vet din stund, att sluta allt mitt ve;
suckar jag förnöjd: o Gud! din vilja ske!

9.

mig det nyttigt är och hvad dig helst behagar;
ılp ock att ingen ting mig från din fruktan drager.
ıotgång styrk min tro, i medgång led du mig,
jag af öfvermod ej må förlora dig.

294.

Vänder om, J sorgse sinnen!
Vänder om till Herran Gud,
Medan än J honom finnen,
Med sant bot- och böneljud.
Han, hvars makt af ingen man
Störtas eller minskas kan,
Lika stor i nåd skall blifva,
Om vi synden öfvergifva.

2.

Fast han har oss nederslagit,
Straffat oss en liten tid,
Han ej evigt från oss tagit
Sin förlåtelse och frid.
Låter oss då fatta mod:
Den Allsmäktige är god;
Samma hand, som slår och spåker,
Syndasåren åter låker.

3.

All den nöd, som man beklagar,
Viker för hans starka hand:
Efter två framledna dagar
Löser han af dödsens band:
Och när tredje dagens ljus
Träder in i våra hus,
Gifver han nytt lif och styrka,
Att med fröjd vi honom dyrka.

4.

Snart får man med hugnad skåda
All den kärlek, frid och tröst,
Hvarmed Herren vill benåda
Dem som akta på hans röst.
Då skall vara i gemen
Vårt bekymmer det allen,
Att vi Gud, hvars folk vi äre,
Öfver allting älska läre.

5.

Ty han vill då till oss komma,
Som en morgonrodnad klar,
Och bebåda sina fromma,
Att hans dag är uppenbar:
Salighetens ljusa dag,
Då, med nåd och välbehag,
Guds, vår Faders, milda öga
Ser till oss ifrån det höga.

BÖNE-PSALMER.

295.

Skapare! att nalkas dig
Genom bönen, du mig lärde:
Hvilken tillflykt kan för mig
Äga mera dyrbart värde?
Stoftet ur sin vanmakt fann
Våg till verldars Upphofsman.

2.

Hvad mig brister i min lott
Får jag af din nåd begära.
Jordiskt liksom andligt godt
Har du lofvat mig beskära,
När, med tro och syndabot,
Bönen nedläggs för din fot.

3.

Ljuf är denna tillförsigt,
Stort det löfte, du mig gifvit;
Dock du har en helig pligt
Mig tillika föreskrifvit:
Att jag annat ej begär,
Än du ser mig nyttigt är.

4.

Må jag säga med din Son,
När han dödens vånda kände:
"Fader! gånge mig ifrån
Vredens kalk, som du mig sände;
Dock likväl ske ditt behag,
Råde du och icke jag!"

5.

O min Gud! hvem bättre vet,
Hvad mitt sanna väl bereder,
Än du sjelf, hvars allvishet
Hvarje menskas öden leder,
Och, från vaggan till dess graf,
Henne prof af huldhet gaf?

6.

Må, ehvad mig är beredt,
Bönen mig med dig förena;
Både uti ljuft och ledt
Uppehåll mig vid det ena,
Att jag fruktan för dig bär
Och som Fader har dig kär.

296.

Litanian.

Herre! dig i nåd förbarma,
Hör ditt folk, som hjelp begär;
Du, som ömmar för de arma
Och vår enda tillflykt är!
Kom, att från vår hjessa vända
Våra synders svåra lön,
Och ditt ljus från höjden sända:
Fräls ditt folk, och hör dess bön.

2.

Du, som, med en Faders hjerta,
Bär en Faders ljufva namn!
Du, som, under dödens smärta,
Öppnat oss en Broders famn!
Du, som verldens väl bereder,
Söker oss på villans stig,

Kallar, väcker, styr och leder!
Öfver oss förbarma dig.

3.

Oss, som dina lagar brutit,
Skona, milde Herre Gud!
För det blod din kärlek gjutit;
Hjelp oss, milde Herre Gud!
Från de brott, som dig bedröfva,
Då vi trampe dina bud;
Från de villor, som oss söfva,
Oss bevara, Herre Gud!

4.

Från allt ondt, som hjertat leder
Till begärens villostig;
Från försåt, som fall bereder,
Hungrens fasa, pest och krig,
Uppror, tvedrägt, brand och lågor;
Hagel, storm, din vredes bud,
Och från evighetens plågor,
Oss bevara, Herre Gud!

5.

Du, som föddes menskors like
Och ditt lif för verlden gaf;
Du, som öppnade ditt rike,
Då du uppstod ur din graf,
Och beseglade din lära,
Då du, klädd i segerskrud,
Återgick till himlens ära:
Hjelp oss, milde Herre Gud!

6.

Skydda, styr och fräls din kyrka;
Samla sjelf din spridda hjord;
Gif dess herdar mod och styrka,
Rätt att lära lifvets ord.

Räck din hand åt dem, som falla,
Och med nådens milda ljud
De förförda återkalla:
Hör oss, milde Herre Gud!

7.

Gif oss kraft, att segren båra
Ur vår strid med mörkrets hår;
Gif, att nit för Jesu lära
Dina herdars prydning år.
Värdes du din Ande gifva,
Då du gifver dygdens bud,
Och de trycktas tillflykt blifva:
Hör oss, milde Herre Gud!

8.

Sprid ifrån palats till hydda
Fridens sällhet med din hand.
Sträck till oss din arm och skydda
Konung, folk och fosterland.
Dig i nåd och makt förklara,
Gud! då krigsbasunens ljud
Samlar dem, som oss försvara:
Hör oss, milde Herre Gud!

9.

Må till dina öron hinna
Modrens suckar i sin nöd;
Må hos dig den sjuke finna
Under plågan tröst och stöd;
Må, o Gud! ditt hjerta röras
Af den fångnes klagoljud,
Och hans suck med mildhet höras:
Hör oss, milde Herre Gud!

10.

Låt den faderlöses böner
Till ditt fadershjerta gå;

Enkan, som sin saknad röner,
Stöd af dig från höjden få.
Låt vår ovåns hjerta böjas
Af försonlighetens bud,
Och vår suck för honom höjas;
Hör oss, milde Herre Gud!

11.

Låt vår bön och arbetsmöda
Öppna våg till ditt förråd;
Bergens malm och jordens gröda
Tacksamt nyttjas, af din nåd;
Dig förbarma öfver alla;
Dig med krossadt hjertas ljud,
Fader! dina barn åkalla:
Hör oss, milde Herre Gud!

12.

Du, som verldens synd borttager!
Öfver oss förbarma dig.
Du, som verldens synd borttager!
För ditt folk från villans stig.
Du, som verldens synd borttager!
Afvånd våra synders lön;
Låt en verld, som bördan drager,
Finna nåd; och hör dess bön.

297.

O Gud! i rikedom Du delar nådens håfvor
…t den, som, ren och from, Anammar dina gåfvor.
…egera du mig väl Och låt uti mig bo
…n obefläckad själ, Godt samvet och ren tro.

2.

…if, att jag gör med flit Allt det som mig tillhörer,
…ch i din Andas nit Mitt embete utförer.

Låt allt gå väl och snart, Mig tiden nyttja lär,
Och gif en lycksam fart Åt allt hvad lofligt är.

3.

Mitt tal det fälle så, Att jag det kan försvara;
Fåfänglighet ej må Från mina läppar fara.
Men når jag tala bör, Hjelp, att jag talar rätt;
O Herre! tungan rör, Och lär det bästa sätt.

4.

Om någon farlighet Sig ock emot mig ställer,
Så gif frimodighet, Att hon mig icke fäller.
Hjelp att jag, af din nåd, Med saktmod segra må,
Och, när jag tarfvar råd, Låt mig dem af dig få.

5.

Låt mig med hvarje man I frid och endrägt blifva
Så vidt jag nånsin kan. Vill du mig något gifva
Af rikdom, gods och guld, Som rättvist vårfvas kan,
Låt mig bli armom huld, Och skada ingen man.

6.

Skall jag i verlden här En högan lifstid vinna,
Och genom mångt besvär Till ålderdomen hinna,
Gif tålamod: din hand Mig lede, hvart jag går,
Att jag ock båra kan Med äran de grå hår.

7.

Hjelp, att jag somnar in På Jesu död och pina,
Låt själen vara din Och hämtas till de dina.
Låt mina ben få ro Ehvar de få sin graf,
När jag i hopp och tro Från verlden vandrat af.

8.

När du af jordens sand De döda vill uppväcka,
Du värdes då din hand Ock till min graf utsträcka.
Låt klinga mig din röst, Väck mig till glädje opp,
Förläna evig tröst, Och uppfyll hjertats hopp.

298.

Styr, o Jesu! till din åra,
Hvad jag företaga må,
Låt mig, upplyst af din låra,
Dina vägar troget gå.
Då jag dig ett hjerta gifver,
Till din kärlek väckt och rördt,
Af din kraft det helgadt blifver
Och till ljus från mörker fördt.

2.

Då din kärlek mig ledsagar,
Gif, att, för den nåd mig sker,
Under lifvets ljusa dagar,
Endast dig jag åran ger;
Att till dig, som barn, jag träder,
Dig ett tacksamt hjerta bär,
Och, ju mera du mig glåder,
Desto mera vaksam är.

3.

Då du mig i vishet pröfvar,
Styrk den sanning i min själ,
Att den motgång, som bedröfvar,
Äfven syftar på mitt väl.
Låt mitt hopp sin tillflykt finna
I din makt, som allt förmår,
Och den suck ditt öra hinna,
Som ifrån mitt hjerta går.

4.

Gif, att alltid mina böner
Underställas ditt behag;
Gif, att jag ditt bistånd röner
I den mon, som jag är svag.

Gif, att sig min själ må höja
Till det mål, som evigt är,
Och din Andas kraft sig röja
Uti allt, hvad jag begär.

299.

Mitt hjerta fröjda dig: låt själ och sinnen röras,
Låt andakt af din bön allt upp i himlen höras;
Stor är den Gud i nåd, i makt och vishet stor,
Som sade: *bed och tro*, och *ske dig som du tror.*

2.

Din Fader är den Gud, som dig till bönen manar;
Din Broder Han, som väg för dina suckar banar;
Och din Hugsvalare den gode Anden är,
Som nådens återsvar till rena hjertan bär.

3.

Du ser Guds hjertelag: låt dig deraf beveka!
Hans mun, hans dyra ord kan dig ej något neka.
Hvad dig omöjligt syns, det vill, det måktar han
Dig gifva: ja, långt mer än du ens tänka kan.

4.

Så kommer jag, min Gud! i Jesu namn rätt glader
Och säger i fast tro: jag är ditt barn, min Fader!
Jag beder, tror och vet, att du min bön upptar:
Du vill, du kan, du gör hvad du mig lofvat har.

300.

O Gud! all sannings källa!
Jag tror ditt löftes ord.
Hvad du har sagt, skall gälla
I himmel och på jord:
"Åkalla mig i nöden,
Så får du hjelp af mig."

Ja, Herre! intill döden
Vill jag åkalla dig.

2.

Hvad lindring i min smärta,
Att trösta på din nåd,
Och anförtro mitt hjerta
Åt dina visa råd!
När du mig bedja lärde
I Jesu Christi namn,
Du åt mitt hopp beskärde
En fristad i din famn.

3.

Och, hvad mitt hjerta beder,
Det vet jag, att du hör,
Och, hvad mitt väl bereder,
Det vet jag, att du gör.
I nödens högsta smärta
Din hjelp mig närmast är;
Jag vet, att på ditt hjerta
Du mina sorger bär.

4.

Mig led med fadershänder
Och helga du mitt bröst,
Att jag, ehvad mig händer,
Må äga, till min tröst:
Ett hjerta dig tillgifvit,
En tro vid korset stödd,
Ett namn i himlen skrifvit,
En själ å nyo född.

5.

Mig lär i tid begrunda
Den våg jag fara skall,
Der dyra öden stunda
Af seger eller fall.

För sent jag mig bereder,
När döden rycker an:
Hvad hjelper, att jag beder,
När verka jag ej kan?

6.

Jag skall ej öfvergifva
Den enda tröst jag har:
Jag skall ej tröttad blifva,
Att sucka till en Far:
Ack nej! förtviflan dricke
Sin kalk och glömme dig;
Jag, Gud! dig släpper icke,
Förr'n du välsignar mig.

LOF- OCH TACKSÅGELSE-PSALMER.

301.

Höga Majestät! vi alle
För dina fötter nederfalle:
Ditt lof från våra hjertan går.
Evige! stor är din åra;
Dig jord och himmel vittne bära:
Af allt ditt verk du offer får.
Dig lofva Cherubim
Dig sjunga Serafim:
Hosianna!
Helig är Gud,
All verldens Gud!
All krafts och nåds och visdoms Gud.

2.

Solen dig sitt offer tänder,
Der klar hon fram på fästet länder
Med ljusets helga rikedom,
Och då ljuft naturen svalkas,
Med lika offer månan nalkas
För dig, i nattens helgedom:
Och hela himlens här
Dig samma vördnad bär.
Med ditt finger,
O Jehova!
I verldarna
Du skref ditt namn: Halleluja!

307.

Hör, store Gud! De klagoljud,
Som skalla nu i Norden!
Vår ovåns hand, Med mord och bra
Mot oss är våpnad vorden.

2.

Till dig, vår Far! Som bortglömd v
I våra glädjedagar,
Då först vi fly, När vapnen gny,
Och du oss råttvist agar.

3.

Men gör dock nåd, När utan råd
Vi falle dig till fota:
Hvem, om ej du, Kan hämma nu
De faror, som oss hota?

4.

O du, som har Ett huldt försvar
Oss fordom låtit röna,
Som härars makt Har nederlagt,
Att oss med seger kröna!

5.

Styrk deras mod, Som nu sitt blod
För Fosterlandet våga:
Var du vårt vårn Mot våldets jårn,
Och dämpa krigets låga.

6.

Du, härars Gud! Den makt förbjud,
Som blott vill skada göra:
Och, till oss vånd, Din engel sånd,
Att friden återföra.

7.

Då skall din hand, Som frälst vårt l
Bli prisad utan ånda.

Och nödens slag, Från denna dag,
Oss till förbättring lända.

308.

Aufer immensam, Deus! aufer iram,
Et cruentatum cohibe flagellum:
Nec scelus nostrum properes ad æqvam
Pendere lancem.

2.

Si luant justam mala nostra pœnam,
Quis potest sævas tolerare plagas?
Cum nec ultricem spatiosa ferret
Machina virgam.

3.

Parce sed nostris miserando culpis;
Jus pari clemens pietate miscens:
Cui manet semper proprium maligno
Parcere mundo.

4.

Cur super vermes luteos furorem
Sumis, ô magni fabricator orbis?
Qvid sumus, qvam fæx putris, umbra, pulvis,
Glebaque terræ?

5.

Nos parentales maculant reatus,
Et caro mentem trahit imbecillem;
Ergo tam sortem fragilem benigno
Respice vultu.

6.

Da crucem, clavos, scuticam, coronam,
Lanceam, funes, rigidamque mortem,
Inter iratam mediare dextram
Et mala nostra.

7.

Non opus summi pereat magistri,
Nec sinas cassam fore passionem,
Corde sed manans lavet omne crimen
Sanguis et unda.

8.

Hoc ratum quo sit, facias, precamur,
Omnibus nobis, residens olympo,
Qui Deus semper dominaris orbi,
Trinus et Unus.

Vånd af din vrede, Du, som viggen tän
Vånd af din vrede Från bestörta länder;
Vånd af din vrede, Du som har i händer
Lifvet och döden!

2.

Vill du oss plåga, Som vi äre värda,
Ho har förmåga, Att din blick uthärda?
Ack! af din låga, Jord och haf förtärda
Med oss förgingos.

3.

Böner så varma Alla vi förena:
Döm ej oss arma Såsom vi förtjena!
Gud dig förbarma! Af din nåd allena
Bida vi räddning.

4.

Nåd vi begäre; Låt oss henne finna!
Miskund beskäre Hvad ej rätt kan vinna!
Maskar vi äre, Skuggor som försvinna,
Stoft som förödas.

5.

Bojor vi draga Af den lott vi ärfva;
Lustar oss jaga, Frestelser omhvärfva:
Herre! så svaga, Vill du oss förderfva
Utan förskoning?

6.

6.

Jesu pina, För den törnekrona,
n, för de sina, Bar, att dem försona:
nåden skina, Vårdes oss förskona,
Var oss en Fader!

7.

ns allena Hela kan det brutna,
d dig förena Det från dig förskjutna:
nom det rena, Från hans hjerta flutna
Blodet och vattnet.

8.

oss ej falla, Låt den förbön gälla,
för oss alla Jesus hördes fälla!
vi åkalla, Gud, all godhets källa,
Trefald och Enig.

309.

Herre! mäktig att befalla
Öfver lif och öfver död!
Låt oss ej förderfvas alla,
Hör vår jemmer, se vår nöd!
Sjuka, döda, vid hvarann,
Knappast mer man räkna kan:
Låt, o du, som hjelp kan sända!
Dessa plågor återvända.

2.

Syndens gift, som Adam fällde,
Döden på vårt slägte bragt;
Men han nu, med ökadt välde,
Gränslöst öfvar ut sin makt.
Likt med våra synders mått,
Har vår nöd sin råga nått.

Milde Fader! låt oss pröfvas,
Men ej all din hjelp beröfvas.

3.

Vårdes i din vård oss taga,
Du, som älskar dina verk!
Dem du finner godt att aga,
Herre! trösta, Herre! stärk.
Var de faderlösas Far,
Enkors tillflykt och försvar.
Lindra sjukas nöd och smärta,
Lätta den betrycktas hjerta.

4.

Vårdes aldrig trösten skilja
Ifrån lidandet, o Gud!
Gör oss nöjda med din vilja,
Och beredda på ditt bud.
Må, med tålamod och hopp,
Vi fullborda väl vårt lopp,
Och, från syndens smittor tvagne,
Blifva i din famn upptagne.

M FRID OCH ALLMÄNT VÄL.

310.

Förlän oss, Gud! så nådelig,
Din frid i våra dagar;
Ty ho är den, som fejd och krig
Från våra hem förjagar;
Om icke du allena?

2.

Bevara oss för mord och brand,
För nöd och alla faror.
Beskärma både folk och land
För våldets onda skaror,
Som vilja oss förderfva.

3.

Det folk, som gerna kriga vill,
Och ej med friden blifva,
Förskingras låt, o Herre mild!
Men frid du värdes gifva
Åt oss, som friden älska.

4.

Förlåt vår synd och brottslighet;
Lär oss din lag att hålla:
Så att vi ej med gudlöshet
Vår ofård sjelfve vålla;
Ty du de fromma hägnar.

5.

Gif alla konungar din nåd,
Att dämpa våldets yra,

Och, ledda af ditt ljus och råd,
Så folk och riken styra,
Att de må friden njuta.

6.

Dig vare pris evinnerlig,
Att, ense med hvarandra,
Vi troget kunna älska dig
Och i din fruktan vandra,
O Fridens Gud och Herre!

311.

Gud! gif vår Konung, gif vår Öfverhet v
signelse och frid: att vi under honom ett ly
ligt och stilla lefverne föra måge, i all guda
tighet och ärlighet. Amen.

O Gud! vår Konung lyckliggör,
Vår Fader väl bevara;
Hans rådslag styr, hans härar för,
Hans folk och land försvara.
Var du hans klippa och hans borg,
Var du hans tröst uti all sorg,
Hans värn uti all fara.

2.

Hans många barn i många år
Sig till hans hjerta slute,
Och på hans sena silfverhår
Din frid, o Gud! sig gjute.

Af våra böner lifvad opp,
Han blifve nya slägters hopp
Och samma kärlek njute.

312.

Vår Konung och vårt Fösterland
O Fädrens Gud! beskydda.
Slut kärlekens och fridens band
Omkring palats och hydda.
Med oväld vare tydda.
De lagar, du oss gaf, o Gud!
Och sanningens och dygdens bud
Af fria hjertan lydda.

2.

Styrk dem, o Gud! som fäders bygd
Med fäders mandom stöda.
Hjelp dem, som sig för bröders dygd
Och ljus och tröst bemöda.
Låt ymnigheten föda
Af borgarns flit och trefna ro.
Gif hägn åt åkermannens bo
Och arbete och gröda.

3.

Nu blott ett hjerta och en själ
Må Nordens söner nämnas,
Och allmänt väl bli allas väl,
Och rätt och pligter jemnas.
Åt glömskan allt må lemnas,
Som gör ett brödrasinne kallt,
Och Christi Anda lifve allt,
Som tänkes och som ämnas.

4.

Så stor i makt, som du är god,
Församla himlens skyar,
Och sänd från höjden regnets flod,
Som jordens skrud förnyar.
Besök vårt land och vattna det;
Af fettma drype dina fjät,
Och frukter kröne året.

5.

Då skall ditt frälsta folk på nytt
Församlas i din kyrka
Och dig, som sorg i fröjd förbytt,
Med glädjens sånger dyrka,
Anropa din barmhertighet
Hvar morgon, och med tacksamhet
Din nåd hvar afton prisa.

314.

Tacksägelse efter rägn.

Sin suck naturen skickar
Till dig, o Gud! från brända fält.
Af Solens heta blickar
Förtärd, sitt hufvud blomman fällt.
Ej hjorden svalka hämtar
Vid trädets höljda stam,
Och villebrädet flämtar
Sin nöd ur skuggan fram:
Då du från himlens skyar
Oss hjelpen sänder ner,
Naturens fröjd förnyar
Och lifvets glädje återger.

2.

I milda skurar nalkas
Den hjelp, oss år af dig beskård.
Naturen åter svalkas,
Af ångst försmåktande och tård.
Med kyla luften blandas,
I fröjd år jemren bytt,
Och kreaturen andas
Ett lyckligt lif på nytt.
På skördemannens kinder
Man glådjen målad ser,
Och, då han kårfven binder,
Han prisar dig, som vexten ger.

3.

Till dig, som verlden glåder
Och mild naturens suckar hör,
Ditt folk med andakt tråder
Och tacksamhetens offer för.
Vår mödas svett ej tvingar
Ett korn ur jordens sköt:
Den fröjd, som oss omringar,
Din nåd från höjden göt.
Må oss din mildhet låra,
Att evigt ålska dig;
O Fader! dig till åra
All verldens röst förene sig.

315.

Vår-Psalm.

Den ljufva sommarn stundar,
Naturen vaknad år:
I skogar och i lundar
Sitt morgonlof hon bår.

3.

Till dig naturen sänder
O Skapare! sin högtidssång.
Dig prisa hafvets stränder;
Dig prisar källans friska språng.
De stjernbesådde himlar
Och djupets mörka stig;
Allt, hvad i böljan vimlar,
Allt, Fader! prisar dig;
Och allt, hvad ljuset gläder,
Och allt, hvad jorden bär,
Till dig, med lofsång träder
Och af din godhet lyckligt är.

4.

Från berg och dalar skallar
Till Herrans lof ett återljud,
Som dig, o menska! kallar,
Att höja hjertat till din Gud.
Dig gläder fältets gröda
Och axets böjda topp:
Så glöm i dag din möda
Och gläd dig i ditt hopp;
Lär dina pligter sköta
Med nöjdt och helgadt bröst,
Så skall du glad få möta
En gång i lugn, din ålders höst.

317.

Den blomstertid är inne,
Som ger, till jordens hopp,
Ny fröjd åt hvarje sinne,
Nytt lif åt hvarje knopp.

Hur lifligt solen strålar!
Hur majestätiskt mild
För dödliga hon målar
Odödlighetens bild!

2.

Hur skön är ej naturen
Uti sin högtidsdrägt!
Hvad kraft, hvad vällukt buren
På hvarje vindens flägt!
Hvad prakt, hvad rikedomar,
Som skifta tusenfaldt!
Allt lefver, doftar, blommar:
För dig, o menska! allt.

3.

Du hörer fåglar sjunga
Med mångahanda ljud;
Bör ej din glada tunga
Lofsjunga Herran Gud?
Bör ej din frälsta anda
Ur jordens sorger höjd,
Sin känslas offer blanda
Med all naturens fröjd?

4.

Låt nådens sol sig närma,
O Jesu! till vårt bröst;
Gjut öfver oss din värma,
Din Anda och din tröst.
Låt kölden i vårt sinne
Med vinterkylan fly,
Och kärleken derinne,
Likt vårens morgon, gry.

5.

Snart är vår dag förliden:
O Jesu! när oss blif.

Med oskulden och friden
Du oss din Anda gif:
Att hjertats stormar tystna,
Och själen uti ro
Till dina bud må lyssna,
På dina löften tro!

6.

Låt ymnigheten flöda
Med glädjen kring vår bygd.
Gör landet rikt på gröda,
Gör folket rikt på dygd.
Som bröder må vi vandra
En stund i gruset än;
Som bröder se hvarandra
En gång hos dig igen!

318.

Skörde-Psalm.

I nåd du, Herre! på oss tänkt:
Vår jord din rikdom hyser.
Den frukt, uti dess sköt vi sänkt,
I gyllne mognad lyser.
Välsignelse Blott du kan ge:
Din högra hand Åt våra land
Har gifvit korn och kärna.

2.

Det böjda ax fälls för vår fot:
Oss fäller dödens glafven.
Af ladan tas vår skörd emot,
Och skördaren af grafven.
Kanske besår, Om några år,
En odlare, Ovetande,
Den torfva, som oss höljer.

3.

Den jord, vi ågt, oss åger då;
Hvad vårt var, åga andra,
Och nya tjäll kring nejden stå,
Der nya slägter vandra.
Men, Herre! du Skall, liksom nu,
Ock låta då Din sol uppgå,
Och skörden pryda jorden.

4.

Allt verldsligt flyr, förgår så fort;
Ej må vi derför sörja.
I lifvet vi din godhet sport:
I döden vi den spörja.
Ty den på dig Förlitar sig,
Af död ej rörd, Skall, som din skörd,
Till dina hyddor samlas.

319.

Höst-Psalm.

Si, blomman, lutande och bräckt,
Är menskans like vorden.
Lik dödens kulna andedrägt,
Far stormen öfver jorden:
Och öfver haf och öfver land,
Så fjerran, till en bättre strand,
Nu luftens hårar draga:
Och Herren dem sig tager an;
De vandrande allena han
Kan mätta och ledsaga.

2.

Men oss, i sjelfva vintrens bygd
Vår Fader vill försörja;

Vi skola, i hans milda skygd,
Än samma nåd förspörja.
Ej nöden oss förfära skall,
Ej vinternatten, mörk och kall;
Ty Herren vill beskydda
Den stilla flitens förrådshus,
Och låta uppgå nådens ljus
Uti den frommes hydda.

3.

O Gud! vår tid så snart förgår,
Vårt mål så hardt är nära;
Ack! lär oss du, att, hvad man sår,
Det skall man ock uppskära?
På det vår ålder, ångerfri,
Må lycklig som vår ungdom bli,
Med gråa hårens heder,
Och lifvets höst, som förestår,
Omärkligt bytas i den vår,
Hvars sol går aldrig neder!

320.

Vinter-Psalm.

Var glad uti den goda dag,
Men, christen! ock till godo tag
Den mörka och den kulna.
Förnöjd med alla stunder var,
Ty Gud dem alla skickat har,
De klara med de mulna.
Så länge denna jord består,
Skall sorgen gå i glädjens spår
Och vinter följa sommar:
Så lyda Herrans dommar.

2.

I täta moln är himlen klädd,
Och, dödlik, i sin hvita bädd
Den trötta jorden hvilar;
Dock menskan ser till himlen opp,
Dess känsla, varm och full af hopp,
Högt öfver molnen ilar.
När från ett tjäll, der sinnesro
Och flit och stilla dygder bo,
En bön går upp till Herran,
Då är han icke fjerran.

3.

Du Gamle! höj din mogna röst
Och lär din son, med tacksamt bröst,
Försynens vägar prisa.
Om dygdens frid och lastens fall
Och om den väg, han vandra skall,
Nu honom undervisa.
Högt sjung, lofsjung den Mildes hand,
Som leder oss till himlens land
Och, djupt i jorden neder,
Vår vandringskost bereder.

4.

O menska! du ej dröjer här,
Och allt, hvad ditt på jorden är,
I jorden snart du mister:
Ditt gods, som drifvan, smälter bort,
Din lust, som vintrens dag, är kort,
Din makt, som isen, brister:
Men, falle himmel, falle jord,
Evärdeligt är Herrans ord;
Ho derpå aktning gifver,
Evinnerligen blifver.

PSALMER VID ÅTSKILLI TILLFÄLLEN OCH FÖR SKILLIGA PERSONER.

321.

Krönings-Psalm.

Hell Konung! säll och lyckosam
För Herrans folk du drage fram,
Och Herren för dig gånge!
Si, Gud, din Gud, dig hafver smort
Dig våldig och välsignad gjort
Bland dina bröder många:
Ty skall från Sion öfver dig
Hans helga Anda gjuta sig,
Hans starkhet dig omgjorda:
Hell dig, du Herrans Smorda!

2.

Du Hjelte! bind vid dig ditt svärd,
För dygd och sanning är du värd
Att Herrans harnesk båra.
Si, kärlek är din spiras makt,
Gudaktighet din kronas prakt
Och folkets väl din åra.
På nåd och rätt din thron är bygd
De arma skola der få skygd,
Och ondskans härar alla
Till dina fötter falla!

3.

Hell! Landsens Brudgum, i din
Du lyfta skall din ädla Brud

I åra vid din sida.
Ifrån din konungsliga stol
Ditt anlete, likt Herrans Sol,
Skall ljus och glädje sprida:
Ty Herren höjer ditt banér,
Han hörer hvad ditt hjerta ber,
Och vill ditt verk fullborda:
Hell dig, du Herrans Smorda!

322.

För en Krigsman.

Jag tror på Gud, och vet att han
Har skrifvit mina öden;
Jag fruktar Gud, och ingen ann,
Och icke sjelfva döden.
För frihet, rått och fosterbygd
Jag vapnen trygg skall båra.
Gudaktighet år Hjeltens dygd,
Och menskliget hans åra,
Och hjertats frid hans vinning.

2.

Kanonen dundrar, trumman rörs
Och krigstrummeter skalla:
Och fädrens rop af höjden hörs
Till mannavärf oss kalla.
Med hoppfull själ och kraftfull hand
Vi farorna omfamna:
För Kung och lag och fäders land
Vi segra — eller hamna
I rätta faderslandet.

3.

Men han, som våra hufvudhår
Och våra dagar tåljer,

Han ensam öfver striden rår,
Och stridens offer väljer.
Och han är vis och han är god,
Hvad lott han oss ock sänder;
I hans beskärm vi hafve mod,
Vi äre i hans händer
I lifvet och i döden.

323.

För en Prest.

O gode Herde! du, Som gaf ditt lif för få
Välsigna dem ännu, Som följa dig i spåren
Som skola, i ditt namn, Församla med ditt
Uti din kyrkas famn, Din återlösta hjord.

2.

Jag är bland dina får, Och, om ej du mig le
Jag sjelf i villa går; Likväl du mig bereder
Det ansvarsfulla värf, Det mig så höga kall
Att jag ifrån fördärf Din hjord bevara skall.

3.

Dock, du har kallat mig; Jag får ej se tillbak
Jag lära bör af dig Mig sjelf att vedersaka.
Med fröjd i dina spår Jag tager korset på;
O Herre! dit du går, Dit vill jag äfven gå

4.

Gif, att på värdigt sätt Jag söka må din ä
Och din Församling rätt Uppbygga, trösta, l
Ej akta verldens pris, Ejheller trug och hot,
Men på enfaldigt vis Befordra syndabot.

5.

Gif, då jag dina bud Bär fram för mina lik
Att jag ej blott med ljud, Men efterdöme, pred

lefver syndafull, Då helgelse jag lår,
h dermed slår omkull Hvad af mig uppbyggdt år.

6.

n lott jag skatte mest, Och finne stor den åra,
t, som en vårdig Prest, Fórkunna Jesu låra.
r jag se'n dagligt bród, Jag mig åtnója vill,
h dig i lif och dód Allena hóra till.

7.

Öfverherde! gif, Att jag din hjord så skóter,
t, i ett annat lif, Jag den med glådje móter,
h trygg, på domens dag, Kan såga infór dig:
Herre! hår år jag Med dem du gifvit mig.

324.

För en Bonde.

Med bón och sång mitt arbet sker,
Ty, når jag sjunger eller ber,
Så lått mitt hjerta blifver;
Så glad jag plantar då och sår,
Och vet, att jag min nódtorft får
Af Gud, som vexten gifver.

2.

Uti mitt hjerta Herrans ord,
Och kornet i min goda jord
Jag trogen lågger neder,
Och knåpper håndren andaktsfull,
Och ej om rikedom och gull,
Men dagligt bród, jag beder.

3.

Och har jag icke rikedom?
En maka, sedesam och from,
Och barn, fór mig så kåra,
God helsa och godt samvete,

Friskt mod och muntert arbete;
Gud vare tack och åra!

4.

Vål kan ock sorgen bli min lott,
Ty den, i hydda som i slott,
Plår tidt och ofta gästa:
Dock jag ej klandrar Herrans bud,
Jag vet, att dem, som ålska Gud,
Allt tjenar till det båsta.

5.

Allt står i Guds, vår Faders, hand:
Han gömmer bort sin Sol ibland,
Och låter stormen hvina;
Men stormen han ock nåpsa kan,
Och efter ovåder skall han
Vål låta solen skina.

6.

När jag stämt upp min morgonsång,
Ej mödan gör mig dagen lång,
Ty Gud år då ej fjerran;
Och siska, lårka, nåktergal,
Och fålt och floder, berg och dal,
Med mig lofsjunga Herran.

7.

Jag då ej, lik en Mammons trål,
Bekymras blott för eget vål,
Men ej om Josefs skada.
Nej! Herren gifve nådelig
Min granne lika godt som mig,
Och göre alla glada!

8.

Jag då, lik Boas fordomdags,
Vål unnar uslingen de ax,

Som på min åker falla;
Och redligt bär jag fram min skatt
Till Öfverheten, som Gud satt
Att vaka för oss alla.

9.

Ja! Gud välsigne landsens Far,
Näst Gud, vårt hopp och vårt försvar,
Med många sälla dagar!
Behöfver han en gång min arm,
Så lyder jag med trofast barm,
Och går dit Gud behagar.

10.

Men Gud afvände fejd och strid,
Och låte oss i ro och frid,
Som goda christna, trifvas!
När döden kastar oss omkull,
Vi få dock såmjas i den mull,
Det stoft, hvarom vi kifvas.

11.

Då jag till kyrkan mig beger,
Från grafvens hög jag ofta ser
På fältets rika gröda:
Då synes mig, som Herren vill,
Att jorden väl skall hinna till
Åt lefvande och döda.

12.

Dock blifver jag vid Guds behag:
Jag lärt, att lyda Kung och lag
Och göra rätt åt alla;
Jag derför lefver trygg, och vet,
Att jag skall ärfva salighet,
När Jesus mig vill kalla.

13.

Då skall jag nöjd till fädren gå,
Och af en son mitt stoft skall få
Sitt kors på kyrkogården;
Dock, likagodt hvad vård der står;
Ett årligt namn och vänners tår
Är bästa minnesvården.

325.

Vid Prestval.

Du, som din församling vårdar,
Den ditt blod har återlöst,
Och i dina helga gårdar
Söker oss med fridens röst!
Hör i dag ett folk begära
Sig en herde af din nåd,
Som predikar lifvets lära
Och förkunnar dina råd.

2.

Styr vårt hjerta, att vi måte
Vigten af en herdes kall.
Om vi det i dag förgåte,
Dyrt vårt ansvar blifva skall.
Låt ditt folk ett samvet bära,
Ur ditt tempel, fritt från qval.
Själars frälsning och din ära
Vare målet för vårt val.

326.

Vid Kyrko-invigning.

Se, milde Gud! i nåd ett samfund dig till
I dag från detta rum sitt första offer l

ed hjertats rena hopp och tungans glada ljud
i bedje dig som Far och prise dig som Gud.

2.

ls dig, som i din höjd all verldens öden vånder,
en boning år för låg, som byggs af menskohånder.
a våckt och krossad själ, som nådens ljus begår
ch lyder Jesu röst, ditt råtta tempel år.

3.

kom, o Gud! att oss i nåd och sanning leda;
t hår i våra bröst ett tempel dig bereda.
ll oss en stråle sånd, och låt i detta hus
s glådjas af din tröst och lysas af ditt ljus.

4.

t såkerheten hår ur syndens dvala våckas,
ch nådens milda kraft åt våckta hjertan råckas;
en sorgsne njuta tröst, den svage styrka få,
ch nåden söka dem, som ån i villan gå.

5.

t icke hår ditt ord på hårda klippan falla,
en Jesu blod vårt bröst till tro och båttring kalla;
t hår vårt hjertas bön, på rena låppar förd,
ppstiga till din thron med hopp, och blifva hörd.

6.

n vårdes alla bröst din nåd med dopet gifva,
t, slutne i din famn, de i din famn förblifva;
ch låt, vid nådens bord, den fallne tillgift få;
en som med tårar kom, med glådje återgå.

7.

n, Fader! åt din vård vi detta tempel lemne.
s blifve denna dag ett heligt fröjdeåmne!
Herre! låt ditt folk, med renade begår,
itt stora namn till pris dig alltid möta hår!

327.

Vid Brudvigsel.

Herre! du är kärleken;
Du har dessa hjertan parat;
Tecknad står i himmelen
Deras ed; du den förvarat.
Herre! du är Hämnaren:
Må de aldrig bryta den!

2.

Halfva bördan blott man bär,
När den delas med en maka;
Dubbel all den hugnad är,
Som man med en vän får smaka;
Herre! låt hvart äkta par
Njuta så förnöjda dar!

3.

Fridens Gud! låt enighet
Städse deras hydda freda;
Helsa, flit, förnöjsamhet
Dem bland dagens mödor leda,
Göra hvilostunden söt
I förtrolighetens sköt.

4.

Låt, i åldrens höst, dem se
Barn och barnbarn, flera leder,
Se i dem sig bildade
Uti Gudsfruktan och seder;
Och sin ätt så säll, som de,
Lefva i välsignelse.

5.

Och när tiden är förbi,
Och de sist förente blifvit,

Säge de: "här äre vi,
Vi och barnen, du oss gifvit;
Herre! nu vår tacksamhet
Prisar dig i evighet!"

328.

Vi önske nu vår Brudgum och Brud,
Att Gud dem ville benåda:
Dem hägne din hand, Allsvåldige Gud!
Och vände ifrån dem all våda.
Din rikliga nåd, i lif och död,
Dem all välsignelse gifve;
Vid deras tröskel, i lust och nöd,
Din engel en väktare blifve,
Och tvedrägtens anda fördrifve.

2.

På all deras våg, i all deras tid
Blif när dem, o Jesu Christe!
Ehvad dem må brista, din kärlek och frid
Dock aldrig i verlden dem briste.
Ditt rum i bröllоppets menlösa ro
Här, såsom i Kana, du finne:
Ej tryter någonsin bröd i bo,
Ej fröjd i hjerta och sinne,
Der Mästaren sjelf bor inne.

3.

Guds heliga Andas tröst och ljus
Dem följe och hugne allt mera:
Han låte samdrägten i deras hus,
Och glädjen och friden regera.
Han gifve, att de, i kärlighet,
I stilla trefnad och gamman,

Må nådens ljus och samvetsfriden
Beståndigt vårdas i min själ:
Så skall jag möta, oförskråckt,
Min framtid, fast i moln betåckt.

335.

För Föräldrar.

O Gud! du skånkt mig barn, som föddes at
dig dyrka:
De skola höra till ditt rike och din kyrka.
Min pligt mot dem år dyr: gif mig vålsignelse,
Att dana till din tjenst, dem du låt ljuset se.

2.

Gif mig din Andas nåd, att dem din vilja låra,
Så att de må ditt namn rått frukta och rått åra.
Låt detta vishetsfrö så tidigt rötter slå,
Att dagligt de i nåd, som ålder, vexa må.

3.

Låt mig ock samvetsgrant mitt ansvar eftersinna,
Att de sin föresyn må i min vandel finna.
O Herre! skydda dem för all förargelse,
Som kan en menlös själ till rof åt lasten ge.

4.

Låt mig, som Eli, ej så blind i kårlek vara,
Att når jag skådar fel, jag skulle nåpsten spara
Med saktmod allvarsam och nitisk i min vård,
Må jag ej vara vek: må jag ej vara hård.

5.

O Gud, som budit mig, att huldhet mot dem öfva
Förkasta ej min bön: Må de mig ej bedröfva
Med framgång krön mitt hopp: ledsage dem
din hand
Att goda christne bli och gagna fädrens land.

Att faror, som mig följt i spåren,
Ej villat eller stäckt mitt lopp:
Dig tackar jag, o Gud! derför,
Som vexten ger och bistånd gör.

4.

För allt, som hugnat har min lefnad:
För mödors lön, för vänners tro,
För helsa, dagligt bröd och trefnad,
För hyddans och för själens ro:
Dig tackar jag, till tårar rörd,
Och vet, att jag af dig är hörd.

5.

Väl har ock nöden mig ödmjukat,
Och sorgen undervisat mig,
Men, om för dem jag underdukat,
Det var den stund jag glömde dig:
Nu, läkt af samma hand, som slog,
Jag tackar dig, som gaf och tog.

6.

Jag sörjer ej för morgondagen,
Ty Herren för mig sörja skall;
Hans hand är aldrig från mig tagen,
När jag är trogen i mitt kall.
Hvad fruktar jag, hvad felar mig,
O Herre! när jag hafver dig?

7.

Hvad mer, om hjertat ock skall blöda
Ännu af korsets tyngd och qval?
Jag vet, att tidens vedermöda
Och några mulna timars tal
Ej är att likna mot den fröjd,
Som väntar mig i himlens höjd.

4.

Låt oss vandra med dem så,
Att vi himlen med dem årfva;
Ej med ondt dem föregå,
Ej en menlös själ förderfva:
Att de englar, dem ledsaga,
Ej hos dig må oss anklaga.

5.

Ingen, så ditt ord oss lår,
Ingen kommer i ditt rike,
Som ej barnsligt hjerta bår
Mot sin Gud och mot hvar like:
Gif, att dig, som barn, vi alla
Ålska, lyda och åkalla.

337.

Vid ett Barns död.

Så snart for då min fröjd sin kos!
Så sorgetimman ilar!
Och bleknadt, som en brutén ros,
Mitt barn på båren hvilar!
O Jesu! du, som tröst beskår,
Se mildt till den förkrossad år,
Att jag ej syndigt klagar.

2.

Allsingen så, som du, förmår
Hugsvala den som lider,
Rått föra den, som vilse går,
Och styrka den, som strider.
Omger mig natt ur dödens hus,
En enda stråle af ditt ljus
Kan grafven sjelf förklara.

3.

Jag vet, jag vet, att det är rätt,
Hvad du med mig vill göra.
Ej känner jag det bästa sätt
Att mina öden föra.
Men lär mig älska ditt behag,
Och uppehåll den själ, som, svag
Och rof för ängslan, bäfvar.

4.

De sorgefulla är du god,
Och väl bekant med smärtan.
Du offrade ditt eget blod
Att trösta menskors hjertan.
Den lidande du drar till dig,
Och jag välsigna vill den stig,
Som mig till dig kan föra.

5.

Jag vet du är en bättre Far,
Än någon uppå jorden,
Och att den du till dig upptar,
Hans lott är lycklig vorden.
Hvi skulle jag begråta då
Den oskuldsfulla, som fick gå
Till dig i rätta hemmet?

6.

En dag, du rör ock vid den graf,
Som bådas sto: omgifver.
Du då den telning, nu bröts af,
Föräldrar återgifver.
Så kärlek är! Den smärta ger,
Men äfven genom tårar ler,
Och hoppas än i grafven.

4.

Jag vet, att deras råd Ej alltid lydnad njutit,
Förlåt, o Gud! af nåd, Hvad jag deri har bru
Ditt sinne, Jesu! gif, Som underdånigt var:
Att jag, mitt hela lif, Till eftersyn dig tar.

5.

Ack! gif att jag, o Gud! Må alltid vördnad b
För dina helga bud Och gå min väg med åra,
En salig barnalott Du gif mig ock den dag,
Då jag mitt ålders mått Har fyllt till ditt beh

332.

För ett Barn, som beredes till Nattvard

Kom, o Jesu! väck mitt sinne,
Och bered mig, med ditt ord,
Till den stund, som snart är inne,
Då jag framgår till ditt bord:
Ack! det bordet, dit du stiger
Kärleksfull från himlen ner,
Och till salighet inviger
Den, som dig sitt hjerta ger.

2.

Dig mitt hjerta vill jag gifva.
Låt det helgas af din nåd.
Din för alltid vill jag blifva:
Led mig i din An... råd.
Du, som ej förskött den spida
Nu min ungdoms tillflykt var,
När jag i en verld skall träda,
Der så mången vilsefar.

3.

.åt ditt ljus så för mig skina,
ıtt jag går den rätta stig.
åminn mig din död och pina,
)å en afväg frestar mig.
.åt mig djupt i själen fatta,
lur du lidit för min skuld,
)ch din kärlek högre skatta,
n all verldens makt och guld.

4.

åt mig höra, hur du säger:
Kom, mitt barn, och blif hos mig;
ıgen bättre vän du äger,
n den vän, som dött för dig."
ı! mitt rörda hjerta känner,
tt din Andé är mig när;
ı! jag vill, bland dina vänner,
ölja dig, och ha dig kär.

333.

ör ett Barn, som confirmeras.

)in nåd, o Gud! jag sporde
:ån lifvets morgonstund,
å re'n med mig du gjorde
t salighets förbund,
ig löftets arf beskärde
ch slöt mig i din famn:
g blef ditt barn, och lärde
:t *Fader* är ditt namn.

2.

år jag vorden renad
dig i vattnets flod:

Såg hur jag har användt illa
Himlens lån och styrkans dar;
Såg min trägna verksamhet
Offrad åt fåfänglighet;
Fann, till lön för all min möda,
Löften svikas, hjertat blöda.

4.

O att flydda dagar kunde
Än tillbaka skänkas mig!
O att du en lifslängd unde
Mig på nytt att tjena dig!
Fåfäng bön! med tidens flygt
Denna tröst är från mig ryckt:
Men den tröst ännu står åter
Att, som Fader, du förlåter.

5.

Ur din bok, o Herre! plåna
Mina fels och bristers mängd,
Till nytt lif mig krafter låna,
Af din Anda genomträngd.
Se'n jag dagen slumrat bort,
Låt min afton, fastän kort,
Prof af christna dygder skänka,
Och dess himmel molnfri blänka!

6.

Låt mig lefva till din ära
Och blott helga dig min själ.
Låt min vandel äfven bära
Frukter till min nästas väl.
Ök min vishet dag från dag:
Och, om bördan gör mig svag,
Lär mig då att täligt lida,
Och din hjelp med lugn förbida.

7.

Når den sista klockan klåmtar,
Når för ögat sprides natt,
När mitt bröst med möda flåmtar,
När mitt hjerta röres matt:
Lindra dödens bitterhet,
Gif mitt hopp ståndaktighet,
Låt mig, i din åras rike,
Gå att blifva englars like.

340.

Mig dagen flyr och åldren ögat lycker,
Och verldens tyngd de matta senor trycker.
ång barndomsvån sin hvila funnit har,
Dock ensam ån går jag på jorden qvar.

2.

Fort, Gud ske lof! min eländstid har farit
Och ej så lång som mina fäders varit:
g har likvål med upprördt hjerta sett,
Hur Herrans hand igenom den mig ledt.

3.

u låt mig, trött, o Fader! hvilan smaka;
g vilse gick, du förde mig tillbaka;
g hungrade, jag var vid sorgset mod,
u måttade, du tröstade, så god.

4.

Om dina råd jag i min blindhet klandrat,
Och, stundom svag, ej dina vägar vandrat,
å tack ske dig, som mig i handen höll,
tt jag ej hel i syndens snaror föll!

5.

u önskar jag, om det min Gud behagar,
tt sluta få de mörka årens dagar,

Och lägga ner mitt hufvud uti ro
På grafvens bädd, de trötta lemmars bo.

6.

Min själ ock vill, uti den sista färden,
Uppstiga lik en gnista utur hården,
Och söka fri sitt - helga ursprungsljus,
Om askan än män bäddar ner i grus.

7.

Långt bättre är en enda dag hos Herran,
Än tusen år i denna öcken fjerran;
Dess morgonsol med långtan bidar jag:
Dock ske ej mitt, men, Fader! ditt behag.

8.

Men, Jesu! först du med ditt blod mig rena
Och lemna mig i kampen ej allena:
Mitt sista ord skall vara då ditt namn;
Mitt första ord en helsning i din famn.

341.

Sjuk-Psalm.

Ack! huru plågas jag, och måste stundligt qvida
Är ingen hjelp för mig på jorden mer att bida?
Är ingen helsodryck, och ingen salva mer,
Som mig en droppa tröst och minsta lindring ger!

2.

Ej får jag någon ro för värk och vedermöda:
Jag saknar lifvets fröjd och hvilan hos de döda;
Jag våndas halfförtärd, och vrider mig i nöd,
Som en marterad mask, emellan lif och död.

3.

Ack, verld! hur liten tröst din vishet dock förunnar!
O menskomakt och konst! I áren uala brunnar:

[illegible]in gråt han är min dryck, min suckan är min spis?
[illegible]g, arme! känner nu Guds vredes grymma ris.

4.

[illegible]u, Herre! endast du kan både slå och hela,
[illegible]u åt den hjelplöse allena hjelp kan dela:
[illegible]ck! hela den igen, som du så sargat har;
[illegible]ag bort min stora synd, som dertill orsak var.

5.

[illegible] Fader heter du, du har ett Faders hjerta,
[illegible]u kan ej öfverge ditt barn i denna smärta,
[illegible]u kan ej krossa den, som, qvald och ångerfull,
[illegible]ig ropar an, dig ber om nåd, för Jesu skull.

6.

[illegible] Herre Jesu Christ! till dig står all min tanka,
[illegible]barmat har du dig utöfver alla kranka,
[illegible]år sveda och vår värk du, Jesu! på dig bar:
[illegible]rdenskull äfven mig, o Jesu! nådig var.

7.

[illegible]ch låt mitt usla lif en lindrig ände vinna;
[illegible]jelp, att jag i min död din död må så besinna,
[illegible]tt ej min syndaskuld mig i förtviflan för
[illegible]ch jag ej, som en ond och ogudaktig, dör.

8.

[illegible]om, Själavän! gör slut på all min nöd och smärta;
[illegible]om, Jesu! - Amen, ja, du kommer till mitt hjerta:
[illegible]lsignad vare du, som kom i Herrans namn!
[illegible]g lugnas, jag är frälst, jag hvilar i din famn.

342.

Tacksägelse efter Sjukdom.

Upp, o min själ! och icke mer förhala,
[illegible]ill Herran Gud ditt löfte att betala:

Kom honom dock med skyldig tack ihåg,
Som till din nöd med nådigt öga såg.

2.

O högste Gud! all godhets Upphofs-källa!
Jag beder, låt af nåd inför dig gälla
Ett offer, som af svaga läppar går:
Till viljan se, fast makten ej förslår.

3.

Men viljan, ack! den är det, som mig fel
Om ej din nåd och Anda till mig delar
Den kraft, som i de svaga mäktig är,
Och mer förmår än någon fatta lär.

4.

Uppväck min håg, att jag ock rätt må bör
För hjertats frid och själens helsa sörja,
Och, med en tro, som frukt i dygder bär,
Förkofras till det lif, som evigt är.

5.

Så länge då som blodet i mig röres
Och af och an i sina ådror föres;
Så länge puls och hjerta hos mig slår,
Och jag ännu om någon tanka rår:

6.

Så skall min själ, intill min vandrings ända
Då hon till den, som henne gaf, skall län
Till Herrans pris uppoffra sång och ljud,
Och härifrån gå sjungandes till Gud!

343.

Tacksägelse för Helsa.

Prisa Gud för helsans dagar,
Du, som sund och lycklig är!

Gud i mildhet dig ledsagar;
Honom dina offer bär.
Se din like, tård och svag,
Nödgas bära dag från dag
Samma tyngd på samma hjerta,
Utan lindring i sin smärta.

2.

Glad din morgonsol du möter,
Som dig nya nöjen ger.
I det kall, du muntert sköter,
Du din glädje ökad ser.
Du, af dagens mödor matt,
Väntar nöjd en stilla natt,
Som i hvilans famn dig sänker
Och dig nya krafter skänker.

3.

Menniska! hur kan du glömma
All den nåd dig Herren gör?
Kan du se Guds kärlek strömma
Och ej prisa Gud derför?
Tacksam var: men på det sätt,
Att hans lån du nyttjar rätt;
Att dig ej ditt samvet gnager,
Då han lånet återtager.

344.

Den Fattiges Psalm.

Ej gull och rikedom jag har:
Min lott är ringa vorden;
Men jag i himlen har en Far,
Om ingen vän på jorden.

Han ser min vandel från sin höjd,
Och, hvad han ger, jag tager nöjd.
Hans tröst väl hos mig blifver,
Om allt mig öfvergifver.

2.

Hur nåderikt, o Gud! du styr,
Det tyda alla stunder.
Den natt som sänks, den dag som gryr
Förkunnar dina under.
Du kläder liljorna i prakt;
Åt allt, hvad rörs, med fadersmakt
Du daglig föda måter:
Du mig ock ej förgåter!

3.

Håll du min hand till nyttigt verk,
Fastän jag sent får somna,
Och mina svaga krafter stärk,
Enär de vilja domna.
Den arbetsamma är du blid:
Än såg jag icke, någon tid,
Hans barn gå efter brödet.
Och klaga uppå ödet.

4.

Jag vet, du vill ej pröfva mig,
Mer än min kraft kan bära.
Ack! nödens våg och brottets stig
De gå hvarannan nära.
Men svigtar jag, du stöde mig:
Din trohet är evinnerlig;
Du älskar den du tuktar,
Och hjelper den dig fruktar.

5.

Min pröfningstid ej evig är:
Ditt ord är mig en borgen,

Att jag en gång med fröjd uppskår
Hvad jag sår ut i sorgen.
Ty vill jag vandra lifvets stig
Med dygd och stilla hopp till dig,
Tills fälld är vandringsstafven
Och jag får ro i grafven.

345.

Måltids-verser.

Före Måltiden.

Gode Fader! dig ske pris,
Som vill oss förlåna,
Att en sund och tarflig spis
Med vår flit förtjena:
Fader! du vårt bröd oss gif,
Till förnyad styrka,
Att vi med ett nyttigt lif
Måtte rätt dig dyrka!

Efter Måltiden.

När vi uppstå från vårt bord,
Glade af din gåfva,
Lår oss, att, med verk och ord,
Dig af hjertat lofva;
Lår oss, Gud! hvad du befallt,
Djupt i hjertat fästa:
Att dig älska öfverallt,
Och, som oss, vår nästa.

MORGON-PSALMER.

346.

Lof, pris och åra vare dig,
O Gud! att, från det höga,
Du vakar, dag och natt, på mig,
Med nådigt fadersöga.

2.

Förskjut mig ej, o Fader huld!
Behåll mig bland de dina.
Förlåt mig all min synd och skuld,
För Christi död och pina.

3.

Gif mig din Anda, att jag må,
Till gagn för mig och andra,
Med trohet dina vågar gå
Och i din fruktan vandra.

4.

Din Gudomsmakt beskydde mig,
Din högra hand försvare;
Din helge engel på min stig
Min fot från fall bevare.

5.

I tro och kårlek må din hjord
Dig, gode Herde! täckas,
Och af ditt dyra, rena ord
Allt framgent vederqveckas.

6.

Gif nåd och lycka, ro och frid
Åt Öfverhet och Rike.

ån våra hyddor hungerstid
ch pest och tvedrågt vike.

7.

ågt, vänner, deras, mitt förråd
ill jag dig anbefalla.
ut ock min ovän i din nåd,
u gode Far för alla!

8.

å, i mitt kall och i mitt bo,
g nöjd och tålig vara,
in sanning och ditt löfte tro
ch fåfäng omsorg spara.

9.

t saligt afsked mig förlåf
Gud! af denna verlden,
år jag en gång skall fara hän,
en dyra, sista färden.

10.

in tysta suck, min höjda sång,
ck! låt dem till dig föras,
ch denna gång, och hvarje gång,
Jesu namn bönhöras.

347.

Når jag om morgonen uppstår,
m aftonen till hvila går,
ill dig, o Gud! mitt öga ser,
ill dig mitt rörda hjerta ber.

2.

å dig, o Gud! och ingen ann,
g trygg och säker trösta kan;
g tror, att du bevara skall
lin själ från qval, min fot från fall.

3.

Det blod, som rann från korset i
Det ger mitt hjerta tröst och fred
Jag somnar eller vaknar opp,
Är du min fröjd, mitt enda hopp

4.

Din engel håller om mig vakt,
Ty fruktar jag ej ödens makt,
Och nödens hot ej nedslår mig,
Ty med- och motgång är från di

5.

Ehvad jag lefver eller dör,
Med kropp och själ jag dig tillhö
Med kropp och själ, o Gud! åt d
I lif och död förtror jag mig.

348.

Pris vare Gud, som låter
Oss glade vakna opp,
Och öfver jorden åter
En nådedag gå opp:
En dag, som skall försvinna,
Lik den i går förgick;
O! må vi då besinna
Dess dyra ögonblick.

2.

O! må vi noga märka,
Hvad Gud af oss begär,
Och med all trohet verka
Så länge dagen är:
Att icke brottets minne
Vårt hjerta klagar an,

Når aftonen är inne,
Då ingen verka kan.

3.

Att åt sin arma nästa
Råd, hjelp och hugnad ge;
Ej blott på eget bästa,
Men ock på andras se;
Ej blott Guds vilja veta,
Men vandra i hans bud:
Det är, att christen heta,
Det är, att tjena Gud.

4.

Och salig är och blifver,
När Herren komma skall,
Den tjenaren, som gifver
Den akt uppå sitt kall!
Han dela skall den fröjden,
Som intet öga sett,
Men Herren uti höjden
Åt sina barn beredt.

5.

Vår kraft, o Gud! föröka,
Att vi med trofasthet
Må först ditt rike söka
Och din rättfärdighet:
Då vill du nådigt skänka
Allt öfrigt åt en hvar:
O! må vi det betänka
I dag och alla dar!

349.

O Gud, som åter vårdes mig
Med dagens fröjd begåfva!

Mitt hjerta lyftadt är till dig,
Min tunga dig skall lofva.

2.

Att ljuf och ostörd ro jag haft
I natt på hvilans läger;
Att nyfödt hopp och ökad kraft
Till dagens vårf jag äger;

3.

Att jag, når morgonsolen gryr,
Att jag, vid qvällens möte,
Som barnet till sin fader flyr,
Kan fly uti ditt sköte:

4.

Det gör din kärlek och din nåd,
O du, all godhets källa!
Ack, att jag efter dina råd
Min lefnad ock må ställa!

5.

Ack, att jag, tacksam för allt godt,
Som du mig vill bevisa,
Dig må, ej med min tunga blott,
Men med min vandel prisa!

6.

Mitt uppsåt styrk, min synd förlåt,
Och mig med kraft utrusta
Mot frestaren och dess försåt,
Mot verlden och dess lusta.

7.

Gör mig allt mera vis och from,
Barmhertig och gudaktig,
Och af din godhets rikedom
I lif och död delaktig.

350.

Jag lefver och upphöjer
Min själ igen till dig,
O Gud! hvars vård jag röjer
I allt som omger mig:
I dagens nya ljus,
I lugnet kring mitt låger,
I allt hvad kärt jag åger
Oskadadt i mitt hus.

2.

Lof ske ditt ord i tiden,
Som bõd, att ljuset är!
Lof ske dig ock för friden,
Som natten till oss bär!
Hur ljuft, att i dess famn
Mitt trötta hufvud gömma
Och dagens sorger glömma,
Och somna i ditt namn!

3.

Hur sällt att åter träda,
Nyskapad på din jord,
Och åt din sol mig glåda
Och tänka på ditt ord;
Och gå med helsans fröjd
Till mina pligters öfning:
Beredd till kamp och pröfning,
Och med min lott förnöjd.

4.

Ej blott att kroppen stärka,
Du gaf oss hvilan, Gud!
Den bör ock hos oss verka
Ny håg för dina bud.

Ack! på min gårdagsstig
Jag ser med blygd tillbaka:
Hjelp mig i dag, att vaka
Mer troget öfver mig.

5.

Hjelp mig, att jag ej kränker
Min nästas minsta rätt,
Ej talar eller tänker
På lastarenas sätt;
Att jag, för stundens ro,
Ej spiller samvetsfriden,
Ej håglös dräper tiden,
Men gör mitt kall med tro.

6.

Kanhända snart jag saknar
Den tid du nu mig ger.
Jag lägges ner, och vaknar
Till jordens dag ej mer.
O Jesu! gif mig då
Den frid, som du blott gifver:
Till dess den dagen blifver,
Som ej skall nedergå.

351.

Din sköna sol går åter opp:
Jag tackar dig, min Gud!
Med kraft och mod och nyfödt hopp
Jag höjer glädjens ljud.

2.

Din sol går opp för ond och god,
För alla, som för mig;
O! må jag så, i tålamod
Och kärlek, likna dig!

3.

O! må jag ock, med flit och dygd
Och måttliga begår,
Ån kunna glådjas i ditt skygd,
Hvar dag, du mig beskår!

4.

Då skall jag trygg, i råd och dåd,
Till dig, o Fader! fly,
Och ån förnimma, att din nåd
År hvarje morgon ny.

352.

Att dig, o Gud! mitt offer båra,
Min första kånsla varà bör:
Min röst skall höjas dig till åra;
Mitt hjerta vet, att du mig hör.

2.

Du år det, Gud! som timma låter,
Att jag, bevarad, styrkt och nöjd,
Ur nattens glömska vaknar åter,
Till denna nya dagens fröjd.

3.

De krafter hvilan återgifvit,
Vålsigna deras bruk i dag,
Att, på den våg du föreskrifvit,
Jag vandrar i din viljas lag.

4.

Låt för din röst, som till mig ljuder,
Mitt öra aldrig sluta sig:
Gör mig så from, din låra bjuder,
Så lycklig, som hon lofvar mig.

353.

O Gud! mitt hjerta tackar dig
För helsa, lugn och trefnad;
Din nåd förnyas öfver mig,
Hvar morgon af min lefnad.
Den kärlek, du mig visat har,
Jag rörd i minnet skådar,
Och hoppet, för min framtids dar,
Mig samma kärlek bådar.

2.

Förnöjd och säll af detta hopp,
Jag dagens pligter sköter,
Och, när fullbordadt är dess lopp,
Jag trygg min hvila möter.
Så leder mig Guds visa råd
I medgången och nöden,
Så följer mig den Högstes nåd
I lifvet och i döden.

354.

Den signade dag, som vi nu här se
Af himmelen till oss nedkomma,
Han blifve oss säll, han läte sig te
Oss allom till glädje och fromma!
Ja, Herren den Högste oss alla i dag
För synder och sorger bevare!

2.

Den signade dag, den signade tid
Hvar morgon jag månde betänka,
Då nådenes sol, så herrlig och blid,
Rann upp, för all verlden att blänka,

Och herdarne hörde Guds englar i sky
Som sjöngo, att dagen var kommen.

3.

Ack, saliga dag, ej uppenbar
För verldens fåfängliga trålar!
Du strålar så skön, du lyser så klar
För fromma och menlösa själar,
För enfaldens öga och oskuldens tro,
Nu och förutan all ände.

4.

Om än hvarje tråd och grås på vår jo
Oss lånte en lefvande tunga,
Förmådde vi ej ändå finna ord
Att Herrans kärlek besjunga;
Förmådde vi ej tillfyllest Guds Son,
Vår Frälsare Jesum lofva.

5.

Men såsom en fågel mot himlens höj
Sig lyfter på lediga vingar,
Han lofvar sin Gud, är glad och för
När han öfver jorden sig svingar,
Så lyfter sig själen i hjertelig fröjd
Till himlen med lofsång och böner.

6.

Ack! låter oss lofva och tillbedja Gu
När stunderne vexla och skrida;
Så skole vi stärkas att hålla hans bu
Och vaka och tåligen lida;
Ja, låter oss verka med allvar och fli
Så länge oss dagen förunnas.

7.

Ty dagen han är dock aldrig så lån
Att icke dess afton skall stunda:

Då lemnas vårt verk, då tystnar vår sång;
Må vi det med allvar begrunda!
Vi blifva utburne, vår sömn blifver tung
I grafven, vår slutliga boning.

8.

Ack! gifve då Gud, vi honom så tjent
Med allt hvad af honom vi åga,
Så nyttjat de pund, oss Herren förlånt,
Att han till en hvar måtte säga:
Gack in i din Herras glädje, gack in,
Du tjenare gode och trogne!

9.

När vi skole till vårt Fådernesland
Och skiljas vid detta elände,
Befalle vi Gud vår själ uti hand,
Och glade från verlden oss vände.
Ja, Herren han gifve, i Jesu namn,
Vår vandring en fröjdefull ände!

355.

Du, som mig låter vakna
Hvar morgon till din nåd,
Och ingen afton sakna
Din Andas tröst och råd!
Till dig vill jag mig närma
Med tro och dygd allt mer;
Din hand skall mig beskärma,
Om allt mig öfverger.

2.

O Gud! vid dig jag blifver,
Vid dig, hvar dag och stund!
Hvar dag du mig ock gifver
Ny fröjd af ditt förbund.

Ditt ord vill jag betrakta,
Derefter ställa mig,
Och ingen glädje akta
Mot den, att täckas dig.

356.

Ljus af ljus, o morgonstjerna!
Christe, sanne sol och dag!
Vi se nu den solen gerna
Framgå, efter ditt behag,
Som, med rosenstrålars sken,
Verldens krets upplyser re'n;
Det i natt var täckt, upptäcker,
Och hvar till sitt kall uppväcker.

2.

Men vårt hjerta är betagit
Af en dimma, tung och kall;
Syndens mörker oss bedragit
Och har kommit oss på fall.
Herre! se, vi vilse gå:
Våra tankar, verk också,
På en farlig ban omsväfva
Och din sannings ljus imotsträfva.

3.

Låt din Andas morgonstrimma
Skina i vår mörka själ,
Att vi lifsens våg förnimma,
Och förstå vårt sanna väl.
Gör vår vandel med ditt sken
Från allt villans töcken ren:
Att din nåd vi känna låre
Och din kärleks eld rätt äre.

4.

Styrk din kyrkas svaga skara
Med den gyllne fridsens band:
Vårdes uti nåd bevara
Konung, folk och fådersland.
Afvårj tvedrågt, sorg och strid,
Främja endrägt, fröjd och frid,
Hunger, pest, allt ondt förjaga,
Och oss i ditt ljus ledsaga.

5.

Låt vår lampas olja brinna
Intill sista stunden klar;
Låt vår lefnad så förrinna
Under dessa pröfningsdar,
Att du oss, af sorgens dal,
Vårdes till din fröjdesal
Och vårt rätta hemvist föra,
Och oss evigt saliggöra.

357.

Jag höjer min blick mot himmelens rund;
Än får jag dig tjena och lofva:
Pris vare dig, Gud! i morgonens stund,
Att trygg jag i natt har fått sofva,
Och vakna igen, lycksalig och sund,
Till ljuset, din herrliga gåfva.

2.

Jag reder mig till, att vandra den stig,
Som dig, o min Fader! behagar;
Men, Herre min Gud! först beder jag dig,
Att du mig i lydnad ledsagar.
För faror och nöd bevare du mig
I dag och de kommande dagar.

3.

ırt får jag ej här uppstämma min röst:
t lider till dagarnes ända;
ck lefver ett hopp så ljuft i mitt bröst,
jag till ditt rike skall lånda:
r vill du för mig, lycksaliga tröst!
t eviga dagsljuset tända.

358.

Hvarmed skall jag nu lofva,
Min Gud och Fader blid,
Som låt mig roligt sofva,
Och vakna upp med frid?
Si, natten är förbi
Och solen re'n framskrider,
Och Gud i alla tider
Mitt hopp, mitt skydd skall bli.

2.

Min kropp han mild bespisar,
Beklåder, håller opp;
Min själ stor nåd bevisar
Och föder tro och hopp.
Ty skall med kropp och själ
Hans kärlek jag berömma
Och aldrig honom glömma,
Som endast vill mitt väl.

3.

Kan jag ock ej fullgöra
Mot Gud min tacksamhet
Och så hans lof utföra,
Som jag mig skyldig vet:
Då är hans nåd så stor,
Att han min svaghet hjelper.

Och att han ingen stjelper,
Som fast på honom tror.

4.

Anamma mina böner
Och tänk uppå din nåd,
Att jag ditt bistånd röner
I allt mitt råd och dåd.
Ledsaga ock min fot,
Att jag går rätta vägar
Och ingen handel plågar,
Som är min Gud emot.

5.

Når jag nu åter skyndar
Att gripa an mitt kall,
Hjelp mig, att jag ej syndar,
Fräls mig från olycksfall.
Låt hvarje godt beslut,
Till nytta för ditt rike,
För mig och för min like,
Med framgång föras ut.

6.

Oss värdes du beskära
De herdar för din hjord,
Som den må troget nära
Och leda med ditt ord:
Att vi med dygd och frid,
Förblifve vid det ena,
Att tjena dig allena
I all vår lefnadstid.

7.

Vår Konung väl bevara
Och skydda med din hand,
Hans lifstid länge spara
Till glädje för vårt land.

Låt honom, vis och god,
Sin spira lyckligt föra,
Och fienden förstöra
Med våldigt hjeltemod.

8.

För fiender och vänner,
O Herre! jag dig ber,
Som allas tillstånd känner,
Att du dem nåd beter.
Du är mot alla god;
Men om, till varning, händer,
Att oss du straffet sänder,
Så gif ock tålamod.

9.

I medgång lär mig vaka
Mot lustars öfverdåd;
I motgång ej försaka
Att hoppas på din nåd:
Då är jag trygg och nöjd
Och vet, ehvad mig händer,
Att allt för mig du vänder
Till salighet och fröjd.

10.

När jag, så väl som andra,
Förlossad af allt qval,
Har hunnit genomvandra
Den mörka dödsens dal:
Då skall, till evig tid,
Jag, med en englatunga,
Dig pris och ära sjunga,
Min Gud och Fader blid!

359.

Vak upp, min själ! gif åra
Din Gud och Fader kära!
Han, som allt godt dig gifver
Och evigt huld dig blifver.

2.

Sig natten kring mig bredde,
Men intet ondt mig skedde;
Mig mörkrets makt omsnärde,
Men Gud mig ro beskärde.

3.

Gud! ingen fruktan qväljer
Den till ditt barn du väljer;
Han, trygg uti ditt sköte,
Förbidar dagens möte.

4.

Mitt barn, du sade, hvila,
Ho kan dig öfverila?
Sof väl, förutan våda:
Än skall du ljuset skåda.

5.

Och nu, som du mig bådat,
Mitt öga Solen skådat;
Från nöd och fara frälsadt,
Mitt hjerta dagen helsat.

6.

Hvad offer kan jag lofva?
Hvad ägna dig till gåfva
För all den nåd jag röner?
Min tro och mina böner.

7.

Försmå ej det jag beder;
Du ser i hjertat neder:

Hvad jag kan ge och lofva
År, Gud! din egen gåfva.

8.

Ditt verk på mig fullända,
Din Anda vårdes sända,
Som lär mig alla dagar
Hvad dig, min Gud! behagar.

9.

Min gerning nådigt skåda,
Kom, att det bästa råda,
Låt upphof, fortgång, ända
Allt till din ära lända.

10.

Välsigna mig och skydda;
Mitt bröst må bli din hydda,
Ditt ord min näring vara
Till dess jag hän skall fara.

360.

Vak upp, min själ! och var ej sen:
Ty solen nu sitt blida sken
Begynner åter visa.
Gud hafver mig i natt betäckt
Med sitt beskydd, och mig uppväckt,
Ty bör mig honom prisa.
Gud! i dig Vill jag mig
Derför gläda Och framträda
Med min gåfva,
Och din nåd och vishet lofva.

2.

Ej finns ett offer, Gud så kärt,
Och Herrans välbehag så var

Vill du mitt lif föröka,
Och unna mig så mången dag,
Ja, dagligt säga mig din lag:
Att jag må kunna söka
Det som är, Jesu kär!
Bästa delen: Nåd för felen,
Frid för anden,
Kraft att bryta syndabanden.

9.

Ty tackar jag, o Herre! dig,
Att du vill lemna tid åt mig
Och än med domen dröja:
Att jag min lefnad bättra må
Och framgent större krafter få
Att så mitt hjerta böja,
Som, o Gud! Dina bud
Mig befalla Och oss alla,
Som förtröste
På dig, som oss återlöste.

10.

Förlåna mig din Andas nåd,
Som gifver mig de bästa råd,
Hur jag min tid skall lefva:
Att jag mot verldens synd och flärd,
Hvari hon fallen är och snärd,
Må stadigt kunna sträfva.
Styrk du mig Kraftelig
Till att vandra Ej som andra
Köttsens trälar,
De der dräpa sina själar.

11.

Men låt mig, som ett ljusens barn,
Se och undvika alla garn,

Som satan för mig ställer;
Ja, låt mig aldrig glömma bort,
Att lifvets tid är ganska kort,
Och likvål mycket gäller.
Lår du mig Gå din stig,
Nyttja dagen, Höra lagen,
Som kan lära,
Det som länder till din ära.

361.

Morgonrodnan vill jag väcka
Med min sång, mitt bönejud;
Tidigt mina händer sträcka
Upp till Herran Gud, min Gud,
Och med hjerta och med tunga,
Den Allsvåldige lofsjunga,
Hvilken ej det lof försmår,
Som af fromma läppar går.

2.

Samma Sol, som, fordomtimma.
Öfver Edens lunder brann;
För hvars strålar nattens dimma
Från en nyfödd jord försvann:
Si, hon lika herrlig brinner,
Lika mild hon oss påminner,
Att, med samma nåd och makt,
Herren på sitt verk ger akt.

3.

Herren Gud, i alla tider,
Är de frommas ljus och tröst;
Frid och salighet sig sprider
Af hans ord till alla bröst.

Han i alla evigheter,
Öfver allt hvad fader heter,
Är, i himmel och på jord,
Som den rätte Fadren spord.

4.

Derför vill jag hoppfull möta
Allt hvad han mig förelagt,
Och mitt kall med trohet sköta
Och förbida hvad han sagt.
Glad som fåglen skall jag sjunga,
När jag går i dagens tunga;
Trygg uti hans skugga bo,
När jag går till nattens ro.

5.

Och när Solens ljus sig röjer
För min blick ej mer, en gång,
Örat hörer, tungan höjer
Här ej mera bön och sång:
Då skall öga, tunga, öra,
Bättre skåda, sjunga, höra
Herrans nåd och herrlighet
I en salig evighet!

362.

Vi tacke dig Rätt hjertelig,
O Gud och Fader käre!
För det så väl, Till kropp och själ,
Beskärmade vi äre.

2.

Pris ske dig, att I denna natt
Vi trygge fingo sofva.

Pris ske dig ån, Att vi igen
Dig glade kunna lofva.

3.

Vi bedje dig, Att nådelig
Du ock i dag tåcks vara,
Och med din makt, Din englavakt;
Oss skydda från all fara.

4.

Upplys vår själ, I ve och väl,
Att lyda blott din vilja;
Låt oss i dag Från ditt behag
Med synder oss ej skilja.

5.

O Jesu Christ! Låt verldens list
Vårt hjerta ej bedraga;
Gör hoppet tryggt, Att vår tillflykt
Vi till ditt kors få taga.

6.

Vår kropp och själ Och allt vårt väl
Vi lemne dig i händer;
Ty, hvad du vill Oss skicka till,
Oss visst till välfärd länder.

7.

Vår Öfverhet Med trofasthet
Vi dig ock nu befalle:
Gif henne ro Och låt oss bo
I frid och hugnad alle.

8.

Mot hungersnöd, Mot ond brådöd
Och pest och krig oss skydda;

Med fadershand Knyt fridens band
Omkring palats och hydda.

9.

Gif allom nåd Och goda råd,
Som land och stad regera.
Gif redligt nit Och verksam flit,
Ditt rike att förmera.

10.

Hjelp hvar för sig Så christelig
Sitt kall på jorden sköta,
Att vi också Hvarannan må
I himlens glädje möta.

AFTON-PSALMER.

363.

O Christe! herrlighetens sken!
Kom, gör vår själ från mörkret ren,
Låt lysa oss ditt anlete,
O du, vår trogne Våktare!

2.

En dag går bort, en natt går in;
Men om jag vet, att jag år din,
Jag somnar såll uti mitt bo:
Ty du, o Jesu! år min ro.

3.

Mig denna ljufva visshet gif,
O du min fröjd! o du mitt lif!
O du mitt vårn i nödens tid!
Min arbetskraft, min hvilas frid!

4.

Du år emot den svage öm;
Hvad jag mot dig har brutit, glöm:
Att jag i nattens våkter må
En ostörd hvila njuta få.

5.

Når du mitt öga låter opp,
Att se den nya dagens lopp,
Hör då den bön, jag sånder dig,
Och i mitt kall vålsigna mig.

364.

Så, Fader! efter ditt behag
Vår sol sig åter döljer.

Ransaka mig, min Gud! och såg,
Om jag år stadd på lifsens våg;

4.

Om jag, min Gud! ődmjukat mig,
Lik' Publikanen, infőr dig;
Lik Samariten, understődt
De arma likar, dem jag mőtt;

5.

Om glad i Jesu spår jag gått,
Och korsets bőrda ej fősmått;
Om med de pund, du mig főrlånt,
Jag dig af troget hjerta tjent.

6.

Ack! om, lik en főrlorad son,
Jag har főrslőst ditt dyra lån
I syndens tjenst, på villans stig,
O Herre Gud! gőr nåd med mig.

7.

Jag flyr till din barmhertighet:
I tron på Jesu namn jag vet,
Att du, som allas Fader år,
Főr mig ock fadershjerta bår.

8.

Låt mig, i detta ljufva hopp,
Få somna in och vakna opp,
Och, from och tålig, vid din hand
Ledsagas till mitt råtta land.

367.

Den ljuse dag framgången år
Och natten re'n oss hőljer.
Men, nådens Sol! blif du oss når,
Du, som ditt sken ej dőljer!
Blif oss når, o Herre Jesu!

3.

Hans hägn i nattens sköte
Ger hvila från besvär;
Hans hägn, vid dagens möte,
Ny styrka oss beskär.
Nu för all nåd, jag njutit,
Min Gud! jag tackar dig,
Och ber, att, hvad jag brutit,
Du täcks förlåta mig.

4.

Min själ och kropp, med mera,
Som du mig gifvit har,
Beskydda och regera
Och haf i ditt förvar.
Mig natt och dag bevara,
Att jag i lifvet din,
O Herre! din må vara,
När sist jag somnar in.

366.

O Gud, som allt med vishet styr!
Haf tack för hvarje dag som flyr,
Hvart steg som mig, i Jesu namn,
För närmare din faders famn.

2.

Si, jag en främling är och gäst,
Som icke här min boning fäst,
Men fristad i ditt hägn begär,
Hvar gång en dagsled slutad är.

3.

Välsigna kroppens hvilotid,
Men gjut ock i min själ din frid:

Och ån en natt med Herrans frid
 Till jorden sänkes ner.

2.

Men du förblifver den du var,
 O Herre, full af nåd!
Och våra nätter, våra dar,
 Du tecknar i ditt råd.

3.

Trygg i din vård jag lemnar mig,
 När solen från oss flyr;
Och gladligt skall jag prisa dig,
 När dagen åter gryr.

4.

Men om den stilla dödens bud
 I denna natt jag hör,
Det är min tröst, att din, o Gud!
 Jag lefver och jag dör.

369.

Nu är en dag framliden
Och natt tillstundar visst;
Från oss är solen skriden:
Blif när oss, Jesu Christ!
Förlån en stadig tro,
Och städse oss bevara,
Att vi må utan fara
Gå till vår nattero.

2.

O Jesu! snart det lider
Till lifvets aftonstund.
Snart matta ögat strider
Emot sin sista blund:

[en dina englar mig,
dödens sömn den söta,
i himmelsstegan möta,
tt hämta mig till dig.

370.

Nu hafver denna dag,
llt efter Guds behag,
ör mig till ända gått;
ch natten, sömnens vån,
ar åter nu igen
ljusets rum uppstått.

2.

store Herre Gud,
vars röst och stränga bud
llt underdånigt är!
u skapte dag och natt:
är dagen gör mig matt,
lig natten ro beskär.

3.

Gud! mig ej försmå,
it mig god hvila få,
y jag är svag och trött.
mörkret faran bor:
en när på dig jag tror,
å kan jag sofva sött.

4.

itt öga slutes till,
itt hufvud luta vill,
g somnar trygg och glad:
n engel håller vård
h *stänger fastan gård*
ikring min hvilostad.

5.

Min klädnad klädes af:
Min synd, o Gud! begraf
I Christi sidosår;
Så skall min skröplighet
Bli vänd i herrlighet,
När jag af jord uppstår.

6.

Hur gladligt skall jag då
Inför ditt anlet stå
Uti en herrlig skrud,
Och lofva dig med fröjd
Uti din himmels höjd,
Min Herre och min Gud!

371.

Den glada solen sjunker ner,
Och öfver nejden breder
Sig nattens mörker mer och me
Och jag till sömns mig reder.
Herren Gud sin nåd mig gifve!

2.

O! med ditt ord, din sannings l
Mig i min sång ledsaga,
Låt dina englar från mitt hus
All sorg och fara jaga.
Herren Gud sin nåd mig gifve!

3.

Låt mig ock uppstå glad igen,
När morgonen framträder,
Och lofva dig, så länge än
Mig lifvets känsla gläder.
Herren Gud sin nåd mig gifve!

372.

Min hvilotimma ljuder
En gång den sista gång,
Och mig i jorden bjuder
En bädd, så kall och trång.
Dock den mig ej förskräcker:
Så sött jag sofver der,
Tills Herrans röst mig väcker,
Då ingen natt mer är.

2.

Men, Herre Gud! bevara
Min själ, till evig tid,
För syndasömnens fara,
För verldens falska frid.
Här hjelp mig, att fullkomna
Mitt värf med tro och hopp:
Se'n kan jag roligt somna
Och stå med glädje opp.

373.

Din Sol går bort, men du blir när,
O Gud! du alltid hos oss är;
I mörkret ser du oss ännu,
Och, när vi sofva, vakar du.

2.

Allt hvilar under Herrans hand,
Som öfverskygger haf och land.
Ej räds jag för all mörksens makt:
Guds englar om hans barn ha vakt.

3.

Sött sofver den, som fruktar Gud
Och vandrar efter Herrans bud.

Med glädje står han opp igen,
Och prisar Gud, sin Far och Vän.

374.

Nu denna dag förliden är:
Jag dig, o Gud! mitt lof hembär
För all den nåd, jag njutit har,
Så denna dag, som alla dar.

2.

Men, ack! förlåt, hvad, glömsk och sv
Jag brutit mot din helga lag;
Och låt mig nu, och, all min tid,
Förnimma, att du är mig blid.

3.

Uti din hand med tro och hopp
Befaller jag min själ och kropp;
Uti ditt namn jag somnar in,
Förnöjd och viss, att jag är din.

4.

Din helge engel blifve när
Och drifve från mig satans här;
Beskärma mig, för Christi skuld;
Var mig, ditt barn, en Fader huld.

5.

Låt mig, om det dig täckes så,
I morgon frisk och sund uppstå,
Att, verksam och ostraffelig,
Med ord och gerning prisa dig.

375.

Nu hvilan sänks till jorden,
Och luften mörk är vorden,

Min kropp år matt och trött:
Men dig, min själ! bör vaka
Och icke hvilan smaka
Förrån din Gud med lof du mött.

2.

Sitt ljus nu solen döljer
Och natten öfverhöljer
Det stora luftens tjäll:
Min sol du, Jesu! blifve
Och syndens moln fördrifve
Ifrån min själ, till lifvets qväll.

3.

Nu hafver dagen ända
Och stjernor börja tända
Sitt stilla klara ljus;
Gud! låt mig dit få komma,
Der alla dina fromma
Så skina i ditt himlahus.

4.

Åt sömnen jag mig kläder,
Bortlägger mina kläder
Och nalkas hvilans hamn.
Låt, Jesu! själen ila
Till dig, och hoppfull hvila
Med tro och kärlek i din famn.

5.

Dagsbördan tynger neder
Min kropp och alla leder,
Att de betarfva ro.
ck, Jesu! låt mitt hjerta
rån syndens tyngd och

6.

När sömnen mig nedtrycker
Och mina ögon lycker,
O Gud! jag beder dig,
Att än ditt fadersöga
Ser neder af det höga
Och nådigt vakar öfver mig.

7.

Mig ingen oro väcke,
Mig ingen nöd förskräcke
I nattens tysta famn.
Af goda englar hägnad,
Af goda minnen fägnad,
Jag sofve sött, i Jesu namn.

8.

Men, Fader! jag har syndat,
Jag har i blindhet skyndat
Att följa verlden åt:
För dig jag faller neder
Och ångerfull dig beder:
För Jesu skull min synd förlåt!

9.

Gif, att jag icke saknar,
När jag i morgon vaknar,
Din milda allmaktshand,
Som mig, i alla dagar,
Beskyddar, och ledsagar
Omsider in i lifsens land.

376.

O Gud! och lofvar dig.
När verlden tyst försvinner,
Och jag mig ensam finner,
År du, Oändlige! hos mig.

2.

När nattens stjernor skina,
Jag tänker på de dina
I salighetens hus.
Må himlens hårar alla
Förvandla sig och falla:
Ovanskligt år ditt rikes ljus.

3.

Den sömn, som nu mig trycker,
Kanske för alltid lycker
Från dagens ljus min syn:
Men Herrans blick mig följer;
Fast jordens djup mig döljer;
Jag somnar trygg vid hans försyn.

4.

Gud! mot all mörksens skara
Du kan ditt barn bevara,
Du är mig alltid når.
Till ljus och glädje åter
Du mig uppvakna låter,
I evigheten, om ej här.

5.

Men vill du än i tiden
För mig förlånga striden,
O Herre! hjelp mig du,
Att jag, hvar dag mer mogen,
Kan stå till åndan trogen
Och segra i min död ännu.

377.

Var nu redo, själ och tunga!
O mitt hjerta! upplyft dig:
Att jag Herrans lof må sjunga
För den nåd, han visat mig:
Att af honom jag så väl
Skyddad är till kropp och själ;
Att jag, i hans hägnad tagen,
Njutit äfven denna dagen.

2.

Lof och pris jag vill hembära
Dig, barmhertighetens Gud!
För all tröst af nådens lära,
För allt ljus af lagens bud.
Att jag, till mitt understöd,
För min hunger funnit bröd,
Hvila efter dagens tunga,
Tacksam jag ditt lof vill sjunga.

3.

Ofta jag i mörker svåfvat:
Hvem har tändt mig ljuset opp?
Ofta jag i striden båfvat:
Hvem har vederqvickt mitt hopp?
Helge Ande! du det är:
I hvar tanka, hvart begär,
Som för dygd och sanning brinner,
Dig jag uppenbarad finner.

4.

Men mig bör med flit ransaka,
Huru jag har skickat mig:

Om i dag jag gått tillbaka
Eller fram på lifvets stig;
Om jag har till denna stund
Varit fast i ditt förbund,
Eller, vid all nåd jag njutit,
Otacksam det ofta brutit.

5.

Inför dig, hvars blick mig följer,
Hvad jag gör, och hvar jag är,
Store Gud! jag fåfångt döljer
Hvad jag på mitt samvet bär:
Men, så brottslig jag mig ser,
Vet du med mig mycket mer:
Herre! till min ånger skåda,
Mig för Jesu skull benåda.

6.

Jag, så blind, dock måste finna
Hur i mig bor intet godt,
Hur jag, blott ett stoft att vinna,
Spilla kan min himlalott.
Villig, som du ser, men svag,
Hjelp mig, styrk mig, dag från dag,
Att, med hvarje dag, o Herre!
Mina synder må bli färre.

7.

Är mitt hopp till dig allvarligt,
Trygg jag går till hvilan då,
Och är viss, att intet farligt
Skall i natt mig förestå.
Jag i tron, med Jacob, ser
Dina englar stiga ner,
Att en borg emot all fara
Mig och alla trogna vara.

Lefver jag och rörs i dig,
Gud, min Gud, så nära mig!

5.

Din är jag, när jag uppvaknar;
Din, när jag ock går till ro:
Och det ljus, som här jag saknar,
Bidar jag med salig tro.
Jag af helig andakt tiger:
Men min känsla högre stiger,
Än dit alla stjernor nå,
Än dit alla tankar gå.

379.

I min stilla hyddas sköte
Kommer, efter Guds behag,
Hvilan åter till mitt möte,
På en väl förfluten dag.
Gudi ära för allt godt,
Som har blifvit här min lott:
Ack! att jag så visst förtjenat
All den nåd han mig förlånat!

2.

Men, hvad finner jag väl skrifvet
I min öppna samvetsbok?
Har jag fromt och undergifvet
Tagit på mig Jesu ok?
Har jag kärleksfullt och ömt
Om min svaga like dömt?
Har jag hjelpt min arma nästa,
ej sökt blott eget bästa?

3.

med något gagn åt jorden,
talat himlens lån?

Är väl verlden bättre vorden
Genom mig, i någon mon?
Är, vid denna dagens slut,
Sjelf jag bättre än förut?
Eller, finner du mig, Herre!
Lika syndig, om ej värre?

4.

Ack, om nu jag hörde lagen:
"Syndare! din arma själ
Blir i natt ifrån dig tagen,
Verlden bjuder dig farväl:"
O! hur vore jag till mods?
Verldens lust och lof och gods
Då ej bätar, då ej gäller,
När du mig för domen ställer.

5.

Gud! jag är din nåd ej värdig;
Ingen själ är ren för dig,
Ingen lefvande rättfärdig:
Gack då ej till doms med mig,
Mig, som på så många sätt,
Dina budord öfverträdt,
Dina vägar öfvergifvit,
Och allt mer förderfvad blifvit.

6.

Si, min synd jag ej förtiger,
Jag bekänner all min skuld.
Ångrens suck från hjertat stiger:
Gode Fader! var mig huld;
Vare Jesu kors mitt stöd,
Må, af hans förtjenst och död,

Tron uti mitt hjerta verkas
Och på goda frukter märkas!

7.

Så af nåd jag tillgift äger,
Så af nåd jag äger hopp
Att i morgon från mitt läger
En ny menniska stå opp:
Och, når helst det täckes dig,
Gud! att hädankalla mig,
Du det barnet ej förskjuter,
Som sig till ditt hjerta sluter.

EREDELSE-PSALMER EMOT DÖDEN.

380.

Du går, i lefvernets omsorg sänkt,
Och ser ej hur fort, hur oförtänkt
Din dag till skymningen skrider:
Du känner dig stark, besutten och vis,
Du stråfvar för jordens glädje och pris
Och om dess torfvor du strider.
O menska! o menska!
Till aftonen dock det lider.

2.

Och når du stråfvar och strider som bäst,
Så kommer en tyst, en obuden gäst,
Han kommer till dig, som till alla.
För honom springa bommar och lås,
Och murar vika och vakter förgås,
Och ungdom och starkhet falla.
O menska! o menska!
Den gästen vi döden kalla.

3.

Han vinkar dig till: "beställ om ditt hus,
Ty dö du måste, och dagens ljus
Ej mer för ditt öga sig tänder;
Farväl åt din vän och din hydda säg,
Och vandra med mig den ensamma väg,
Der aldrig du återvänder.
O menska! o menska!
Befall dig i Herrans händer."

4.

Då måste du följa, då måste du gå.
O menniskobarn! hvad hjelper dig då
All prakten, lyckan och flärden?
Si, evigheten upplåter sin port!
Hur hafver du tänkt och talat och gjort,
Hur hafver du lefvat i verlden?
O menska! o menska!
Han stundar, den vigtiga färden?

5.

Och porten år vid och vågen år bred,
Der syndare vandra, ack! vandra dit ned,
Dit nådens strålar ej hinna.
Och porten år trång och vågen år smal,
Som förer de trogna till himmelens sal,
Och få äro de som den finna.
O menska! o menska!
Din våda med båfvan besinna.

6.

O! vaka och bed, till vandringens slut!
Här gäller, att profvet hårda ut,
Att trogen till ändan vara.
Gif husvilla hägn, gif hungriga bröd,
De sörjande tröst och de svaga stöd;
Din tro med gerning' förklara!
O menska! o menska!
Betänk, inför hvem du skall svara.

7.

Ledsaga oss, Herre! på lifvets stig,
Gif nåd, att tro och hoppas på dig
Och älska af hjertat vår nästa.
När vi fullborda vårt lefnadslopp

I chr

I christelig kärlek, tro och hopp,
Du styrer allt till vårt bästa.
O Jesu! o Jesu!
Vid dig vår förtröstan vi fästa.

381.

Beklaga och begråta
Må jag mitt öfverdåd:
Men tårar mig ej båta;
Jag har förspillt Guds nåd.
Ack! Herre Gud!
Jag ligger här nu slagen,
Jag, som i glädjedagen
Föraktat dina bud.

2.

Jag, som bland verldens trålar
Mitt lif åt synden gaf,
Nu, lik en mask, här krålar
På brädden af min graf.
Ack! på den stig,
Som ner i afgrund stupar,
Jag mig alltmer fördjupar —
Och ingen räddar mig!

3.

Förtviflans suckar bryta
Ur mitt beklämda bröst,
Ur ögat tårar flyta;
Dock kommer ingen tröst.
Ack! bönens ljud
Ej vågar till det höga,
Ack! mitt förgråtna öga
Kan ej se opp till Gud.

4.

Jag vet, hvad jag bedrifvit
Så fräckt i mörkrets skygd:
Det i din bok är skrifvit,
Ack! mig till evig blygd.
Hvad jag begått
Ej ändras kan, dess värre!
Och du är helig, Herre!
Och straff skall följa brott.

5.

O hjelp! ack hjelp! det lider,
Den hemska timman slår:
Snart är ej mera tider,
Snart jag för dommen står.
O hjelp! ack hjelp!
O Herre! gör förskoning;
O Gud! till fasans boning
Ditt barn ej nederstjelp.

6.

Hvad lindring i min smärta!
Hvad ljuflig, okänd röst,
Som talar, till mitt hjerta,
Försoning, frid och tröst!
Gud! får jag tro,
Att hjelp står än att vinna?
O! kan min själ dock finna
Hugsvalelse och ro?

7.

Ja! sälle de, som veta
Att Jesus kommit har
I verlden, att uppleta
Det, som borttappadt var!
Ack! ljufva tröst!
Den enda tröst på jorden:

Att han min vän är vorden,
Att han mig återlöst!

8.

Han dem från synden renar,
Som afsky syndens stig;
Han dem med Gud förenar,
Som tro och bättra sig.
Allena han
Till nåden öppnar vägen
För bönen, som är trägen,
Och ångren, som är sann.

9.

Nu jag min suckan ställer
Till dig, min Gud! och tror,
Att ej din dom mig fäller,
Fastän min skuld är stor.
För Jesu skull,
Jag vet, du ej förkastar
Den själ, som till dig hastar,
Betryckt och ångerfull.

10.

Jag usle ej förtjenar
Din kärleks minsta gård;
Dock tror jag, du förlänar
Långt mer än jag är värd.
Jag är förnöjd,
Blott jag din husdörr vaktar.
Ditt budskap jag afvaktar
Med tillförsigt och fröjd.

11.

Nu verlden från mig vike;
Lik röfvarn, ber jag dig:
Ack, Herre! i ditt rike
Tänk snart i nåd på mig.

Dig vare pris!
Jag hör, jag hör dig svara:
Mitt barn! du skall ock vara
Med mig i paradis.

382.

Mina lefnadstimmar stupa
Mot det stilla målet ner:
I det tysta, mörka, djupa,
Sjunka de allt mer och mer.
Dagen, som i skymning skrider,
Går för mig ej upp igen:
Herre! blif mig när: det lider,
Lider snart till aftonen.

2.

Snart, från allt hvad lifvet äger,
Går jag bort, att, kall och stum,
Sofva på mitt hårda läger
I mitt trånga hvilorum;
Öfver mig den gamla lagen
Ljuder snart, vid mullens fall:
Menska! du af jord är tagen
Och till jord du varda skall.

3.

Är jag färdig? Är jag mogen?
Har jag, under dagens tid,
Verkat, tålig, öm och trogen,
För den goda nattens frid?
Har jag, när mitt hjerta brister,
Något stöd för hoppet qvar;
Någon tillflykt, när jag mister
Allt hvad här min glädje var?

4.

Ack! i jordens stilla sköte
Multnar blott en vansklig kropp;
Anden kallas, till ditt möte,
Båfvande ur gruset opp.
Han skall vid din domstol ställas,
Att, för evighetens dag,
Pröfvas, dömmas, vedergällas,
Efter helighetens lag.

5.

Domare! jag är ej färdig
Att för dina blickar stå;
Fader! nåd, jag är ej värdig,
Att de sällas krona få.
Jag har lefvat blott för verlden,
Jag har glömt mitt sanna väl;
Lyckan, lustarne och flärden
Hafva ägt min hela själ.

6.

Nu jag ser det, nu jag känner
Huru arm och svag jag är.
Ära, nöjen, skatter, vänner,
Allt mig öfvergifver här.
Sköra vänskap, som jag knutit!
Usla skatter, som jag ökt!
Tomma nöjen, som jag njutit!
Falska ära, som jag sökt!

7.

Gud, miskunda dig! jag beder
Som ett villadt barn sin far;
Ryck mig ej i grafven neder
Uti mina halfva dar;
Tryck mig ej i dödens fjättra,
Innan döden blir min vän!

Jag har mycket att förbättra,
Mycket att begråta än.

8.

Men; förgäfves jag begråter
Mina dyra flydda år;
Tiden kallas icke åter,
Skulden ensam återstår.
Nej! till korsets fot jag dignar:
Herre! styrk min svaga tro.
Jag behöfver och välsignar
Nådens kraft till hjertats ro.

9.

Jag är frälsad; jag vill prisa
Herren, som är allom god,
Och min tro med kärlek visa,
Och mitt hopp med tålamod.
Jag vill bryta syndens vana,
Segra i begärens strid,
Och gå fram de frommas bana,
Tills jag når de sällas frid.

10.

Du, som ser hvad jag besluter,
Du, som vet hvad jag förmår,
Och min suckan ej förskjuter,
Och mitt löfte ej försmår!
Du skall ej min vanmakt dömma,
Men min viljas redlighet,
Och vid ångrens tårar glömma
Mina badsters myckenhet.

11.

Nu, o Gud! för dina lagar
Jag mig böjer, trygg och nöjd:
Vill du skifta mina dagar
Än åt lifvets qval och fröjd.

Eller snart min ande skilja
Ifrån stoftets tunga band:
Gode Fader! ske din vilja!
Jag mig lemnar i din hand.

383.

Ack! att i synd vi slumra bort
Ett lif, så vigtigt och så kort,
Och glömma, för ett timligt väl,
Att samla skatter åt vår själ!

2.

Betänk då hvad din frid tillhör,
O menska! bed och bättring gör.
I dag du kallas af din Gud;
Härnäst dig kallar dödens bud.

3.

Väl den, som följer Jesu röst,
Och hafver i hans ord sin tröst,
Till hans förtjenst sin tro och lit,
Och öfvar dygd med christligt nit!

4.

Ej jordisk sorg hans sällhet stör,
Han lefver nöjd, och lugn han dör
Förvissad, att, i Jesu namn,
Få slutas i sin Faders famn.

5.

O Jesu! du som med din död
Har frälsat mig från evig nöd!
Gif, att beredd och glad jag må
Min sista stund till mötes gå.

6.

I tro och dygder mig bered,
Och i din Andas ljus mig led,
Att jag fullborda kan mitt lopp
Med samvetsfrid och saligt hopp.

7.

För döden jag ej fruktan bär,
När jag med dig förenad är.
Med glädje, när du kallar mig,
Min frälsta själ skall fly till dig.

384.

Matta öga! trötta sinne!
Gläd dig, att du hvilan ser;
Aftonen är redan inne
Och min sista sol går ner.
Dödens skuggor mig betäcka;
Evige, som skapat mig!
Skulle du för alltid släcka
Detta lif, som flöt från dig?

2.

Nej, min Gud, mitt väsens källa!
Det, som sås i skröplighet,
En förgänglig del skall fälla,
Och stå upp i herrlighet.
Du skall mig ur stoftet kalla,
Att, i evighetens hamn,
Glad, d'er englars röster skalla,
Prisa, Mäktige! ditt namn.

3.

Modren ej sitt barn förskjuter,
Och en son, som brottslig var,

I sin ångers timma njuter
Tillgift af en blidkad far.
Du vill ej med straff, som dödar,
Hämnas på mitt öfverdåd;
Nej! der synden öfverflödar,
Öfverflödar ock din nåd.

4.

Ja! jag vet, att mina öden,
Genom Gud, min Frälsare,
Skola blifva efter döden
Oförgängligt salige.
Ja! jag vet, att jag skall lånda
Till ett rum, som heligt är,
Och, med glädje utan ända,
Möta dina blickar der.

5.

Gnista af en himmelsk låga!
Sälla själ! njut då ditt hopp:
Snart, ur stoftet och din plåga,
Höjs du till ditt ursprung opp.
Han, som led för mina brister,
Han, hvars blod på korset flöt,
Han skall ock, när hyddan brister,
Föra dig till Fadrens sköt.

385.

Död, o död! Naturens häpnad!
Bister når du lasten slår,
Huld, förtrolig, obeväpnad,
Dygden du till möte går;
Oförmärkt du henne vinkar
Bort till skuggan, der hon, trött,
Hvila må och sofva sött.

4.

Men dem, som efter Herran se
Och efter friden fara,
Skall Herren nåd och hjelp bete,
Åt dem skall han förvara
En krona, prydd med herrlighet,
En skrud, beredd af helighet
I de utvaldas skara.

5.

Fördenskull, Jesu! led du mig
Städs med ditt ord det rena,
I hopp och tro, på jemnan stig,
Och böj mig till det ena,
Att jag, för allt det jorden bär,
Dig väljer och dig håller kär
Och dyrkar dig allena.

6.

På hvad du gjort och lidit har,
Jag, rörd och tacksam, tänker:
Gud all den skuld, mitt hjerta bar,
För din skull efterskänker;
Långmodig och af stor miskund,
Han all min synd, i hafsens grund,
För din skull nedersänker.

7.

Lär mig, att på din stora nåd
Mitt hopp, o Jesu! fästa.
Lär mig, att vandra i ditt råd,
Vänd allting till det bästa.
Min svaga tro gif större kraft,
Gif kärlek mer, än jag har haft,
Till Gud och till min nästa.

8.

Så kan jag, når det tåckes dig,
Till mina fåder fara,
Och nöjd från verlden skilja mig,
Att evigt hos dig vara
Och måttas af den salighet,
Som du beredt af evighet
Åt din utvalda skara.

9.

Hjelp mig, min Jesu! styrk mitt hopp,
Behåll mig vid din. låra;
Och, når fullbordadt år mitt lopp,
Gif mig en evig åra.
Min själ uti ditt sköte tag,
Min kropp också, på domedag,
Oåndlig fröjd beskåra.

389.

Jag tråda skall innom den dörr,
Som jag såg an med båfvan förr,
Så lycklig, till det stilla.
O menskobarn, som följer mig!
Den rådsla, som betager dig,
År blott en barnslig villa.

2.

Når jag min dagsled redan gjort
Igenom verlden, farors ort,
Och herberget har hunnit;
Jag fruktar ej att stöta mig
På någon ojemn, fårlig stig;
Jag ro i döden funnit.

3.

Till bröders stoft jag samlas får,
Som hvilat här mång tusen år,
Af mig än aldrig kända;
Och många nya, dag från dag,
Det samma hemvist få som jag,
Från verldens stormar lända.

4.

Vi här, uti den tysta mull,
Ej efter kronor eller gull,
Ej efter åra fika.
Här är ej tjenare, ej fri:
I grafven rik och mäktig bli
Med arm och ringa lika.

5.

Det qval, som oss på jorden kränkt,
Den nöd, oss der i tårar sänkt,
Med oss i jorden hvilar.
I helig ro vårt tysta lag
Här bidar uppå Herrans dag,
Och skyndsamt tiden ilar.

6.

När pest och krig och hungerstid
Och hafvets svall och vädrens strid
En syndig verld förskräcka:
De våra hem ej röra vid;
Vi sofva sött i Herrans frid:
Hvem kunde oss uppväcka?

7.

Men när på himlen tecken ske
Och jorden skälfver, full af ve,
Och hafvets vågor flöda,
Och engeln högt basunar ut

Guds dolda råd om verldens slut:
Då vakna först de döda.

8.

O Christne! må vi lefva så,
Att vi, som Guds utvalda, må
Uti de hyddor komma,
Det fröjd, ej störd af dödens qval,
Der nåd och sällhet utan tal
Gud lofvar sina fromma.

9.

Haf tack, o Jesu! genom dig
Är grafven helgad, och åt mig
En hvilokammar vorden.
Haf tack, o Jesu! för det hopp,
Att du, som stod ur jorden opp,
Mig väcker ock ur jorden.

390.

I verlden är jag blott en gäst,
Mitt lif som skuggan farit;
Det hafver, då det var som bäst,
Blott sorg och möda varit.
Men målet syns, och innan kort
Jag vandrar nöjd den vägen bort,
Der ingen vänder åter.

2.

Ej mer, lik en förlorad son,
Jag drifs kring fjerran länder:
Min själ, som längtar härifrån,
Till fadren glad hemvänder.
Han möter mig så kärleksfull,
Benådar mig för Jesu skull,
Och fröjd det blir i himlen.

3.

Min själ går fri ur dödens dal,
Der bojan man begrafver;
I himlen, bland de trognas tal,
Umgångelse hon hafver.
Säll den, som är i Herrans hand!
Säll den, som hem till fridens land
Från lifvets stormar hunnit!

391.

Jag hafver en gång varit ung:
Nu är jag gammal vorden.
Min kropp sig böjer, trött och tung,
Till allas moder, jorden;
Och själen längtar till det land,
Der Herden från sin trogna hand
Ej mera släpper hjorden.

2.

Bland långa rön af ljuft och ledt
Min hjessa grå är blifven;
Men aldrig jag den fromma sett
Af Herran öfvergifven:
I nödens, som i glädjens dag,
Han är förnöjd med Guds behag
Och på dess händer skrifven.

3.

Jag slägter fly och komma såg,
Och vän från vänner vika,
Och rik och fattig, hög och låg,
I grafven varda lika;
Men Herrans nåd, hvar morgon ny
För dem som komma, dem som fly,
Sitt löfte aldrig svika.

4.

Nu, mätt af år och tacksamt rörd,
Jag ser min tid förliden.
Mitt hufvud, hvitnande till skörd,
Bebådar andetiden.
Farväl, J sorger och besvär!
J lärden mig, hur ljuft det är,
Att äntlig hinna friden.

5.

Hur ljuft, att från en tid och verld,
Som mig ej mer behaga,
Få reda till min hädanfärd
Och till mitt land hemdraga!
Snart reser jag i Jesu namn;
Snart, snart i fordna vänners famn
Guds englar mig ledsaga.

6.

Med Simeon jag far i frid
Och mig till ro begifver,
Lik kärfven som i rättan tid
Från marken införd blifver.
Mig, Jesu! med det hoppet glåd,
Att bland din skörd, din goda såd,
Du mig ett rum ock gifver.

392.

I Christi sår jag somnar in,
De rena mig från synder min:
Ja, Christi död och dyra blod,
Det är mitt lif, min prydnad god.

2.

Dermed jag vill för Gud [redacted]
När jag för domen [redacted]

Med fröjd och frid far jag nu hän:
Guds barn här dör; dock lefver än.

3.

Nu väl, o död! du förer mig
Till Gud, att lefva eviglig:
Af Christo är jag renad väl,
Anamma nu, o Gud, min själ!

393.

Jag längtar af allt hjerta,
Att saligt skiljas hän
Från all min nöd och smärta,
Och bli hos Gud min vän;
Jag önskar hädanfara
Från sorger, flärd och brist,
Och evigt, evigt vara
Hos dig, o Jesu Christ!

2.

Du, som dig velat gifva
I döden ut för mig,
Att lifvet skulle blifva
Min arfvedel hos dig!
För dig jag lägger neder
Min börda och min staf,
Och sista bönen beder
Förrån jag somnar af.

3.

Förlåt, hvad jag har brutit,
O Jesu! var mig huld,
Och, med det blod, du gjutit,
Utplåna syndens skuld.

Styrk, Herre! sjelf den svaga,
Gör striden lätt och kort,
Och trösta dem, som klaga,
Då jag från dem går bort.

4.

Fort eller sent från verlden
Vi vandra, en och hvar:
Säll den, som sista färden
Med tro och kärlek far!
Säll den, som hoppet äger
I undergifvet bröst,
Och vänner, kring sitt läger,
Som tala frid och tröst!

5.

Och, Gud! lof! mitt öga,
Förrän det slutes till,
Lugnt vändes mot det höga,
Dit själen flytta vill;
Och handen, som skall digna,
Ännu förmåga har,
Att höjas och välsigna
Hvad jag har kärast qvar.

6.

Gud signe eder alla,
Som här i tårar stån!
J sen, att Gud vill kalla
Min anda härifrån.
Men till ert hjerta trånge
Hugsvalelsen så mild:
Ej långt, ej heller länge,
Jag är från eder skild.

7.

Till himlen, för Guds vänn[illegible]
Är vägen gin och kort,

De sina Herren känner
Och glömmer dem ej bort.
Han leder deras öden,
Han räknar deras dar;
I lifvet och i döden
Är han de frommas Far.

8.

Han er ej öfvergifver,
Han, som, i går, i dag,
I evighet, förblifver
Af samma hjertelag.
Godt samvete behällen,
Och obesmittad själ,
Och vid Guds ord er hällen
Så går er alltid väl!

9.

Farväl! nu vill jag somna
Och fridens hem bebo.
O! varen snart välkomna
Till samma goda ro.
Ack! ljuft är hvilans läger,
Och natten fort förbi!
Farväl! — mitt hjerta säger;
I morgon råkas vi.

10.

Nu all min håg jag vänder,
O Jesu Christ! till dig;
I dina milda händer
Jag anbefaller mig.
Nu får jag hädanfara
Från sorger, flärd och brist,
Och evigt, evigt vara,
Hos dig, o Jesu Christ!

394.

Herre! når skall jag dig skåda?
O! når vill du kalla mig?
Frälst ur tidens qval och våda
Längtar jag att nalkas dig;
Nalkas dig i himlens höjd,
I den salighet och fröjd,
Som, af nåd mig lofvad vorden,
År mitt enda hopp på jorden.

2.

Att de trogna sälla göra,
Har den Högste der beredt
Glädje, hörd af intet öra,
Ljus, af intet öga sedt.
Oskulden i snöhvit skrud
Får sin krona der af Gud;
Hopp och kärlek, tron och bönen
Framgå der till segerlönen.

3.

Herren, bland sin englaskara,
Sjelf på thronen sitter der.
Att hans herrlighet förklara
Deras röst förenad är.
Trefaldt *Helig*, store Gud!
Sjunga de med glada ljud.
Bland de harpor, som de röra,
Skall man ock mitt qväde höra.

4.

Och mitt öga skall, förklaradt,
O min Jesu! skåda dig.
Herrans råd skall, uppenbaradt,
Till beundran lyfta mig.

I min själ skall tacksamhet
Evig bli som salighet;
Syndens lustar mer ej störa
Helga känslor, som mig röra.

5.

Frestelsen skall mer ej finna
Vägen till mitt rena bröst,
Ångerns tår skall aldrig rinna,
Intet qval skall fordra tröst.
Split och afund, våld och list,
Hunger, törst, behof och brist,
Från Guds boning utelyckta,
Skola från mitt väsen flykta.

6.

Sol och måne ej regera
Tidens lopp i denna rymd.
Himlarunden der ej mera
Är af nattens skuggor skymd.
Herren blifva skall mitt ljus,
Och min boning Fadrens hus;
Sanningens och nådens källa
Skall min åtrå tillfridsställa.

7.

Vidden af Guds verk och ära,
I oändlighetens famn,
Skall i evig tillvext lära
Mig att dyrka rätt hans namn.
Mera fast i Guds förbund
Skall jag slutas hvarje stund:
Hvarje tanke honom hylla,
Och han sjelf mitt hjerta fylla.

8.

Låga jord! vik från mitt öga
Med din dårskap, med din flärd.

Blott en blick upp till det höga,
Mer än all din prakt är vård.
Dig, o Jesu! tillhör jag:
Herre! är det ditt behag,
Vårdes snart min pröfning ända,
Att jag må till himlen lända.

395.

Kom, o Jesu! huru länge
Skall jag här än qvälja mig?
Ack! jag önskar ditt omgänge;
Milde Jesu! skynda dig.
Jesu! du mitt ljus och lif,
Jesu! städse hos mig blif,
Och en salig död mig gif.

2.

Låt mig arme ej förderfvas,
Gif i nöden hjelp och råd,
Låt ditt rike af mig ärfvas,
Genom din förtjenst och nåd.
Jesu! styrk mitt svaga mod,
Jesu! var mig huld och god,
Gör mig salig i ditt blod.

3.

Vårdes all min synd förlåta,
Satans list ifrån mig drif,
Låt din död mig evigt båta,
Jesu, du mitt enda lif!
Målet för min själs begär!
Du, hvars kärlek evig är!
Fräls mig du, och var mig när.

4.

Låt ditt ljus mitt öga leda
Genom denna mörksens dal;
Låt ej samvetsnatkens svedå
Öka mina plågors tal.
Jesu, som är dödsens död!
Jesu, som är lifsens bröd!
Uppehåll mig i min nöd.

5.

Gif mig snart en salig ända,
Vik, o Herre! ej från mig;
Låt min själ till himlen lända,
Henne jag befaller dig.
Jesu! till dig längtar jag,
Jesu! är det ditt behag,
Tag mig bort i denna dag.

6.

Jesu! Jesu! låt mig finna
Snart mitt rum i glädjens sal;
Hjelp mig väl, att öfvervinna
Dödsens ångest, nöd och qval.
Jesu! Jesu! bönhör mig,
Kom, o Jesu! och hos dig
Låt mig bo evinnerlig.

396.

Min jemmer nu en ända har,
Från verlden jag mig vänder:
Min själ, o Jesu! nådig var
Och tag i dina händer.
Du hafver henne gifvit mig,
Tag henne åter upp till dig:
Med hopp till dig hon länder.

2.

Förlåt min synd och gif mig till
Allt hvad mot dig jag brutit;
Du, Fader! syndarns död ej vill,
Du intet barn förskjutit:
Eho af hjertat ångrat sig,
Och flytt med tro och bön till dig,
Har tillgift alltid njutit.

3.

Till dig, o Gud! står allt mitt hopp,
Du kan min själ bevara.
Min bön du, Jesu! tager opp,
Din kraft skall mig försvara
Mot kött och verld och allt som mig
Vill evigt skilja ifrån dig;
Ty räds jag ingen fara.

4.

På korset du min skuld betalt,
Att mig med Gud försona;
Du mig till din medarfving valt
Af herrlighetens krona,
Och mig du åfven inneslöt
Uti den sista bön du göt:
"O Fader! dem förskona."

5.

Derpå förlåter jag nu mig
Och längtar hos dig vara:
O min förlossare! till dig
Jag önskar hädanfara,
Och, evigt fri och evigt glad,
Dig lofva i din helga stad,
Bland dina englars skara.

Du evige Gud!
Borttag våra synder,
Skåda vår ånger och tro.
Var oss barmhertig!

3.

Vi, som vike för vårt begär
Och vår syndavana,
Hvem få vi, som stödet är
På vår bättringsbana?
Den Helge Ande allena.
Han tröstar oss i all vår nöd
Och styrker oss mot synd och död.
Helige Herre Gud!
Helige starke Gud!
Helige, barmhertige Frälsare!
Du evige Gud!
Lär oss du så lefva,
Att vi för domen bestå.
Var oss barmhertig!

BEGRAFNINGS-PSALMER.

399.

Kom, jordens barn! eho du är,
Din bortgång att besinna:
Den kropp, som ligger liflös här,
Må dig derom påminna:
I grafven, dit han gått förut,
Kan hända, innom årets slut,
Man också dig skall finna.

2.

Betänk dig då, betänk i tid
Den dyra sista dagen,
Och med ditt samvete sök frid,
Förrän, af döden slagen,
Du blandas skall med jordens grus,
Och är från dagens blida ljus
I mörkrets boning dragen.

3.

Yfs ej att vara frisk och ung:
Ej döden räknar åren.
Hur ofta har en matt och tung
Ej lagt sin son på båren!
Ja, undanfly ej någon kan:
Hvem döden vill, den träffar han,
Också i ungdomsvåren.

4.

Lär då, att nyttja tiden rätt,
Det själens välfärd gäller:

Du vet ej stund, ej rum, ej sätt,
Som döden för dig ställer.
Beställ då tidigt om ditt hus;
Hvem vet, med denna dagens ljus,
Kan hända, han dig fäller.

5.

Ack! sök, i bättring och i tro,
Från denna dag, att finna
I Jesu nåd din högsta ro,
Och, vill du lifvet vinna,
Låt hvarje steg, hvar timma dig,
Uppå din korta vandringsstig,
Din dödlighet påminna.

6.

O! Gud, låt ståds min hädanfärd
För mina tankar svåfva:
På det, att jag mot synd och verld
Må kraftigt kunna stråfva:
Ja, lär mig dö förrån jag dör,
Så skall, när hän jag skiljas bör,
Jag ej för döden bäfva!

400.

Så vandre vi all verldens våg,
Den ena med den andra;
Kom, ho du är, och öfverväg
Hvarthän du snart skall vandra.
Du bygger hus, du önskar ro:
Se här det hus, der du skall bo,
Den bädd, der du skall hvila.

2.

I detta vanskligheteus land
Du fåfängt lyckan söker:
Du knyter dina vänskapsband,
Och dina skatter öker;
Men Herren, Herren har befallt,
Att du skall dö, och lemna allt,
Som glädde dig på jorden.

3.

Se grafven öppnas, och din vän
Uti dess djup försvinner.
Han kommer ej till dig igen,
Men snart du honom hinner.
Snart hvila våra kalla ben,
Och sommarns flägt och solens sken
Skall dem ej mera lifva.

4.

Men han, som oss till lifvet väckt,
Skall undanvälta stenen,
Och lifva, med sin andas flägt,
En gång de kalla benen.
Vid skenet af hans herrlighet,
Skall ära och odödlighet
Hans utvalda bekröna.

5.

O! må vi här, till Guds behag,
Så redeligen vandra,
Att, i vår Faders hus, en dag
Vi åter se hvarandra.
Den frommas pröfning är ej lång:
Hans död är blott en öfvergång
Till lifvets rätta njutning.

2.

Hvad såga de fredliga vårdar?
Hvad år det, som runorna lofva?
De sålla, som bo i Guds gårdar,
De åro ej döda, men sofva.

3.

På qvalfria bäddar i gruset
De plågade stoften få hvila,
Då hem till det eviga ljuset
De lefvande andarne ila.

4.

Men gryningen snart år förhanden,
Då åter de mötas, och knyta
Å nyo de kårliga banden,
Dem qvalen och döden ej bryta.

5.

Då skola de lemmar, dem griften
I mörker och tystnad förblandar,
Högt öfver förgångelsens skiften
Åtfölja de saliga andar.

6.

Af kornen, de multnade, döda
I jordens omhågnande sköte,
Uppstiger en gyllene gröda
Vid vårsolens lifvande möte.

7.

J sörjande vånner! er glåden:
Så bryter, ur grafvarnas fårar,
En morgon den herrliga såden,
J gömden derinne med tårar.

8.

Och evig i himlen år våren,
Der skifta ej tider och öden;
Men dit banas vågen af tåren,
Och nyckeln till lifvet har döden.

9.

Så tryck då, o jord! så förtroligt
Vår älskling till huldrika barmen,
Och låt honom sofva så roligt
Som barnet på mödernearmen.

10.

Ej blifver det hjerta förtappadt,
Som, renadt i Christi försoning,
Har trofast af kärleken klappat
Och varit förhoppningens boning.

11.

I fridlysta herberget skydda
Den trötte, som hvilar sig bara:
Snart blifver det ljust i din hydda,
Och vaknade gästen skall fara.

12.

Förvara de herrliga dragen
Af Skaparn, o graf! i din gömma:
Han skall, på tillkommelse-dagen,
Sitt verk och sin afbild ej glömma.

402.

Kommer till en Fader åter,
Kommer, menskors barn! till mig:
Talar Herren Gud, och låter
Trötta barnen hvila sig.
Efter mödor, qval och strid,
Väntar oss en salig frid
Hos vår Gud i evig tid.

2.

Den, som Herrans råd ej klandrat,
Men i stillhet skött sitt kall,

Fruktat Gud och redligt vandrat,
Han till friden komma skall.
Efter mödor, qval &c.

3.

Han har kämpat, han har vunnit,
Och behållit tro och hopp.
Nu har han sin krona funnit,
Efter väl fullbordadt lopp,
Efter mödor, qval &c.

4.

Sälle äro de som sofva!
De som slutat vandringen!
Salig frid är dödens gåfva
Åt en Guds och Jesu vän,
Efter mödor, qval och strid,
Väntar oss en salig frid
Hos vår Gud i evig tid.

403.

Hvad är en ålderdom, bräcklig och lång,
Att vinna?
I jorden skall dock allt jordiskt en gång
Försvinna!
Se, unga och gamla
Skall döden församla,
Och, förr eller sednare, hyddan skall ramla
Som lutar.

2.

Säll du, som, oskuldsfull, vandringen slöt
För åren,
Lik späda blomman, som stormvinden bröt
Om våren!

Som friden har funnit,
Förr'n ondskan dig hunnit,
rr'n verlden förvillat och dårskapen vunnit
Ditt hjerta.

3.

ʒ tillhör hvilan, som vandringens män
Förbida;
g pryder kronan, för hvilken vi än
Här strida;
Dig närer den sälla,
Den lefvande källa,
hvilken all glädje och salighet välla
Oändligt.

4.

ad är, att så, när en älskling går bort,
J blöden?
sömn allena, så ljuflig och kort,
Är döden.
Snart sofva vi alla,
Snart höra vi skalla
n röst, som oss åter skall väcka, och kalla
Tillsamman.

5.

d! hjelp oss här, ibland sorger och brist,
Så sträfva,
t vi ostraffligt må lefva, och sist
Ej bäfva!
Vi äre så svaga:
Ack! hjelp oss att taga
t vigtiga steget, och gif det må draga
Till glädjen!

OM DEN YTTERSTA DOMEN

404.

Han nalkas re'n, han kommer snart
Den dag, vi ej må glömma:
Då Herren Jesus uppenbart
Skall hela verlden dömma.
Betänk dig, arme syndaträl!
Hvar vill du din förskräckta själ
För Herrans blickar gömma?

2.

När domsbasuners stränga ljud
Vidt öfver jorden höras,
Och jordens slägter fram till Gud
Från haf och länder föras:
De lefvande och döde då
Inför hans åsyn skola stå,
Och räkenskapen göras.

3.

Den boken då upplåtas skall,
I hvilken står beskrifvit,
Hvad en och hvar, se'n Adams fall,
I verlden har bedrifvit.
Och sedan dömmes en och hvar,
Allt efter som han handlat har
I detta korta lifvet.

4.

Ve dem, som här från Jesu ord
Och sina pligter vika;

Som lefva blott för denna jord,
Blott för dess lustar fika!
Förvisso straffas deras brott,
Förvisso blifver deras lott
Med onda Andars lika.

5.

O Jesu! hjelp, och var mig huld,
Fräls mig i denna våda,
Och vårdes, för din pinas skull,
Min arma själ benåda!
Ja, derpå jag ej tvifla skall,
Ty du, som skådat har mitt fall,
Vill ock min ånger skåda.

6.

Ack! låt mig fly med hopp till dig,
Som Medlaren har blifvit;
Ack! låt mig tro, att du ock mig
I lifsens bok har skrifvit,
Och, når jag lycktat vål mitt lopp,
O! tag mig i den glädje opp,
Som du de trogna gifvit.

7.

O Jesu Christe! kom dock snart,
Om det dig så behagar;
Jag gläder mig åt tidens fart
Och mödans flydda dagar:
Ty, med hvar dag som går, jag vet,
Att du mig till din herrlighet
Allt närmare ledsagar.

405.

Vak upp, och till en Fader kom,
Som än i nåd dig kallar;

O syndare! till Gud vånd om,
Fórr'n domsbasunen skallar.
Hon kommer, ljungeldslik, den stund,
Då himlens kraft sig gifver
Och jorden darrar på sin grund:
För sen din bot då blifver.

2.

Du gómma kan din styggelse
För blickarne af solen,
Men icke för hans ansigte,
Som sitter uppå stolen.
Med glömda brott, i jordens famn
Du må af mull betåckas:
När Herren ropar dig vid namn,
Skall du i grafven våckas.

3.

Och dina gerningar med dig
Stå upp, att dig förfölja.
De fjåt, du tog på lastens stig,
Ej mörkret mer skall hölja.
Din våg i afgrund stupar ner,
Der ingen bot kan göras,
Der ingen nåd skall bjudas mer
Och inga böner höras.

4.

Ack! stora dag, då Herren Gud
Skall lön och straff tillmåta
Åt dem, som vandra i hans bud
Och dem, hans bud förgåta!
En salig lott då Herren ger
För evigt åt de sina.
Men rösten till de onda sker:
Går bort i evig pina.

5.

Vak upp ur dvalan, christendom!
Står upp, J syndens trålar!
Och vånder om, förr'n Herrans dom
Skall fålla edra sjålar.
O! söker nu att tillgift få,
O! vaker nu och beder,
Att ej den dagen komma må
För hastigt öfver eder.

6.

O Herre Gud, af kårlek rik!
Våck oss ur syndens dvala,
Från oss i frestelsen ej vik,
I nöden oss hugsvala.
Beredda håll oss hvarje stund,
O Jesu! till ditt möte,
Och, når du kommer, haf miskund,
Upptag oss i ditt sköte.

406.

Herre Gud! för dig jag klagar:
Hvad mig qvåljer, natt och dag,
Hvad min kropp och sjål förSvagar,
År en fruktan för din lag,
Den jag, på så många sått,
Tidt och ofta öfverträdt.
Nu förtviflan vill mig stjelpa:
Herre! vårdes du mig hjelpa.

2.

Alla mina brott och brister
Jag uti mitt samvet bår;

Allt mitt sinneslugn jag mister,
När jag ser hur arm jag är.
Kan en usling finna nåd,
Som så, i sitt öfverdåd,
Emot dina budord brutit,
Och ditt ord så fräckt förskjutit?

3.

Döden nalkas, ack! den grymma
För din dom framställer mig:
O! hvart skall jag undanrymma?
O! hvart skall jag fly för dig?
Mitt förderf är ganska stort,
Synd är allt hvad jag har gjort;
Fåfängt är att jag mig döljer,
När mitt straff mig ständigt följer.

4.

Dag från dag är jag bedröfvad,
Vet ej mer af någon lust;
All min fröjd är mig beröfvad,
Allt mitt tal är suck och pust.
Ångslan, pina, själa-qval,
Föra mig i mörksens dal.
Jag kan ej med nöje lefva,
Och vill uock mot döden stråfva.

5.

Ofta tycker jag mig höra:
Syndatrål! hvart har du gått?
Städse ljuder i mitt öra:
Kom och svara för ditt brott!
Allt hvad för mitt öga är,
Vittnesbörd emot mig bär;

Hvad mig Gud till dygder lånat,
Har mig blott till synder tjenat.

6.

Trögt jag pligtens kraf fullgjorde,
Laster lärde jag med flit;
Hvar jag verldens larm försporde,
Gerna hastade jag dit.
Herrans ord har jag försmått,
I hans hus med olust gått.
Dårars sällskap, ro och löje
Hafva gjort mig mera nöje.

7.

Synd på synd jag vågat hopa,
Brott på brott, o Gud! för dig.
I min nöd jag ville ropa:
Berg och högar skylen mig!
Ve mig blinde syndaträl,
Som har så förstört min själ!
Dödens hot min ångest väcker,
Domen, domen mig förskräcker.

8.

Är då nådens dörr tillsluten?
Är all tröst mig tagen från?
Är jag af min Gud förskjuten?
Är jag en förlorad son?
Ack, jag är hans barn ändå!
Jag vill uppstå, jag vill gå
Till min Fader, bedja, gråta,
Tills han vill min synd förlåta.

9.

Dock — min bön och mina tårar,
Och den ånger, som mig tär,

Hela ej, hvad hjertat sårar,
Båttra ej, hvad brutit år.
Nej! förlorad vore jag,
Jag, så oren, och så svag,
Skulle ej bestå i domen,
Om ej Jesus vore kommen.

10.

Men, fast sargadt och förkrossadt,
O mitt hjerta! fatta tröst:
Jesus hafver mig förlossat,
Jesus har mig återlöst.
Han för mig har lagen fyllt,
Lidit ock hvad jag förskyldt.
När hans oskuld mig betäcker,
Domarns blick mig ej förskräcker.

11.

Nu mig Herren ej förskjuter,
Nu jag nalkas Gud med hopp;
Frid sig i mitt samvet gjuter,
Ljus uti min själ går opp;
Viljan, som förbättrad år,
Andans frukt i kärlek bår;
Hjertat, från sin smitta renadt,
År med Gud i tron förenadt.

12.

Döden gör mig icke häpen,
Ändock han syns faselig,
Ty han år af Christo dräpen
Och kan icke skada mig.
Domen fruktar jag ej stort,
Fast jag hafver illa gjort:

Ty

Ty den trösten jag ej glömmer,
Att min broder Jesus dömmer.

13.

Jesu blod min skuld afplanar,
Jesus hafver allt försont;
Jesus allt godt för mig manar,
Att jag blir af nåd förskont;
Jag min tröst och tillflykt får
Uti Jesu djupa sår;
Jesus hjelper utur nöden
Uti lifvet och i döden.

OM DEN OSALIGA EVIGHETEN.

407.

O evighet! din långd min själ förskräcker,
Du början har, men aldrig ändan räcker.
O evighet! ack, tid förutan tid!
Din hugkomst gör, att jag der hisnar vid.

2.

All timlig nöd, den större här kan vara,
Med tidens fart sin kos dock måste fara:
Men evig död, i plågor utan tal,
Beständigt närs, att föda nya qval.

3.

Rys, hisna, skälf, och darra, kropp och led
Stig opp, mitt hår! då tankan stiger neder
Till afgrundsdjup, att se hvad qval der är,
Som fräter allt, men ingen ting förtär.

4.

Ej något hopp är de fördömda lemnadt,
Ej något mål åt deras suckar ämnadt:
Ack, jemmer! då förnyas plågan först,
När de förment den hafva varit störst.

5.

Så länge Gud är Gud, och Gud skall blif
Skall plågan ej de dömda öfvergifva,
Som gäckat Gud, ack! en oändlig Gud,
Med brott på brott mot helighetens bud.

6.

Fly, menskobarn! ack! fly ur satans snara:
Din syndalust kan icke evigt vara;
Liksom en ström med dig den hastar bort
Och sänker dig i afgrund innan kort.

7.

Du sjelf, du sjelf bestämmer dina öden:
Säg, vandrar du till lifvet eller döden?
För sent, för sent den frågan göres dig,
När lif och död för evigt skilja sig.

8.

Betänk din frid! än har du tid att välja:
För detta stoft kan du en himmel sälja?
O menskobarn! för ögonblickets väl
Vill du ge bort, ge evigt bort din själ?

9.

Ack! gif då akt, att lampan icke slocknar,
Och syndens moln ej öfver själen tjocknar.
Och, faller du, så statt strax upp igen,
Och fly till Gud, som är ännu din vän.

10.

Vak upp, min själ! låt syndasömnen fara,
Tag dig i tid, ack! tag dig väl till vara.
I dag, i dag sann bot och bättring gör,
Då än du står vid evighetens dör.

11.

Låt verldens lust, prakt, högfärd, rikdomshåfvor,
Makt, ära, gunst och lyckans falska gåfvor
Ej dåra dig! Det hopp, till dem du satt,
Förbyter sig uti en evig natt.

12.

O evighet! din längd min själ förskräcker:
Du början har, men aldrig ändan räcker.
O evighet! ack, tid förutan tid! . .
Mig nådig var, o Gud! Dig blir jag vid.

408.

Ho satans boning tänker på
Och de fördömdas pina,
Hans blod af fasa stelna må,
Hans kraft af ångst förtvina.
Han domen i sitt hjerta hör,
Och samvetet, som väckes,
Förnimmer, att dess mask ej dör,
Och att dess eld ej släckes.

2.

Det fällda trädets stam ej mer
Kan blad och grenar nära,
Ej den, som gått i grafven ner,
Sann bättrings frukter bära.
För syndens trälar finnes då
Ej hjelp och ej förskoning:
De måste från Guds åsyn gå
Till fasans mörka boning.

3.

Der frälsar icke ångrens gråt,
Dit nådens sol ej hinner;
För oren fröjd på syndens stråt
Der straffets låga brinner.
Men den i kärlek, hopp och tro,
Här korset velat bära,
Får ingå i sin Herras ro
Till evig fröjd och ära.

4.

O menniska! betänk dig väl;
Si helvetet högt gapar,
Att svälja upp din arma själ:
Bed Gud, han i dig skapar

Ett hjerta rent, en anda ny,
Och så i nåd dig leder,
Att du det fall må undanfly,
Som lasten sig bereder.

5.

Hjelp Gud, vi alltid måge så
Vårt lefverne här ställa,
Att vi till evig tid ej få
Vår svåra synd umgälla.
Låt oss vår verld så genomgå,
Att vi, när lifvet ändas,
I trone måge faste stå,
Så skall i fröjd allt vändas.

409.

Du, som förhårdad gäckas
Med nådens dyra bud,
En gång skall du förskräckas
För en rättfärdig Gud:
Ty vet, det blir en tid,
När ej hans hand skall räckas
Att bjuda dig sin frid.

2.

När snart ditt lif försvinner,
En afgrund väntar dig,
Och lågan, som der brinner,
Skall aldrig sakta sig:
O! plågor utan tal!
Du ej förtäras hinner
Af evigt nya qval!

3.

I denna fasans boning,
Hör de fördömdas skri,

Som tiden till förskoning
Sig låtit gå förbi:
Som syndat på Guds nåd,
Och hoppet om försoning
Ledt blott till öfverdåd.

4.

Der skall det samvet väckas,
Som här så hårdt var söfdt,
Det öra der förskräckas,
Som här för Gud var döft;
Det orena begär,
Som här ej kunde släckas,
Skall evigt tära der.

5.

Ack! må du det besinna,
Du blinda verldens träl!
Och söka tidigt vinna
En räddning för din själ.
Till bättring skynda dig,
Att döden ej må finna
Dig än på syndens stig.

6.

Lär mig, o Herre! märka
Hvad evigt gagnar mig.
Det lif hos mig du verka,
Som ständs behagar dig.
Då kan jag, trygg och nöjd,
Min själ mot döden stärka
Med hopp om evig fröjd.

OM DET EVIGA LIFVET.

410.

I himmelen, i himmelen,
Der Herren Gud sjelf bor,
Hur herrlig blifver sällheten!
Hur outsägligt stor!
Der, ansikte mot ansikte,
Jag evigt, evigt Gud får se,
Se Herran Zebaoth.

2.

I himmelen, i himmelen,
Hvad klarhet, hög och ren!
Ej sjelfva Solen liknar den
Uti sitt middagssken.
Den Sol, som aldrig nedergår
Och evigt oförmörkad står,
Är Herren Zebaoth.

3.

I himmelen, i himmelen
Hvad sålla utan tal!
Af englarne och helgonen
Hvad glans i glädjens sal!
Min själ skall blifva dessa lik,
Af evighetens skatter rik
Hos Herran Zebaoth.

4.

I himmelen, i himmelen
Man inga tårar ser,

Då aktas ej nöden,
Då fruktas ej öden;
Ty tron på Jesum har styrka i döden
Och segrar.

6.

En sådan trygghet Gud aldrig min själ
Förlånte,
När, blind i yran, min lusta som träl
Jag tjente.
Men när mitt elände
Jag grundligen kände,
Jag usle till Jesum mig ångerfull vände
Och frälstes.

7.

Af allt har synden väl plågat mig mest
Och mödat;
Dock den hos Jesum vid korset jag fäst
Och dödat.
I honom allena
Jag söker mig rena,
Jag lefver i honom, och mer än det ena
Ej fordras.

8.

Ej dödens möte min frigjorda själ
Förskräcker;
Mot satans anlopp mig Jesus så väl
Betäcker.
Han lär mig att vaka,
Att verlden försaka,
Att skynda ur Sodom, och ej se tillbaka
I flykten.

2.

r tröst, mitt hjerta! Guds kärlek för dig
Du funnit.
tt arf är säkert, ty Jesus åt mig
Det vunnit.
Det står mig tillhanda,
Det vittnar Guds Anda;
ots stormar! till hamnen jag säkert skall landa;
Det tror jag.

3.

r jag åt oro och lefvernets qval
Tycks lemnas,
n tro strax skådar, hvad fröjd utan tal
Mig ämnas.
Då blifver jag stilla;
Gud vill mig ej illa,
n vill mig väl pröfva, men aldrig förvilla;
Det vet jag.

4.

ron jag verldens små håfvor och prakt
Kan glömma,
m dårar söka, men hafva ej makt
Att gömma.
Allt sådant försvinner;
Långt bättre jag finner:
ren och ovanskelig glädje jag vinner
Hos Jesum.

5.

r jag allt stadigt i Frälsarens blod
Får renas,
käns välsignelse, styrka och mod
Förenas;

Jag re'n, af englar buren,
Hör himlaharpors ljud;
Han faller, skiljemuren,
Som stängde mig från Gud.

2.

Med alla Herrans fromma
Jag till den staden går,
Der lifvets träd i blomma
Vid ljusets källa står;
Der tusen sinom tusen
Bekrönas för sin tro:
Och i de sälla husen
Skall jag för evigt bo.

3.

Och Herdens röst jag känner,
Som ropar mig vid namn,
Och mina fordna vänner
De räcka mig sin famn;
Och här jag dem får bida,
Som lemnats efter mig,
En liten tid att lida
Ännu på korsets stig.

4.

Så liden, tåligt liden
Och varen vid godt mod,
Och Herrans dag förbiden
Och tron att Gud är god.
Ack! för så liten möda,
Hvad herrlig lön han ger!
Här skall ej hjertat blöda,
Ej ögat gråta mer.

5.

Ty sorgerna och nöden
Ej hitta denna stråt,
Och icke mer skall döden
De goda skilja åt.
Ej synden skall besmitta,
Ej oron skall bebo
Det rike de besitta
I helighet och ro.

6.

O klarhet, som fördrifver
All tidens dunkelhet!
O herrlighet, som blifver
Min lott i evighet:
Der alla tungor höja
Allfadrens lof och pris,
Och alla hjertan röja,
Att Gud är god och vis!

VÅLSIGNELSEN.

413.

Herre! signe du och råde,
Och bevare nu oss väl.
Herre! ditt ansigt i nåde
Lyse alltid för vår själ.
Gud! till oss ditt öga vänd
Och din frid oss allom sänd.
O Gud Fader, Son och Ande!
Dig ske pris i allo lande.

